

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 483 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Χωρίς όριο ο πολεμοκάπηλος τυχοδιωκτισμός της κυβέρνησης - Πρέπει να φύγουν!

ΚΑΜΙΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ "ΒΟΗΘΕΙΑΣ"

Δεν πολεμάμε για ΗΠΑ - ΕΕ - ΝΑΤΟ

ΕΞΩ ΒΑΣΕΙΣ και ΝΑΤΟ

8 Μάρτη
Οι εργαζόμενες γυναίκες στην πρώτη γραμμή
σελ. 7

Ακρίβεια
Αγώνας σε κάθε γειτονιά, δεν θα ζήσουμε σαν δούλοι
σελ. 7

Λιβύη
Όξυνση της πολιτικής κρίσης
σελ. 12

Επέτειος της Κομμούνας
Στα χνάρια των προλεταρίων του Παρισιού
σελ. 15

Απαγόρευση RT και Sputnik: Ταχεία πορεία προς μια "σκοτεινή" Ελλάδα και Ευρώπη

«Επιλέγουν επιστροφή στον Μεσαίωνα, επιλέγουν έναν νεο-μακαρθισμό, δημιουργώντας επικίνδυνες παρακαταθήκες για το μέλλον του Τύπου» (οι εργαζόμενοι του Sputnik Ελλάδας)

Μαύρο επέβαλλε στα δύο ειδησεογραφικά μέσα η κυβέρνηση της ΝΔ, σε στρατιωτικού τύπου ευθυγράμμιση με την ΕΕ, με αποτέλεσμα να διακοπεί η πρόσβαση σε Sputnik και Russia Today το πρωί της Πέμπτης 3/3, καθώς και το κλείσιμο του δεύτερου, όπου οι εργαζόμενοι έχασαν τη δουλειά τους. Είναι μια ακόμα κλιμάκωση του πολέμου, από την πλευρά των δυτικών ιμπεριαλιστών και της κυβέρνησης της ΝΔ που συντάσσεται πλήρως μαζί τους - αλλά κυρίως μια μεγάλη απειλή ενάντια στα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες. Με πρόσχημα ότι μεταδίδουν ρωσική προπαγάνδα (θαρρείς και όλα τα άλλα ΜΜΕ είναι... αντικειμενικά), η «δημοκρατική» ΕΕ και η πολεμοκάπηλη κυβέρνηση της ΝΔ μας βουλιάζουν ολοένα και περισσότερο σε έναν αντιδημοκρατικό, αυταρχικό κατήφορο, μετατρέποντας την έτσι και αλλιώς περιορισμένη ελευθερία του τύπου σε κουρελόχαρτο.

Δεν προκαλούν καμία έκπληξη οι δι-

κατορισκοί που παριστάνουν ότι εκπροσωπούν την ελευθερία και τη δημοκρατία απέναντι στο δήθεν «απόλυτο κακό». Δεν μπορούν να κοροϊδέψουν κανέναν, αυτοί που εδώ και καιρό κυβερνούν με σχεδόν δικτατορικές μεθόδους, στήνουν βιομηχανίες διώξεων ενάντια σε εργαζόμενους και αγωνιστές, οικοδομούν ένα νέο κράτος έκτακτης ανάγκης βασισιμένο στα ΜΑΤ και τα δικαστήρια. Την ίδια στιγμή, τα «πετσωμένα» ΜΜΕ στην Ελλάδα, που έχουν πάρει δεκάδες εκατομμύρια ευρώ μόνο μέσα στην πανδημία για να δοξολογούν την κυβέρνηση με ψέματα, θα μπορούν πλέον να μεταδίδουν χωρίς τον ελάχιστο αντίλογο τα πολεμικά ανακοινωθέντα υπαγορευμένα απευθείας από Βρυξέλλες και Ουάσιγκτον.

Η κυβέρνηση επιχειρεί να μετατρέψει τον δημόσιο λόγο σε εμπόλεμη ζώνη, όπου όπως λένε δεν χωράνε «επιτήδειοι ουδέτεροι» - δηλαδή απαγορεύεται κάθε άλλη γνώμη, πόσο μάλλον όταν είναι εναντίον τους. Πλέον τα γνωστά ΜΜΕξαπάτησης, πέρα από φερέφωνα του κάθε ντόπιου μεγαλοκαπιταλιστή (αλήθεια, πόσο διαφέρουν τα δικά μας αρπακτικά από τους ρώσους «ολιγάρχες;») και της επικίνδυνης

κυβέρνησης Μητσοτάκη, μετατρέπονται και σε ανταποκριτή της μισοφασιστικής κυβέρνησης του Κιέβου.

Η επιβολή λογοκρισίας (στο διαδίκτυο κ.ά.) έχει προωθηθεί αρκετές φορές πρόσφατα, εν μέσω και της πανδημίας, με πρόσημα την αντιμετώπιση των «ψευδών ειδήσεων», της «ρητορικής διχασμού» κ.λπ. Τώρα προστίθεται μια λογοκρισία που όλο και περισσότερο πλησιάζει να γίνει στρατιωτικού ή χουντικού τύπου. Δεν θέλουν να ακούγεται καμία άλλη φωνή, παρά μόνο όσες είναι πλήρως ενταγμένες στην «εθνική ομοψυχία» και υποστηρίζουν την πολεμική προσπάθεια των «δικών μας» δυτικών ιμπεριαλιστών και αστικών κυβερνήσεων. Είμαστε βέβαιοι ότι σύντομα αυτά τα όπλα θα στραφούν ανοιχτά ενάντια στις οργανώσεις και τους αγωνιστές του εργατικού κινήματος, ιδιαίτερα σε όσους παλεύουν για την ανάπτυξη ενός μαζικού αντιπολεμικού κινήματος.

Να μην αφήσουμε το μαύρο να περάσει! Καταγγέλλουμε τη χουντικού τύπου απαγόρευση των δύο ειδησεογραφικών μέσων.

Απαιτούμε την άμεση επαναλειτουργία τους.

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίνια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ**. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνειδήσής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα»), μέτρωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Το Εθνικό Ζήτημα

από τον Μαρξ μέχρι Σήμερα

Συγγραφείς: Μίκαελ Λεβί

Χρονολογία έκδοσης: Μάρτιος 2022

Σελίδες: 134

Τιμή: 6 ευρώ

Οι Εκδόσεις Εργατική Πάλη κυκλοφορούν το βιβλίο του Μίκαελ Λεβί, **Το Εθνικό Ζήτημα - από τον Μαρξ μέχρι Σήμερα**, που παλαιότερα είχε εκδοθεί από τις Εκδόσεις ΣΤΑΧΥ, αλλά έχει εξαντληθεί εδώ και αρκετά χρόνια.

Η εξέταση του Εθνικού Ζητήματος από τον Λεβί είναι ομολογουμένως πολύ καλή και συγκεντρώνει μέσα σε λίγες σελίδες όλες τις αναλύσεις που έκαναν κατά καιρούς όλοι οι κλασικοί του μαρξισμού και όχι μόνο. Ταυτόχρονα παρουσιάζει και τις απόψεις των διαστρεβλωτών σ' αυτό το πολύ σημαντικό θέμα της μαρξιστικής και κομμουνιστικής θεωρίας. Γιατί το Εθνικό Ζήτημα και το ζήτημα των εθνικών δικαιωμάτων συνδέεται άμεσα και άρρηκτα με τον διεθνισμό. Αυτή η σχέση που είναι διαλεκτική, δεν ήταν ποτέ εύκολη, και επιπλέον από τη Σοσιαλδημοκρατία και το Σταλινισμό διαστρεβλώθηκε, παραβιάστηκε με αποτέλεσμα, σχεδόν πάντοτε, τις μεγάλες τραγωδίες/προδοσίες για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας.

Πάντως ένα σημείο της εξέτασης του Εθνικού Ζητήματος από τον Μ. Λεβί θέλει προσοχή, γιατί κατά την γνώμη μας έχει λάθος. Πρόκειται για το σημείο όπου εξισώνει τα «δημοκρατικά δικαιώματα των εθνών» ή και -κάπως αυθαίρετα είναι αλήθεια- ίσως τα θεωρεί υπέρτερα του παγκόσμιου δημοκρατικού και σοσιαλιστικού κινήματος. Αναμφίβολα τα εθνικά δικαιώματα είναι μέρος και δεν είναι το όλο που είναι η παγκόσμια σοσιαλιστική κοινωνία, στην οποία, και όχι μόνο σε τελευταία ανάλυση, πρέπει να υποτάσσονται τα εθνικά δικαιώματα. Τα εθνικά δικαιώματα και τα ενθικοαπελευθερωτικά κινήματα πάντοτε αναγνωρίζονταν και υπερασπιζονταν από το κομμουνιστικό κίνημα, σαν δικαιώματα των λαών, ιδιαίτερα των σκλαβωμένων και αποικισμένων. Ωστόσο, για τους μαρξιστές δεν ήταν ποτέ ο στρατηγικός στόχος, ούτε ακόμη τα εθνικά δικαιώματα, όπως και άλλα δημοκρατικά δικαιώματα και ατομικές ελευθερίες, ικανοποιούνται ακόμη και από τα πιο προηγμένα αστικά καθεστώτα.

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Πάνασσα

Βιβλιοπωλείο: "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καϊνά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Πάνασσα

Ψιλικατζίδικο "Ψιλικατέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗΓράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30 γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Ο πόλεμος δεν είναι μόνο η συνέχιση της πολιτικής με άλλα μέσα, σύμφωνα με τη ρήση του Κλαούζεβιτς, αλλά και οι επιπτώσεις των «άλλων μέσων» στην οικονομία. Αυτές οι επιπτώσεις τις οποίες κανένας δεν μπορεί ακόμη να υπολογίσει με ακρίβεια, σίγουρα θα είναι πολύ-πολύ σημαντικές. Αυτό το ομολογούν όλες οι αστικές κυβερνήσεις και η άθλια κυβέρνηση Μητσοτάκη, όχι βέβαια γιατί ενδιαφέρονται για τα δεινά τα οποία θα πέσουν πάνω στους εργαζόμενους και στα φτωχά λαϊκά στρώματα, αν είχαν τέτοιο ενδιαφέρον θα έπρεπε να επικεντρώσουν τις προσπάθειες τους στην αποτροπή του πολέμου και όχι να είναι οι βασικοί εμπρηστές του. Τα δεινά που έρχονται δεν είναι απλώς για μια παρενέργεια της επέμβασης ή του πολέμου που ξεκίνησε η Ρωσία, αλλά είναι το αποτέλεσμα του ολοκληρωτικού πολέμου που εξαπέλυσαν οι δυτικοί ιμπεριαλιστές και οι ακόλουθοι τους σαν την ΝΔ, τον ΣΥΡΙΖΑ και το ΚΙΝΑΛ, με τις λεγόμενες «κυρώσεις», τις πολεμοκάπηλες κραυγές τους, το μίσος με το οποίο διαιρούν τους λαούς κ.λπ. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη υποκρισία από αυτό που λένε και επαναλαμβάνουν εν χορό όλα τα ΜΜΕξαπάτησης για τις κυρώσεις που επιβάλλουν σε ολιγάρχες, διάφορους αξιωματούχους και τράπεζες της Ρωσίας, αυτά τα παράσιτα είναι δικά τους και συντάιροι στη λεηλασία του πλούτου των χωρών και των λαών, δεν θα στερηθούν ούτε το παντεσπάνι ούτε το χαβιάρι.

Τσουνάμι φτώχειας, ακρίβειας, ανεργίας

Το τι πρόκειται να γίνει στο άμεσο μέλλον, φαίνεται από τα μηνύματα που έρχονται από τις τράπεζες και τα χρηματιστήρια, ιδιαίτερα της ΕΕ. Απαντώντας στις δυτικές κυρώσεις, η ρωσική Κεντρική Τράπεζα αποφάσισε να κάνει στάση πληρωμών σε ξένους κατόχους ρωσικών ομολόγων, αυτό έχει επιπτώσεις –στο

Οι πόλεμοι είναι πάντα σε βάρος των «από κάτω»

άμεσο μέλλον μεγαλύτερες – σε πολλές ευρωπαϊκές τράπεζες, κυρίως σε αυτές που κατέχουν ρωσικά ομόλογα ή χρεόγραφα. Η πτώση του χρηματιστηριακού δείκτη τους είναι περίπου 25%, πράγμα που σημαίνει επιστροφή στα επίπεδα του Ιουλίου του 2021 και την απώλεια ενός έτους κερδών. Αυτές που αντιμετωπίζουν τα σοβαρότερα προβλήματα είναι οι αυστριακές, οι γαλλικές, γερμανικές, ιταλικές, ισπανικές, και κάποιες από αυτές μπορεί να οδηγηθούν και στην χρεοκοπία. Το ίδιο, αλλά σε μικρότερο βαθμό, ισχύει για τις ελληνικές τράπεζες (έχουν μικρή ποσότητα ρωσικών ομολόγων), οι οποίες είναι σε κατάσταση μόνιμης χρεοκοπίας και συντηρούνται χάρη στις συχνές ενέσεις με κρατικό χρήμα.

Αυτό το επικίνδυνο πρόβλημα που αντιμετωπίζουν οι ευρωπαϊκές τράπεζες ήταν και ο λόγος για τον οποίο μαζεύτηκαν εσπευσμένα και έκτακτα οι υπουργοί Οικονομικών της ΕΕ. Οι Τράπεζες της ΕΕ βρίσκονται σε χειρότερη θέση από το 2011-12, με τα ανοίγματα που είχαν τότε σε ελληνικά ομόλογα, χρεόγραφα κ.ά. Τότε όμως και χάρη στα μνημονιακά κόμματα (ΠΑΣΟΚ/ΚΙΝΑΛ, ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ) τα φόρτωσαν όλα στον ελληνικό λαό, στα ασφαλιστικά ταμεία, ξελασπώνοντας μ' αυτό τον τρόπο τις τράπεζές τους. Την τωρινή κρίση των τραπεζών τους σίγουρα θα την φορτώσουν στους λαούς των χωρών τους και βέβαια όχι στους ολιγάρχες ρώσους και δυτικούς.

Οι επιπτώσεις του πολέμου στις ευρωπαϊκές τράπεζες, όπως είναι φυσικό, επηρεάζουν όλη την οικονομία πράγμα

που φαίνεται και στην πτώση των χρηματιστηρίων. Η πτώση των χρηματιστηρίων σε όλο τον κόσμο είναι μεγάλη και στη ΕΕ τρομακτική, στο δε ελληνικό χρηματιστήριο χάθηκαν μέσα σε μια βδομάδα (24/2 - 4/3/2022) περίπου 7,7 δις ευρώ.

Ο πληθωρισμός σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες σημειώνει το ένα ρεκόρ μετά το άλλο. Αν και ακόμη είμαστε στην αρχή, μερικά παραδείγματα είναι ενδεικτικά των άμεσων μελλοντικών τάσεων: Στη Γερμανία τρέχει με ρυθμό 5,5%, στη Γαλλία με 4,1%, στην Ιταλία με 6,2%, στην Ισπανία με 7,5%. Είναι δε χαρακτηριστικό ότι τα μεγαλύτερα ποσοστά καταγράφονται στη Βαλτική, συγκεκριμένα στη Λιθουανία 13,9%, στην Εσθονία 12,4% και στη Λετονία 8,9%. Στη χώρα μας τον Φλεβάρη ξεπέρασε το 6,3% – σημειώνοντας άλμα σε σχέση με τον περασμένο Οκτώβρη που ήταν 2,8%. Να σημειώσουμε ότι στα είδη λαϊκής κατανάλωσης η ακρίβεια είναι πολύ μεγαλύτερη από ότι δείχνει ο πληθωρισμός, που είναι ο μέσος όρος διαφόρων προϊόντων, πολλά από τα οποία δεν ανήκουν στην κατανάλωση των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών μαζών. Οι επιπτώσεις της ακρίβειας στους χαμηλόμισθους είναι δραματικές, κυρίως σε αυτούς που έχουν μικτές αποδοχές μέχρι 700 ευρώ (742.372 χιλιάδες ή 33,85% των εργαζομένων στον ιδιωτικό τομέα) ή ακόμη χειρότερα σε εκείνους τους εργαζόμενους (περίπου 395.115 χιλιάδες) που έχουν μηνιαίο μισθό λιγότερο ή ίσο με 500 ευρώ μεικτά! Σε ακόμη χειρότερη κατάσταση βρίσκονται οι άνεργοι που

σύμφωνα με τον ΟΑΕΔ ξεπέρασαν το 1.200.000.

Πρώτη στάση Μακαρθισμός

Η πολεμική «υστερία» που κατέλαβε τους δυτικούς ιμπεριαλιστές αν και καλύπτεται κάτω από την ρωσική ιμπεριαλιστική επέμβαση, τις «αξίες του δυτικού κόσμου» κ.ά., όλα δείχνουν ότι ήταν σχέδιο προετοιμασμένο εδώ και καιρό. Αυτό καταδεικνύουν όλες οι πράξεις τους, αυτό δείχνει ο συντονισμός απέναντι στις απαγορεύσεις, στον περιορισμό των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, στο λυσσώδη και δύσσομο Μακαρθισμό που επέβαλαν όλες οι χώρες της ΕΕ. Μέχρι στιγμής απαγόρευσαν δυο ρωσικά ΜΜΕ (Russia Today και Sputnik), απέλυσαν ρώσους καλλιτέχνες που εργάζονταν σε άλλες χώρες, αφαίρεσαν το βραβείο («Cristian») από τον σκηνοθέτη Εμίρ Κουστουρίτσα ... και από το μένος των μακαρθιστών δεν μπορούσε να λείπει και η ανεκδιήγητη Μενδώνη που ως υπουργός «Πολιτισμού» διέταξε «να ανασταλεί οποιαδήποτε υλοποίηση, συνεργασία, προγραμματισμός ή συζήτηση εκδηλώσεων με ρωσικούς πολιτιστικούς οργανισμούς»!

Η «υστερία» τους, οι ψυχοπολεμικές τους κραυγές, ο μακαρθισμός τους όλα δείχνουν ότι ετοιμάζονται για σκληρό πόλεμο. Ετοιμάζονται για πόλεμο και πρώτα ενάντια στους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία και όχι φυσικά ενάντια στους ολιγάρχες ρώσους και δυτικούς. Αν δεν τους σταματήσουμε και πρώτα και κύρια τους άθλιους νεοφιλελευθέρους της κυβέρνησης Μητσοτάκη που έτρεξαν να μπλέξουν τη χώρα μας σε πολεμικές συγκρούσεις και όπως πάντα στο πλευρό των ιμπεριαλιστών, το βιοτικό μας επίπεδο θα χειροτερεύσει πολύ, η φτωχοποίηση θα μεγαλώσει και θα εξαπλωθεί ακόμη περισσότερο, τα δημοκρατικά δικαιώματα θα συρρικνωθούν σε πολύ μεγάλο βαθμό. Πρώτη στάση ο Μακαρθισμός και ολοταχώς προς τον Μεσαίωνα.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Ο όρος «μητρική θνησιμότητα» χρησιμοποιείται για να περιγράψει την πιθανότητα μια γυναίκα να πεθάνει κατά τη διάρκεια του τοκετού. Οι λόγοι που τους τελευταίους αιώνες έχει παρατηρηθεί μείωσή της είναι η, σε γενικές γραμμές, βελτίωση των συστημάτων υγείας (τουλάχιστον για τις «τυχερές χώρες» του δυτικού –ιμπεριαλιστικού– κόσμου), της διατροφής και της υγιεινής της εγκυμονούσας. Παρόλα αυτά, εν έτη 2017 οι καταγεγραμμένοι θάνατοι γυναικών κατά τη διάρκεια του τοκετού ανέρχονταν παγκοσμίως σε 293.760. Από αυτούς τους θανάτους, οι περίπου 200.000 έλαβαν χώρα στην Υποσαχάρια Αφρική και οι 50.000 στις φτωχές χώρες της νότιο-ανατολικής Ασίας. Βαρύ είναι το τίμημα και για τις χώρες της Λατινικής Αμερικής και την Καραϊβική, με περίπου 8000 θανάτους, ενώ ακολουθεί η Μέση Ανατολή και η βόρεια Αφρική με περίπου 5000. Αντίθετα, στις πλούσιες χώρες (Β. Αμερική, ΕΕ κ.α.) οι αριθμοί μειώνονται δραματικά σε 700 και 1000 αντίστοιχα (για το έτος 2017). Υπολογίζεται δε ότι αν βελτιωνόταν το βιοτικό επίπεδο και τα συστήματα υγείας ισότιμα σε όλο τον πλανήτη (και όχι ετεροβαρώς όπως γίνεται τους τελευταίους 2 αιώνες), θα μπορούσαν να πεθαίνουν 290.000 λιγότερες γυναίκες τον χρόνο παγκοσμίως. Μόνο για το Γενάρη και το Φλεβάρη του 2022, ο αριθμός αυτός ανέρχεται στις 51.000 γυναίκες.

Μελετητές της οικονομικής ιστορίας της ανθρωπότητας (Michael Huberman και Chris Minns), σημειώνουν πως αν και υπάρχει μια γενική πτώση των **ωρών εργασίας** των εργαζομένων τουλάχιστον σε σύγκριση με το 1870, παρατηρούν ωστόσο πως ακόμα και σήμερα υπάρχουν τεράστιες διαφορές στις ώρες εργασίας στις αναπτυσσόμενες, τις μισό-βιομηχανοποιημένες και τις φτωχές χώρες του πλανήτη και στις πλούσιες, ανεπτυγμένες και πλήρως βιομηχανοποιημένες. Συγκεκριμένα, πρώτη στην λίστα με τις περισσότερες ώρες εργασίας ετησίως έρχεται η Καμπότζη, με μέσο ετήσιο όρο τις 2.456 ώρες, 2η η Μιανμάρ με 2.438, 3ο το Μεξικό με 2.255, ενώ ακολουθούν μια σειρά χώρες της ανατολικής Ασίας με μέσο όρο πάνω από 2.000! Αμέσως μετά την Ινδονησία με τις 2.024 ώρες, στην 20η θέση έρχεται η Ελλάδα με 2.017 και ακολουθεί η Κολομβία με 1.998! Αξίζει να σημειωθεί πως στην πρώτη 25αδα χωρών, η Ελλάδα είναι η μόνη Ευρωπαϊκή χώρα, με την Πορτογαλία να ακολουθεί στην 33η θέση.

Οι οικονομικο-κοινωνικές **ανισότητες** που παρατηρούνται μεταξύ των πιο πλούσιων και των πιο φτωχών χωρών του πλανήτη έχουν φτάσει σε ιστορικά υψηλά. Τρεις υπό μελέτη δείκτες φανερώνουν το χάσμα: 1) παιδική θνησιμότητα : οι πιθανότητες ένα παιδί να χάσει τη ζωή του κάτω από την ηλικία των 5 ετών είναι 12,7% στην Σομαλία, ενώ στην Ισλανδία είναι μόλις 0,21%! 2) Προσδόκιμο ζωής: στην Ιαπωνία βρίσκεται στα 84,1 ενώ στην Σιέρα Λεόνε στα 52 έτη! 3) Μέσος χρόνος φοίτησης σε σχολείο: στην Γερμανία ανέρχεται στα 14,1 ενώ στην Μπουρκίνα Φάσο στα 1,5 έτη.

Νόμος 4892/22-2-2022, για τον «εκσυγχρονισμό του e-ΕΦΚΑ»**Ακόμη ένα νεοφιλελεύθερο
τερατούργημα**

Ο Νόμος αυτός που ψήφισε, η κυβέρνηση της ΝΔ, στην βουλή, στις 22/2/2022, είναι ακόμη ένα νεοφιλελεύθερο τερατούργημα, γιατί:

1) Ο ΕΦΚΑ (Εθνικός Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης), δεν αποτελεί, απλά, «έναν από τους μεγαλύτερους δημόσιους οργανισμούς της χώρας», όπως σκόπιμα ισχυρίζεται ο Χατζηδάκης. Ο ΕΦΚΑ, είναι κάτι πολύ-πολύ παραπάνω ο κυριότερος φορέας/πυλώνας, της Κοινωνικής Ασφάλισης, στη χώρα μας. Ο ΕΦΚΑ, αφορά/προστατεύει, τη συντριπτική πλειοψηφία των κατοίκων της χώρας, περίπου τα 10 ή 11 εκατομμύρια, ασφαλισμένους, άμεσα ή έμμεσα, εργαζόμενους και συνταξιούχους. Σε όσους και όσες «δεν έχουν λύσει το οικονομικό τους πρόβλημα», τους παρέχει κοινωνική ασφάλιση (προστασία), για ασθένεια, γηρατειά, θάνατο κ.λπ., με παροχές σε χρήμα (πχ σύνταξη, επίδομα ασθένειας) ή σε είδος (π.χ. γυαλιά, ακουστικά).

2) Ο ΕΦΚΑ όντως έχει προβλήματα, και όντως, υπάρχει ανάγκη εκσυγχρονισμού. Όμως, τα όποια προβλήματά του, έχουν να κάνουν, με τα εξής:

Με τον πολύ μεγάλο κατακερματισμό –μερικών εκατοντάδων– των διαφόρων Ασφαλιστικών Ταμείων (ΙΚΑ, ΟΑΕΕ, ΕΠΑΔ, ΤΣΑΥ κ.λπ.), που προϋπήρχαν του ΕΦΚΑ και ενοποιήθηκαν σε αυτόν το 2016, με τον λεγόμενο νόμο Κατρούγκαλου (ν.4387). Κατακερματισμός, που οδηγούσε όχι μόνο, σε πληθώρα και κατακερματισμό, των διατάξεων/κανόνων, για τις παροχές ή τις προϋποθέσεις των παροχών, αλλά και σε συστήματα υπολογισμού (λογισμικά κ.λπ.) πχ συντάξεων.

Με την σχεδόν παντελή έλλειψη μηχανοργάνωσης, ψηφιοποίησης, αλλά γενικότερα με ελλείψεις υλικοτεχνικής υποδομής. Ελλείψεις σε κτίρια, γραφεία, χαρτί, υπολογιστές και μάλιστα σύγχρονους υπολογιστές, λογισμικά και υπολογιστικά προγράμματα και συστήματα, που ακόμη και αν υπήρχαν, πολλές φορές δεν ήταν συμβατά, το ένα με το άλλο. Όλα αυτά γίνανε ακόμη πιο αφόρητα, με τις μνημονιακές περικοπές, και ακόμη περισσότερο, όταν υπήρξε η ενοποίηση, όλων των Ταμείων, στον ΕΦΚΑ (ΙΚΑ).

Με τεράστιες ελλείψεις προσωπικού κάθε είδους, και μάλιστα εξειδικευμένου προσωπικού, μιας που τουλάχιστον τα τελευταία 15 χρόνια, ελέω οικονομικής κρίσης, Μνημονίων και νεοφιλελεύθερων κυβερνητικών επιλογών, οι προσλήψεις, μόνιμων υπαλλήλων, γίνονται με το σταγονόμετρο και με τίποτε δεν αναπληρώνουν, είτε τις συνταξιοδοτήσεις, είτε τις αυξημένες ανάγκες, του ΕΦΚΑ, δηλαδή των ασφαλισμένων.

Για όλα τα παραπάνω, είναι άπειρες οι αναφορές ή καταγγελίες των συνδικαλιστικών οργάνων, των εργαζομένων στον ΕΦΚΑ. Όλα τα παραπάνω, αποτελούν αποκλειστική ευθύνη, όλων μα όλων: α) των διοικήσεων του ΕΦΚΑ (αλλά και των ΙΚΑ, ΟΑΕΕ, κ.λπ.), οι οποίες διορίζονταν και διορίζονται από την εκάστοτε κυβέρνηση. β) των κυβερνήσεων, των τελευταίων περίπου 70 χρόνων. Αυτοί είναι οι αποκλειστικοί υπεύθυνοι, τόσο για τα «χάλια», τα προβλήματα, του ΕΦΚΑ, όσο και για την ταλαιπωρία, των ασφαλισμένων.

3) Οι διατάξεις του ν. 4892/2022, δεν έχουν καμιά απολύτως σχέση με τα παραπάνω προβλήματα. «Η δυνατότητα πρόσληψης Γενικών Διευθυντών και Διευθυντών» (άρθρο3). «Η σύσταση αυτοτελούς Μονάδας Εσωτερικών Ερευνών» (άρθρα 7 και 8). «Οι αλλαγές στις πειθαρχικές διαδικασίες/όργανα, του ΕΦΚΑ (άρθρο 9)». «Οι ευέλικτες διαδικασίες προμηθειών» (άρθρο 6). «Η δημιουργία ανώνυμης εταιρείας, για την αξιοποίηση των ακινήτων» (άρθρα 10-18) και «το πριμ παραγωγικότητας, στους υπαλλήλους του e-ΕΦΚΑ» (άρθρο 4), αποτελούν μνημόνια νεοφιλελεύθερου δογματισμού και υποκρισίας. Πατί, ενοχοποιούν τους εργαζόμενους του ΕΦΚΑ, ότι δεν είναι ικανοί.

4) Ο νεοφιλελεύθερος Χατζηδάκης, χρησιμοποιεί, την υπαρκτή δυσαρέσκεια των ασφαλισμένων, απέναντι στα προβλήματα και τις δυσλειτουργίες του ΕΦΚΑ, για να επιτεθεί, πολλαπλώς, ενάντια στα εργασιακά δικαιώματα των εργαζομένων στον ΕΦΚΑ και όχι μόνο. Πέρα από τον μέχρι τώρα διορισμό, από την εκάστοτε κυβέρνηση του Διοικητή και των Υποδιοικητών, του ΕΦΚΑ, τώρα ουσιαστικά, θα διορίζουν και τους Γενικούς Διευθυντές, αλλά και τους Διευθυντές, «προϊστάμενους Γενικών Διευθύνσεων και Διευθύνσεων». Οι οποίοι, πέρα από το αν θα είναι δεκάδες ή εκατοντάδες, δηλαδή, από το αν εφαρμοστεί, αυτή η δυνατότητα, μόνο στην κεντρική διοίκηση ή σε όλες τις δομές του ΕΦΚΑ, καταργεί ή παρακάμπτει, τις διαδικασίες εξέλιξης (μισθολογικής, διοικητικής κ.λπ.) των υπαλλήλων κ.λπ. Η νεοφιλελεύθερη ιδεολογία τους, τους οδηγεί να φαντάζονται, ότι αυτοί, οι διορισμένοι Διευθυντές, που δεν είναι μόνιμοι, που θα είναι «ικανά» στελέχη του ιδιωτικού τομέα, αλλά και του δημοσίου, και που θα αμείβονται, με μισθούς 7.000 ή 8.000 ευρώ, θα επιβάλλουν τα υπόλοιπα «σχέδιά τους». Για την απογείωση του λεγόμενου διευθυντικού δικαιώματος στον ίδιο τον ΕΦΚΑ, για την αλλαγή των εργασιακών σχέσεων, με την υποταγή των εργαζομένων, στην εντατικοποίηση, μιας και πάρεις κανένα πριμ ή για να μην περάσει από κανένα πειθαρχικό. Για να χαθεί, σιγά-σιγά, κάθε έννοια «εργατικού ή κοινωνικού ελέγχου /συνείδησης», από την διαδικασία ελέγχου προϋποθέσεων και απόδοσης των παροχών, από τους υπαλλήλους του ΕΦΚΑ κ.λπ. Έτσι, θα μπορούν, τα «ικανά» στελέχη τους, να ασχοληθούν απερίσπαστα, και μακριά από κάθε έλεγχο, που μέχρι τώρα υπήρχε, στον έναν ή στον άλλο βαθμό, με τις προμήθειες και την αξιοποίηση της ακίνητης περιουσίας, του ΕΦΚΑ, «σύμφωνα με τις βέλτιστες πρακτικές, του ιδιωτικού τομέα», δηλαδή με την στήριξη της αγοράς ή κάποιων «ημετέρων» κ.λπ.

Όλα τα παραπάνω, αφορούν τους πάντες. Τους δημόσιους υπαλλήλους, γιατί, αυτές οι λογικές θα επεκταθούν και σε αυτούς, αν δεν έχουν επεκταθεί ήδη. Τους ασφαλισμένους όλους, γιατί, όλα τα παραπάνω, οι αλλαγές τόσο στο εργασιακό καθεστώς του ΕΦΚΑ (διευθυντές, πριμ, πειθαρχικά, επιτροπή εσωτερικού ελέγχου), όσο και στις διαδικασίες προμηθειών ή αξιοποίησης περιουσίας, αποτελούν μορφές μερικής ιδιωτικοποίησης ή επιβολής ιδιωτικοποιημένων κριτηρίων, στην λειτουργία, του βασικού πυλώνα κοινωνικής ασφάλισης στη χώρα μας. Όλα αυτά, όπως και να τα δει κανείς, είναι προμήνυμα νέων επιθέσεων, νόμων και μέτρων που τελικό στόχο έχουν την πλήρη κατάργησή της.

Για την συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας, ο ουσιαστικός εκσυγχρονισμός του e-ΕΦΚΑ, απαιτεί:

- **Μαζικούς και μόνιμους διορισμούς στον ΕΦΚΑ.**
- **Κάλυψη κάθε είδους ελλείψεων/αναγκών υλικοτεχνικής υποδομής.**
- **Την εξάλειψη της ανεργίας. των κάθε είδους ελαστικών μορφών εργασίας, με την επιβολή ακόμη και 5νθήμερου/βωρου, χωρίς μείωση μισθών.**
- **Την κατάργηση της εισφοροδιαφυγής, εισφοροαποφυγής και εισφοροαπαλλαγής, ιδίως για τις μεγάλες επιχειρήσεις.**
- **Αύξηση κρατικών δαπανών για ασφάλιση, υγεία, και πρόνοια.**

■ Τηλέμαχος Λάχανης

Επίκαιρα...**Στέρηση του δικαιώματος στην περίθαλψη σε τούρκο πολιτικό κρατούμενο**

Ο τούρκος πολιτικός κρατούμενος Burak Agarmis καταγγέλλει τις αστυνομικές αρχές των φυλακών Μαλανδρίνου για τη στέρηση του δικαιώματός του στον εμβολιασμό για τη νόσο Covid-19, λόγω της άρνησής του να δεχθεί τον εξευτελισμό του γυμνού σωματικού ελέγχου κατά την μεταγωγή του σε κέντρο υγείας στις 7 Γενάρη. Το ίδιο είχε συμβεί και στο παρελθόν για μια οφθαλμολογική εξέταση.

Ο Burak Agarmis είναι ένας εκ των εννέα τούρκων συλληφθέντων του Νοέμβρη 2017, με την κατηγορία της συμμετοχής σε τρομοκρατική οργάνωση (Επαναστατικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Κόμμα-Μετώπο [DHKP-C]) και τον σχεδιασμό επερχόμενου δολοφονικού χτυπήματος κατά του Ερντογάν στην Αθήνα. Το αίτημα της Τουρκίας για έκδοση του αγωνιστή έχει απορριφθεί τουλάχιστον δυο φορές μέχρι σήμερα, με την σημαντική συμβολή του κινήματος.

Σε καταγγελία με ημερομηνία 8 Γενάρη, την οποία υπογράφουν από κοινού οι Τούρκοι πολιτικοί κρατούμενοι επισημαίνεται ότι: «Ο γυμνός σωματικός έλεγχος είναι ένα απάνθρωπο, εξευτελιστικό βασανιστήριο, έγκλημα κατά της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας [...] Ως πολιτικοί κρατούμενοι, οι επαναστάτες σε όλο τον κόσμο αντιστάθηκαν και συνεχίζουν να αντιστέκονται στις απεχθείς μεθόδους βασανιστηρίων της αστυνομίας, των στρατιωτών και των διοικήσεων των φυλακών. Οι αστυνομικοί μεταγωγής του Burak Agarmis στο νοσοκομείο διέπραξαν αδίκημα κατά της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας και γι' αυτό κάνουμε μήνυση εναντίον τους».

Παράνομες και βίαιες επαναπροωθήσεις, η ελληνική μεταναστευτική πολιτική

Στις 17 Φλεβάρη, δόθηκε στη δημοσιότητα διεθνής έρευνα ευρωπαϊκών ειδησεογραφικών μέσων, για τα γεγονότα της Σάμιου στις 15-16 Σεπτεμβρίου 2022, όταν μία ομάδα 36 προσφύγων έφτασε στο νησί για να ζητήσει διεθνή προστασία.

Οι περισσότεροι από αυτούς έπεσαν θύματα συλλήψεων. Αρκετοί χτυπήθηκαν άγρια, τους λήστεψαν, τους πέταξαν σαν σκουπίδια σε βάρκα και σπρώχτηκαν προς τις τουρκικές ακτές. Αργότερα, μία ομάδα τριών προσφύγων, οδηγήθηκαν με ένα ταχύπλοο του Λιμενικού μεσοπέλαγα και εκεί πετάχτηκαν στη θάλασσα. Ο Κεϊτά και ο Κουαμού πνίγηκαν στο Αιγαίο. Δολοφονήθηκαν από το Λιμενικό και από την ίδια την ελληνική μεταναστευτική πολιτική και τις πρακτικές της. Ο υπουργός Μετανάστευσης, Νότης Μηταράκης, λίγες ώρες μετά, υποστήριξε πως τα μέσα Guardian, Spiegel και Mediapart μετέδιδαν «τουρκική προπαγάνδα» και διέψευσε τα γεγονότα.

Δεκάδες μαρτυρίες συνθέτουν ένα τέτοιο πλέγμα παράνομων, βίαιων και απάνθρωπων πρακτικών. Βασανιστήρια, φυλακίσεις, ξύλο με κλομπ, μεταλλικές και ξύλινες ράβδους, κλοπή προσωπικών αντικειμένων, ρούχων και εγγράφων, απαγωγές, μετακινήσεις σε πορτ μπαγκάζ οχημάτων, πνιγμοί-δολοφονίες, δημόσιοι εξευτελισμοί, σεξουαλικές κακοποιήσεις ανδρών και γυναικών κ.λπ. Αρκετοί από τους πρόσφυγες που επαναπροωθούνται, θα αντιμετωπίσουν ισόβια φυλάκιση και περαιτέρω βασανιστήρια με το που πατήσουν στα εδάφη της Τουρκίας. Αυτές οι παράνομες και βίαιες απελάσεις δεν σημειώνονται μόνο στον Έβρο. Κάποιοι απαγάγονται από τους δρόμους της ενδοχώρας.

Η Διεθνής Αμνηστία έχει αποκαλύψει στοιχεία για 21 επιχειρήσεις παράνομων επαναπροωθήσεων με θύματα χιλιάδες πρόσφυγες, μονάχα κατά την περίοδο Απριλίου - Δεκεμβρίου του 2020. Τα νούμερα έχουν εκτοξευθεί από τότε και έπειτα.

Το εργατικό κίνημα πρέπει να παλέψει για την ανατροπή αυτής της απάνθρωπης πολιτικής της ΕΕ και της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Πρέπει να χορηγηθούν άσυλο και ταξιδιωτικά έγγραφα σε όλους τους αιτούντες, να κλείσουν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, να κλείσουν όλες οι βάσεις, να βγούμε από το ΝΑΤΟ και την ΕΕ και να προτάξουμε την αλληλεγγύη και την κοινή - διεθνιστική πάλη των λαών.

Ξεπούλημα ΛΑΡΚΟ

1.300 εργαζόμενοι πετιούνται στο δρόμο

Η ΛΑΡΚΟ αποτελεί σήμερα μια από τις μεγαλύτερες βιομηχανίες που έχουν απομείνει στην Ελλάδα. Με εκτιμώμενη αξία κοιτασμάτων 20 δισ. δολαρίων, καλύπτει το 6% της ζήτησης της ευρωπαϊκής αγοράς σε νικέλιο. Από την ίδρυσή της το 1963 μέχρι και σήμερα, έχει αλλάξει αρκετά χέρια, ξεκινώντας από τον ιδιοκτήτη της, Μποδοσάκη, φτάνοντας στα χέρια του Δημοσίου με ένα ιδιότυπο καθεστώς κρατικής διαχείρισης. Ο Μποδοσάκης είχε κάθε δυνατή διευκόλυνση, τόσο από τις προδικτατορικές κυβερνήσεις, όσο και από τη χούντα, ώστε να καταφέρει να στήσει μια από τις μεγαλύτερες βιομηχανίες της χώρας. Το πέρασμα στα χέρια του ελληνικού κράτους γίνεται στο πλαίσιο της εκκαθάρισης των χρεών της, τα οποία προφανώς επωμίζεται το Δημόσιο. Τη δεκαετία του 1990, η κυβέρνηση Μητσοτάκη θα προσπαθήσει αποτυχημένα να πουλήσει την εταιρία σύμφωνα με το νεοφιλελεύθερο δόγμα του ξεπουλήματος όλης της Δημόσιας περιουσίας που θα ακολουθηθεί μέχρι και σήμερα. Μετά από χρόνια κακοδιαχείρισης από το Δημόσιο (προπωλήσεις παραγωγής στο 1/3 της διεθνούς τιμής κ.ά.), η κυβέρνηση Μητσοτάκη - αυτή τη φορά του υιού - την

προσφέρει σε εγχώρια και διεθνή αρπακτικά, απαλλαγμένη από οφειλές και τους 1.300 εργαζόμενούς της, οι οποίοι μένουν σε σπίτια που έχουν δοθεί ως αντιπαροχή, ιδιοκτησία της επιχείρησης. Είναι άλλο ένα θύμα της λαίλαπας ιδιωτικοποιήσεων που έχει εξαπολύσει η κυβέρνηση Μητσοτάκη, μετά το ξεπούλημα της ΔΕΗ στα κοράκια της αγοράς.

Ιδιαίτερα οι εργαζόμενοι αυτοί έχουν αποτελέσει αγκάθι πολλές φορές στα σχέδια της εργοδοσίας και των κυβερνήσεων. Η απεργία των 110 ημερών το 1977 (στο πλαίσιο του εργοστασιακού κινήματος του 1974-1981), είναι από τις πλέον ιστορικές στη χώρα. Σήμερα, κάνουν ακόμα έναν μεγάλο αγώνα, καθώς απειλούνται όχι μόνο με απόλυση αλλά και έξωση από τα σπίτια που έχουν μεγαλώσει γενιές και γενιές εργατών.

Τόσο οι συνεχείς προσπάθειες ξεπουλήματος της ΛΑΡΚΟ, όσο και το ιστορικό κακοδιαχείρισης και υπερφόρτωσης με χρέη, δεν αποτελούν κάποια πρωτοτυπία. Είναι προϊόντα της ακόρεστης πείνας της εγχώριας και διεθνούς αστικής τάξης για κρατικό χρήμα και κέρδη αδιαφορώντας για τις επιπτώσεις. Μία από τις μεγαλύτερες βιομηχανίες της χώρας κατέληξε στο χείλος του γκρεμού, με τις διορισμένες από τις κυβερνήσεις διοικήσεις να κάνουν λόγο για βιωσιμότητα μόλις ενός μήνα. Ο κερδοσκοπικός χαρακτήρας του ελληνικού καπιταλισμού και το χρέος είναι που ωθούν στο λουκέτο ολόκληρο τον παραγωγικό τομέα της χώρας, με μια ακραία αποβιομηχανοποίηση, αναδεικνύοντας τον τουρισμό σε «βαριά βιομηχανία», εξαρτώντας την ελληνική οικονομία

από τις εισαγωγές. Παράλληλα, οποιαδήποτε επιχείρηση έχουν χρεοκοπήσει την φορτώνουν στο Δημόσιο για να την εκκαθαρίσει, φορτώνοντας δηλαδή χρέη και ευθύνες στους εργαζόμενους και τους φτωχούς. Μετά τη νομοθετική τακτοποίηση με μια ρύθμιση όλων των αυθαίρετων κατασκευών της ΛΑΡΚΟ που έχουν γίνει στο πέρασμα 60 χρόνων, πλέον οι επίδοξοι «επενδυτές» ζητούν να προβλεφθεί πως θα απαλλαγούν από οποιοδήποτε χρέος και ζημιά του παρελθόντος. Η ΛΑΡΚΟ είναι η επιτομή του νεοφιλελεύθερου δόγματος που πρεσβεύει την κοινωνικοποίηση των ζημιών και την ιδιωτικοποίηση των κερδών.

Όσο βαθαίνει η κρίση, οι νεοφιλελεύθεροι που κυβερνούν θα γίνονται ακόμα πιο ξεδιάντροποι και κυνικοί, απαξιώνοντας διαρκώς την ανθρώπινη ζωή. Τα εργατικά δυστυχήματα - δολοφονίες και οι χρόνιες ασθένειες λόγω των επικίνδυνων συνθηκών εργασίας αποτελούν καθημερινότητα για τους εργαζόμενους της ΛΑΡΚΟ. Το ξεπούλημά της και η αδιαφορία για τον ξεριζωμό 1.300 οικογενειών θυμίζουν διαρκώς την αναληγσία της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Μετά από συνάντηση με τα σωματεία των εργαζομένων, ο υπουργός Οικονομικών Χρ. Σταϊκούρας, ο υπουργός Εργασίας Κ. Σκρέκας και ο υπουργός Χατζηδάκης πρότειναν την ανεργία και το ξεσπίτωμα στους εργαζόμενους, ώστε να δώσουν την ΛΑΡΚΟ τζάμπα και κλειστή, παρά τη ρητή πρόβλεψη στο νόμο που οι ίδιοι ψήφισαν ότι το εργοστάσιο θα παραδοθεί εν λειτουργία.

Κυβέρνηση και εργοδότες εξαπολύουν μια ολομέτωπη επίθεση σε όλους τους ερ-

γαζόμενους, ιδιαίτερα στα πιο αγωνιστικά κομμάτια τους. Ο αντιδραστικός νόμος Χατζηδάκη βαθαίνει ακόμα περισσότερο την επίθεση. Ο μόνος τρόπος για να τους σταματήσουμε είναι με την οργάνωση και τον αγώνα μας. Οι εργαζόμενοι της ΛΑΡΚΟ δείχνουν τον δρόμο του αγώνα, ενάντια στα σχέδιά τους. Με σειρά διαδηλώσεων, συνελεύσεων και απεργιών υπερασπίζονται τη ζωή και την αξιοπρέπειά τους. Η ίδια η ΛΑΡΚΟ αποτελεί από τα τελευταία παραγωγικά κομμάτια της χώρας, και η διατήρηση του δημόσιου χαρακτήρα της, η βιωσιμότητα και η παραπέρα ανάπτυξή της πρέπει να εξασφαλιστεί. Δεν πρέπει να επιτρέψουμε την εκποίηση ή την πτώχευσή της. Μαζί με τους εργαζόμενους στη ΛΑΡΚΟ πρέπει να παλέψουμε ώστε να σταματήσουμε τα σχέδια της κυβέρνησης.

Η κρίση που διαρκώς χειροτερεύει, ενισχυμένη πλέον από τον πόλεμο στην Ουκρανία, θα «σκυλιάζει» ακόμα περισσότερο τις κυβερνήσεις και τα αφεντικά. Το επόμενο διάστημα, θα πρέπει να περιμένουμε ακόμα σκληρότερες επιθέσεις. Πρέπει να αντιληφθούμε ότι μόνο με την ενότητα και τον αγώνα των εργαζομένων μπορούμε να βάλουμε ένα τέρμα στον παραλογισμό του πολέμου, της ακρίβειας και της φτώχειας που εξαπολύουν οι χρεοκοπημένες αστικές τάξεις εναντίον μας. Κάθε ήττα ενός μέρους της εργατικής τάξης αποτελεί ήττα ολόκληρης της τάξης. Γι' αυτό πρέπει να σταθούμε όλοι στο πλευρό των εργαζομένων της ΛΑΡΚΟ.

■ Νίκος Σπ.

Το Εθνικό Σύστημα Υγείας στην εντατική

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, ο Πλεύρης και η Γκάγκα παραμένουν πιστοί στην πολιτική μίσους και πλήρους ξεπουλήματος-ιδιωτικοποίησης της δημόσιας υγείας. Μετά από δύο χρόνια πανδημίας, 25.000 νεκρούς αλλά και πολλές χιλιάδες από τα «καθαρά» περιστατικά που δεν εξυπηρετήθηκαν, τις δεκάδες χιλιάδες ακυρωμένα χειρουργεία και ραντεβού στα εξωτερικά ιατρεία, την μετατροπή της πλειονότητας των νοσοκομείων σε νοσοκομεία μίας νόσου, οι κυβερνώντες αντί να ενισχύσουν το Εθνικό Σύστημα Υγείας, επιδιώκουν να τουβάλουν ταφόπλακα - κι αυτό το σχέδιό το ονομάζουν... «νέο ΕΣΥ»!

Την ώρα που οι οργανικές κενές θέσεις στην Υγεία είναι πάνω από 40.000 και σε σχέση με πέρυσι εργάζονται 10.000 λιγότεροι υγειονομικοί, η κυβέρνηση επιχειρεί τους 16.000 συμβασιούχους, επικουρικούς και ΟΑΕΔ να τους χωρέσει σε μία προκήρυξη 4.000 θέσεων! Παρόλο που είχε τάξει την μονιμοποίηση των «ηρώων»!

Ενώ οι ληξιπρόθεσμες οφειλές των Νοσοκομείων ξεπερνούν το 1 δισ. ευρώ, οι Δημόσιες Δαπάνες Υγείας είναι από τις χαμηλότερες στην ΕΕ, η κυβέρνηση έκοψε στον προϋπολογισμό του 2022 κοντά 800 εκατ. ευρώ από την υγεία (πέρυσι είχε μειώσει τις δαπάνες κατά 600 εκατ.).

Πέρα από τα γνωστά, πέρα από το αντιδραστικό σχέδιο που η κυβέρνηση βαφτίζει «νέο ΕΣΥ» δηλαδή:

Διατήρηση των τραγικών ελλείψεων σε μόνιμο προσωπικό. Και επειδή στην νέα εποχή δεν χωράνε άλλοι μόνιμοι και οι μισθοί τους, σημαίνει γενίκευση των ελαστικών εργασιακών σχέσεων ομηρίας (βλ. τρίμηνες συμβάσεις), σημαίνει φτηνούς, εξουθενωμένους, περιπλανώμενους υγειονομικούς για να μπαλάνουν τρύπες. Οι εργολαβίες που ήδη έχουν εισχωρήσει στα νοσοκομεία θα επεκταθούν σε όλα τα τμήματα. Ήδη έχει ξεκινήσει το «γλέντι» με αφορμή τις ελλείψεις μετά και τις αναστολές εργασίας των συναδέλφων που δεν εμβολιάστηκαν.

Η «αξιολόγηση» στην υγεία δεν θα αφορά στην βελτίωση των παρεχόμενων υπηρεσιών αλλά υποταγή στην λογική του κέρδους. Θα πρέπει η λειτουργία των νοσοκομείων να βασίζεται στην «καταπολέμηση τη σπατάλης» και «τον εξορθολογισμό των δαπανών», πράγμα που σημαίνει στέρηση από τους ασθενείς των αναγκαίων εξετάσεων, θεραπειών και φαρμάκων.

Κλείσιμο και ενοποίηση Δομών Πρωτοβάθμιας Φροντίδας Υγείας αλλά και κλείσιμο Περιφερειακών Δημόσιων Νοσοκομείων και μετατροπή τους σε Κέντρα

Υγείας. Θα μουν δηλαδή νέα λουκέτα, θα γίνουν νέες συγχωνεύσεις τμημάτων, κλινικών και νοσοκομείων με κριτήριο τη χιλιομετρική απόσταση, την πληρότητα, κλπ.

Μπαίνουν νέοι κόφτες στις δωρεάν παροχές στους ασθενείς για φάρμακα, θεραπεία και εξετάσεις. Στο νέο ΕΣΥ «θα παίρνεις μόνο ό,τι πληρώνεις από την τσέπη σου». Ήδη ψηφίστηκε για τους ανασφάλιστους ότι θα μπορούν να συνταγογραφούν μόνο στις δομές δημόσιας υγείας, δηλαδή ποτέ -αν λάβει κανείς υπ' όψιν την δυσκολία εξυπηρέτησης ακόμα και των τρεχουσών αναγκών (επείγοντα, προγραμματισμένα ραντεβού) λόγω του φόρτου και των τραγικών ελλείψεων.

Νέα πεδία κερδοφορίας στην υγεία για τα τρωκτικά από την παραπέρα εκχώρηση υπηρεσιών των δημόσιων νοσοκομείων, σε εργολαβίες, ΣΔΙΤ. Δίνονται νέα δωράκια και νέα πελατεία στον ιδιωτικό επιχειρηματικό τομέα υγείας που όχι μόνο λιποτάκτησε αλλά επιδοτήθηκε με ζεστό κρατικό χρήμα την περίοδο της πανδημίας.

Κερασάκι στην τούρτα, οι νέες δηλώσεις του Πλεύρη που αφορούν: α) την καθιέρωση απογευματινών χειρουργείων με πληρωμή από τους ασθενείς ώστε «τα νοσοκομεία να έχουν έσοδα από ιδιωτικούς

πόρους» (μεταφορά δηλ. στα δημόσια νοσοκομεία του πελατολογίου των μεγαλοκλινικών). β) την παροχή υπηρεσιών από ιδιώτες γιατρούς στα νοσοκομεία με σχέση μερικής απασχόλησης με πρόφαση την κάλυψη των κενών.

«Νέο ΕΣΥ» σημαίνει «δημόσιες» μόνάδες υγείας, αυτοχρηματοδοτούμενες επιχειρήσεις με ακόμα μεγαλύτερη μείωση της κρατικής χρηματοδότησης και με έσοδα από την οικονομική αφαίμαξη των ασθενών.

Αυτή η κυβέρνηση, όπως και η προηγούμενη, το μόνο που θέλουν να κάνουν είναι να μειώσουν στο ελάχιστο τις δαπάνες για την υγεία, να ξεχαρβάλωσουν το ΕΣΥ, να μετατρέψουν σε μια τεράστια αγορά την υγεία για να κερδίζουν οι διάφοροι επιχειρηματίες της υγείας και της ασφάλισης (οι σύγχρονοι έμποροι θανάτου) ακόμη κι αν αυτό σημαίνει να πεθαίνουν περισσότεροι, σε μικρότερη ηλικία. Μόνο με ενότητα και αποφασιστικότητα, υγειονομικών και ασθενών, μακριά από ατομικές λύσεις, μπορεί να αποτραπεί η επίθεση της κυβέρνησης στην υγεία και στα εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα.

■ Γεωργία Βουλγαρέλλη

Ένα ακόμη χτύπημα στην απεργία - αποχή από την αξιολόγηση

Ενα ακόμη χτύπημα στην απεργία - αποχή από την αξιολόγηση, αποτελεί η ενέργεια του υπουργείου Παιδείας να επιβάλλει κυρώσεις στους διευθυντές σχολείων, που δεν ανάρτησαν στην ηλεκτρονική πλατφόρμα του ΙΕΠ την Ετήσια Έκθεση Εσωτερικής Αξιολόγησης εκπαιδευτικού έργου για το έτος 2020-2021.

Η πολιτική ηγεσία του υπουργείου Παιδείας μετά την προσπάθεια εκφοβισμού των συναδέλφων με απειλές για πειθαρχικά και στέρηση μισθού σε όσους συμμετείχαν στην απεργία - αποχή από την αξιολόγηση, την προσφυγή στα δικαστήρια για να κρίνουν την απεργία - αποχή παράνομη, τις απειλές στη συνέχεια ότι δεν θα γίνονταν δεκτά από την πλατφόρμα του ΙΕΠ τα φασόν κείμενα της ΔΟΕ, μη ξέροντας τι να κάνει με τους χιλιάδες εκπαιδευτικούς της Πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης που έχουν αναρτήσει ενιαία κείμενα, και χιλιάδες άλλους που κάνουν απεργία - αποχή από την αξιολόγηση (σε Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια), το υπουργείο επιχειρεί να τρομοκρατήσει και να τιμωρήσει τους 114 διευθυντές σχολείων που συμμετείχαν στην απεργία - αποχή των σωματείων τους.

Συγκεκριμένα, με απόφαση του γ.γ. του ΥΠΑΙΘ, Κόπτη αναστρέλλεται οποιαδήποτε διαδικασία εξέλιξης, συμπεριλαμβανομένης της αυτόματης μισθολογικής εξέλιξης για τους 114 διευθυντές. Εδώ δεν πρόκειται για μια πράξη απλά αυταρχική, αλλά παράνομη, που τιμωρεί διευθυντές που συμμετέχουν σε νόμιμα προκηρυγμένη από ΕΛΜΕ ή ΣΕΠΕ απεργία - αποχή, η οποία καλύπτει συνδικαλιστικά τα μέλη των σωματείων για

να μην προχωρήσουν σε καμία ενέργεια που σχετίζεται με την αξιολόγηση. Το δικαίωμα συμμετοχής στην απεργία - αποχή, ακόμη δεν έχει καταργηθεί. Γίνεται όμως προσπάθεια ποινικοποίησής του από το ΥΠΑΙΘ. Όμως ακόμα δεν αρκεί μια εντολή Κεραμέως ή Κόπτη, χρειάζονται δικαστικές αποφάσεις. Για να κηρυχτεί μια απεργία παράνομη πρέπει υποχρεωτικά ο εργοδότης μας - στην προκειμένη περίπτωση το ΥΠΑΙΘ, να προσφύγει στα δικαστήρια και αυτά να την κηρύξουν παράνομη. Κάτι τέτοιο δεν έχει συμβεί για καμία απεργία - αποχή που προκηρύχθηκε από ΕΛΜΕ ή ΣΕΠΕ.

Η υπουργός γνωρίζει καλά ότι βαδίζει στα όρια της συνταγματικής εκτροπής. Αρνούμενη να αποδεχθεί ότι τα σχέδιά της βρίσκουν απέναντι τη συντριπτική πλειοψηφία των εκπαιδευτικών κάνει μια απελπισμένη προσπάθεια μήπως και τελικά καταφέρει να εφαρμόσει την αξιολόγηση. Με αυτή την κίνηση επιχειρεί να ευθυγραμμίσει τους 114 διευθυντές στον στόχο της, τη διάλυση του δημόσιου σχολείου και την πλήρη ιδιωτικοποίησή του. Αν αυτοί υποκύψουν, θα αποτελέσουν στη συνέχεια μοχλό πίεσης προς τους εκπαιδευτικούς των σχολείων τους. Ταυτόχρονα η υπουργός θέλει να στείλει μήνυμα προς τους νέους διευθυντές και στελέχη της εκπαίδευσης λίγες μέρες πριν τις κρίσεις των νέων στελεχών εκπαίδευσης. Όπως γνωρίζουμε μετά την ψήφιση του ν.4823 το περασμένο καλοκαίρι, ο ρόλος του διευθυντή αλλάζει. Θα είναι πλέον μανάτζερ (θα μπορεί να διαθέτει το κτίριο και τις υποδομές του δημόσιου σχολείου σε «τρίτους», με σκοπό να αποκομίσει πόρους

για τη λειτουργία του), αξιολογητής της διοικητικής και παιδαγωγικής επάρκειας των εκπαιδευτικών της σχολικής μονάδας, αυτός που ορίζει τους Ενδοσχολικούς Συντονιστές, τους Μέντορες και τους Υποδιευθυντές, που αναθέτει μαθήματα, που αναθέτει υποχρεωτικές υπερωρίες χωρίς τη συγκατάθεση των εκπαιδευτικών. Πρόκειται για επιβολή απόλυτου διευθυντικού δικαϊώματος μέσα στα σχολεία, με ταυτόχρονη αποδυνάμωση του συλλόγου διδασκόντων και της δυνατότητάς του να αποφασίζει. Αυτούς τους διευθυντές ετοιμάζει η Κεραμέως να επιβάλλουν την αντικειμενική πολιτική της χωρίς αντιρρήσεις και να βάλουν μπροστά τις διαδικασίες ατομικής αξιολόγησης από τη νέα σχολική χρονιά.

Η ΟΛΜΕ και η ΔΟΕ να προχωρήσουν τώρα σε απεργία - αποχή για να καλύψουν τους 114 διευθυντές που αρνούνται να κάνουν αξιολόγηση, είτε τα σωματεία τους είναι σε αποχή είτε όχι.

Η στάση της ηγεσίας των ομοσπονδιών ΔΟΕ-ΟΛΜΕ που τελικά στήριξε την κυβερνητική πολιτική, αρνούμενη να κηρύξει νέα απεργία - αποχή από την αξιολόγηση, έδωσε χώρο στο ΥΠΑΙΘ να συνεχίσει τα αντικειμενικά του σχέδια, να ανακοινώνει Τράπεζα Θεμάτων, εξετάσεις PISA, να απειλεί απεργούς διευθυντές κ.ά.

Η απεργία - αποχή από την αξιολόγηση πρέπει να συνεχιστεί

Παρά το ξεπούλημα της απεργίας - αποχής από την συνδικαλιστική γραφειοκρατία των ΔΑΚΕ, ΠΕΚ, ΣΥΝΕΚ, ενάντια στη θέλη-

ση της πλειοψηφίας των εκπαιδευτικών, ο αγώνας ενάντια στην αξιολόγηση της σχολικής μονάδας πρέπει να συνεχιστεί. Η αξιολόγηση θα χρησιμοποιηθεί για να δημιουργήσει «καλά» και «κακά» σχολεία, που σε ένα ανταγωνιστικό περιβάλλον θα αναζητούν μαθητές - πελάτες και πόρους για να επιβιώσουν, θα λειτουργούν σαν επιχειρήσεις, ενώ η μόρφωση από αγαθό και δικαίωμα θα γίνει ατομική υπόθεση που θα εξαρτάται από το πορτοφόλι του καθενός.

Η ΟΛΜΕ και η ΔΟΕ αποδέχτηκαν την Αξιολόγηση και τον νόμο Χατζηδάκη με τον οποίο το δικαστήριο έβγαλε την απεργία - αποχή από την αξιολόγηση παράνομη. Η ΔΟΕ πρότεινε στους συναδέλφους της Πρωτοβάθμιας τα φασόν κείμενα. Η ΟΛΜΕ εγκατέλειψε τους συναδέλφους της Δευτεροβάθμιας χωρίς καμία πρόταση. Μπροστά σε αυτή την κατάσταση πολλά πρωτοβάθμια σωματεία ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ προκήρυξαν απεργία - αποχή από την αξιολόγηση. Μέχρι τώρα φτάνουν τα 22. Στόχος, η διεύρυνση των ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ που θα προκηρύξουν απεργία - αποχή, ώστε να πείσουμε και τελικά να επιβάλουμε στις ΟΛΜΕ και ΔΟΕ την προκήρυξη της απεργίας - αποχής για όλους και το σταμάτημα της αξιολόγησης...

ΣΣΠ: Κρίσιμο σταυροδρόμι για το φοιτητικό κίνημα

Η ελληνική κοινωνία αντιμετωπίζει μία ζοφερή κατάσταση. Η πανδημία συνεχίζεται αμείωτη, με δεκάδες νεκρούς καθημερινά, ενώ το κύμα ακρίβειας και η ιδιωτικοποίηση των πάντων (π.χ. ΔΕΗ), έχει οδηγήσει την πλειοψηφία εργαζομένων και νεολαίας σε ακραία φτώχεια, χωρίς να έχουν πρόσβαση ακόμη και στα βασικά αγαθά. Η κατάσταση γίνεται εκρηκτική με το ξέσπασμα του πολέμου στην Ουκρανία, με τις τρομακτικές συνέπειες στην οικονομία, τις προκλητικές ενέργειες της φιλοπόλεμης κυβέρνησης Μητσοτάκη, την απειλή του πολέμου όλο και κοντύτερα στην δική μας πόρτα.

Η ακραία νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση της ΝΔ, θα εκμεταλλευτεί την απειλή του πολέμου και την σύγχυση που μπορεί να προκαλέσει στο εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα, προκειμένου να εντείνει τις επιθέσεις της σε όλα τα μέτωπα για να φορτώσει την κρίση και τους εξοπλισμούς στους εργαζόμενους και την νεολαία.

Πιο συγκεκριμένα, στην εκπαίδευση, Κεραμέως και Μητσοτάκης, τους τελευταίους μήνες ενισχύουν την ατζέντα της «έντασης». Τον τελευταίο χρόνο η αστυνομία εισέβαλλε 7 φορές στα πανεπιστήμια, ενώ το καθεστώς του ελέγχου και της καταστολής του φοιτητικού κινήματος θα ενταθεί με την εγκατάσταση της πανεπιστημιακής αστυνομίας μέσα στο καλοκαίρι. Στόχος της κυβέρνησης είναι το τσάκισμα συνελεύσεων, καταλήψεων και κάθε μορφής αντίστασης του φοιτητικού κινήματος, για την ανεμπόδιστη εφαρμογή της πλή-

ρους ιδιωτικοποίησης-εμπορευματοποίησης της εκπαίδευσης.

Με την όξυνση της καταστολής και του ασφυκτικού ελέγχου μέσα στις σχολές, θα επιδιώξουν να πετύχουν μία «νίκη» με την οποία να πάνε μέχρι τις εκλογές, προσπαθώντας να ανακόψουν την τεράστια φθορά που έχουν υποστεί από την εγκληματική αντιμετώπιση της πανδημίας, της ακρίβειας, από τα σκάνδαλα και το επιτελικό μπάχαλο του κράτους σε πυρκαγιές και χιονιάδες. Θα προσπαθήσουν απεγνωσμένα να ολοκληρώσουν την διάλυση της δημόσιας δωρεάν παιδείας και να εντείνουν την καταστολή, προκειμένου να κερδίσουν και ένα κομμάτι από την δεξαμενή του ακροδεξιού ακροατηρίου. Παράλληλα, είναι ο μόνος τρόπος για να δημιουργήσουν ένα περιβάλλον ατομικοποίησης - αποπολιτικοποίησης μέσα στα πανεπιστήμια, πλήρως ελεγχόμενο, όπου οι φοιτητές δεν θα κοινωνικοποιούνται, ούτε θα συνδικαλιζονται.

Ο νέος νόμος-πλαίσιο για τα πανεπιστήμια μπορεί από την μία να μην έχει βγει ακόμα σε δημόσια διαβούλευση, όπως είχε προαναγγείλει η Κεραμέως, από την άλλη όμως είναι μονόδρομος, όντας στρατηγικός στόχος για την ελληνική ελίτ. Πρέπει να θεωρείται δεδομένο πως -αν όχι ολόκληρος- σίγουρα θα φέρουν τις βασικές του διατάξεις προς ψήφιση στο προσεχές μέλλον. Ειδικά τις συγχωνεύσεις/καταργήσεις τμημάτων, τα συμβούλια ιδρύματος και την κατάργηση των πτυχίων.

Στη συγκεκριμένη συγκυρία, το φοιτητικό κίνημα είναι αδύναμο και μωδια-

σμένο. Η ευθύνη βαραινεί κυρίως ΚΝΕ και ΕΑΑΚ, που με τις ρεφορμιστικές πολιτικές τους μπλοκάρουν κάθε προσπάθεια ανασυγκρότησης και ανασύνθεσης του φοιτητικού κινήματος. Έχουν απονευρώσει τη λειτουργία των συλλόγων, ακόμη και με το να σαμποτάρουν την λειτουργία των ΔΣ, με αποτέλεσμα οι φοιτητές να μην συμμετέχουν στις ζωντανές διαδικασίες των συλλόγων, όπου αυτές υπάρχουν. Το τελευταίο διάστημα έχουν κάνει μία επικίνδυνη δεξιά μετατόπιση, αδιαφορώντας για την οργάνωση του αγώνα ενάντια στην ΟΠΠ και τον νέο νόμο πλαίσιο, με το να αντιπροτείνουν καιροσκοπικά ότι υπάρχει στην επικαιρότητα καπληδυντάς τα ως κομματικές καμπάνιες/παρελάσεις. Αυτό έρχεται να επιδεινώσει την σύγχυση και τον αποπροσανατολισμό των φοιτητών, στην προσπάθεια να συνειδητοποιήσουν το μέγεθος της επίθεσης στην εκπαίδευση και όχι μόνο.

Το μέλλον της εκπαίδευσης και του φοιτητικού κινήματος βρίσκονται σε κρίσιμο σταυροδρόμι. Η κρίση και η δεξιά μετατόπιση σχεδόν όλων των δυνάμεων που παρεμβαίνουν στο φοιτητικό κίνημα και η σύγχυση της συνείδησης της νεολαίας αποτελούν θηλιές που σφίγγουν επικίνδυνα το λαιμό της. Για να αλλάξει αυτή η κατάσταση είναι απαραίτητη η ανασύνθεση του φοιτητικού κινήματος και η αναζωογόνηση των συλλόγων, με την διεξαγωγή εκλογών. Γιατί η μη διεξαγωγή τους εδώ και 3 χρόνια τους έχει απονεκρώσει και επειδή βοηθούν στην αναζομπύρωση της πολιτικής ζύμωσης, του διαλόγου, ως απαραίτητους όρους για τη

δημιουργία μίας νέας επαναστατικής πρωτοπορίας. Μία ανασύνθεση προς όφελος μίας επαναστατικής πολιτικής, που θα μπει «σφήνα» στην πορεία διάλυσης της δημόσιας δωρεάν εκπαίδευσης.

Όλα τα παραπάνω, όμως, θα είναι κενό γράμμα, εάν με την κλιμάκωση του πολέμου και με την πρόσδεση της φιλοπόλεμης κυβέρνησης Μητσοτάκη στους νατοϊκούς σχεδιασμούς, το φοιτητικό κίνημα δεν απαντήσει αποφασιστικά. Να οργανώσουμε ένα μαζικό αντιπολεμικό αντιιμπεριαλιστικό κίνημα, με επιτροπές αγώνα ενάντια στον πόλεμο σε κάθε πόλη και πανεπιστήμιο, για να μπλοκάρουμε την εμπλοκή της χώρας στους αμερικανό-νατοϊκούς σχεδιασμούς. Τη νεολαία θα στείλουν στην πρώτη γραμμή να πεθάνει για τα συμφέροντα της ελληνικής ελίτ και του άξονα των ΗΠΑ-NATO-ΕΕ. Είναι η ίδια νεολαία, που δεν βρίσκει δουλειά λόγω της ανεργίας, που αμείβεται με 300€, που την πετάνε εκτός εκπαίδευσης και που δεν μπορεί να έχει ένα αξιοπρεπές μέλλον, με δικαιώματα και ελευθερίες. Δεν θα γίνουμε κρέας για τα κανόνια τους!

Ως ΣΣΠ, καλούμε κάθε αγωνιστή και πολιτική δύναμη που κινείται σ' αυτή την κατεύθυνση να παλέψει μαζί μας για την ανασύνθεση του κινήματος και ενάντια στην απειλή του πολέμου. Να ξαναζωντανεύσουμε τους συλλόγους μας με μορφές αυτοοργάνωσης και πραγματική ενότητα στη δράση. Να εξασφαλίσουμε ότι με αυτά τα εργαλεία το φοιτητικό κίνημα θα ανατρέψει την άθλια κυβέρνηση της ΝΔ, αλλά και κάθε νεοφιλελεύθερο (π.χ. ΣΥΡΙΖΑ), που μπορεί μονάχα να φορτώσει την κοινωνία με περισσότερη φτώχεια, πόλεμο και θάνατο.

8 Μάρτη Οι εργαζόμενες γυναίκες στην πρώτη γραμμή

Η 8η Μάρτη δεν είναι γενικά η «γιορτή της γυναίκας», όπως ισχυρίζονται οι αστοί πολιτικοί και τα επιτελεία τους. Είναι πρώτα απ' όλα η μέρα της εργαζόμενης γυναίκας, όπου τιμάμε τους αγώνες των γυναικών, οι οποίοι ανέκαθεν ήταν δεμένοι με τους εργατικούς/ταξικούς αγώνες. Στις 8 Μάρτη 1857, εκατοντάδες εργαζόμενες στα εργοστάσια κλωστοϋφαντουργίας και στα ραφτάδικα της Νέας Υόρκης κατεβαίνουν στους δρόμους, διεκδικώντας δεκάωρη δουλειά, φωτεινές και υγιεινές αίθουσες εργασίας, μεροκάματα ίσα με των αντρών. Εκείνη την εποχή οι γυναίκες δούλευαν στην παραγωγή 12 και 16 ώρες τη μέρα, 7 μέρες τη βδομάδα. Η απεργία, όσο και οι μεγάλες μαχητικές διαδηλώσεις τους, αντιμετωπίστηκαν με βία και αίμα από τους κατασταλτικούς μηχανισμούς του αστικού κράτους και τους ιδιωτικούς, τραμπούκικους στρατούς των καπιταλιστών. Το 1910, στο 2ο Διεθνές Συνέδριο Σοσιαλιστριών στην Κοπεγχάγη, καθιερώνεται η 8η Μάρτη ως μέρα γυναικείων αγώνων και διεκδικήσεων.

Η καταπίεση των γυναικών έχει τις ρίζες της στην εμφάνιση του κοινωνικού υπερπροϊόντος, που εντέλει οδήγησε στη γέννηση της ταξικής κοινωνίας. Οι γυναίκες εξελίχθηκαν βαθμιαία σε υπηρέτες του σπιτιού και τροφούς των παιδιών, που θα γίνουν αντικείμενα εκμετάλλευσης ή απόγονοι όπου θα μεταβιβαστεί η ατομική ιδιοκτησία. Η οικογένεια έγινε βασικός θεσμός της ταξικής κυριαρχίας. Το κράτος, με τους νόμους και την αστυνομία ενισχύει αυτές τις σχέσεις, ενώ η κυρίαρχη ιδεολογία με τη βοήθεια και της θρησκείας φροντίζει κάθε φορά να πείσει για το «φυσικό» της υποβάθμισης των γυναικών. Ο Ένγκελς, με το έργο του *Η καταγωγή της οικογένειας, της ατομικής ιδιοκτησίας και του κράτους*, έδειξε ότι οι μορφές που πήρε η οικογένεια ήταν συνάρτηση του τρόπου παραγωγής και του επιπέδου ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων και ότι η ανισότητα ανάμεσα στα δύο φύλα δεν καθορίζεται από βιολογικούς αλλά από οικονομικούς και κοινωνικούς παράγοντες.

Η επικράτηση του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής έναντι της φεουδαρχίας σηματοδότησε μεγάλες αλλαγές στην κοινωνική θέση της γυναίκας. Ο καπιταλισμός, βάζοντας μαζικά τις γυναίκες στην παραγωγή, δημιούργησε τις προϋποθέσεις για να αναπτυχθούν η πάλη και οι αγώνες τους. Οι συνθήκες ζωής και δουλειάς που επιφύλαξε για τις εργάτριες ο καπιταλισμός ήταν άθλιες. Ο 19ος αιώνας, που συνδέεται με την ανάπτυξη της μεγάλης βιομηχανίας στις ανεπτυγμένες τότε καπιταλιστικές χώρες, γνώρισε τις απάνθρωπες συνθήκες εργασίας των γυναικών και των παιδιών. Σε Ευρώπη και Αμερική, γυναίκες της εργατικής τάξης δούλευαν μαζί με ανήλικα παιδιά σε εργοστάσια και ορυχεία από τα χαράματα μέχρι το βράδυ, χωρίς καμία ξεκούραση. Όποια τολμούσε να καθίσει, το πλήρωνε κυριολεκτικά με αίμα. Δεν διαχωρίζονταν από τους άντρες συναδέλφους τους, παρά μόνο στο μεροκάματο. Το καπιταλιστικό σύστημα βλέπει τις γυναίκες ως εύκολη πηγή φθηνής εργασίας και τμήμα του «εφεδρικού στρατού», που μπορεί να χρησιμοποιηθεί όταν υπάρχει έλλειψη εργατικής δύναμης και να εγκαταλειφθεί ξανά, όταν η ανάγκη αυτή εκλείπει, ώστε οι καπιταλιστές να ξανανεβάσουν την πίεση της ανεργίας στην εργατική τάξη. Αυτό συνέβη και στους δύο παγκόσμιους πολέμους, όταν οι γυναίκες σύρθηκαν στα εργοστάσια για να αντικαταστήσουν τους στρατευμένους άντρες και στάλθηκαν πίσω στα σπίτια τους όταν ο πόλεμος τελείωσε. Επίσης, η γυναίκα καλείται να προσφέρει στο νοικοκυριό «αόρατη» εργασία για την αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης.

Η πρώτη γυναικεία απεργία καταγράφηκε στο Ουόρτσεστερ της Αγγλίας το 1804 από τις εργάτριες που κατασκεύαζαν γάντια. Το 1844, οι βαμβακεργάτριες της βιομηχανίας Λόουελ στη Μασαχουσέτη ίδρυσαν το πρώτο γυναικείο εργατικό σωματείο. Οι εργάτριες σε Ευρώπη και ΗΠΑ συνέχισαν τους αγώνες, διεκδικώντας «ψωμί και τριαντάφυλλα»: μεγαλύτερους μισθούς, καλύτερες συνθήκες δουλειάς, δικαίωμα ψήφου. Από τις πιο σημαντικές γυναικείες απεργίες είναι αυτή των εργατριών κλωστοϋφαντουργίας στην Πετρούπολη για ψωμί, ειρήνη, πτώση της απολυταρχίας στις 23 Φλεβάρη (8 Μάρτη με το νέο ημερολόγιο). Μέσα σε πέντε μέρες, θα κλιμακωθεί σε αναμέτρηση με την τσαρική απολυταρχία και στην Φεβρουαριανή Επανάσταση, που άνοιξε τον δρόμο για την Οκτωβριανή.

Στην τσαρική Ρωσία, οι γυναίκες σύμφωνα με το νόμο ήταν σκλάβες στους συζύγους τους. Με τη νίκη της σοσιαλιστικής επανάστασης, οι Μπολσεβίκοι έβαλαν τα θεμέλια για την κοινωνική χειραφέτηση των γυναικών και παρότι η σταλινική αντεπανάσταση έφερε σοβαρές οπισθοχωρήσεις, οι γυναίκες στη Σοβιετική Ένωση έκαναν άλματα μπροστά στον αγώνα για ισότητα. Δεν ήταν πλέον υποχρεωμένες να ζουν με τους συζύγους τους ή να τους ακολουθούν, μπορούσαν να είναι αρχηγοί οικογενειών και έπαιρναν ίδιους μισθούς, θεσπίστηκαν ειδικοί νόμοι για τη μητρότητα που απαγόρευαν την εργασία για πολλές ώρες ή τη νύχτα και

καθιέρωναν άδειες μετ' αποδοχών την περίοδο της γέννας, οικογενειακά επιδόματα και κέντρα φύλαξης παιδιών. Οι εκτρώσεις νομιμοποιήθηκαν και καθιερώθηκε ο πολιτικός γάμος.

Στην Ελλάδα, το φεμινιστικό κίνημα εμφανίζεται στις 8 Μαρτίου 1887 με την κυκλοφορία της Εφημερίδας των Κυριών, που πρώτη στοχεύει στη χειραφέτηση των γυναικών. Το 1920 ιδρύεται ο Σύνδεσμος Ελληνίδων υπέρ των Δικαιωμάτων των Γυναικών ως τμήμα της Διεθνούς Ένωσης για τη Γυναικεία Ψήφο, το πρώτο σωματείο με καθαρά φεμινιστικό πρόγραμμα. Πολλές γυναίκες συμμετείχαν από την πρώτη γραμμή στους αγώνες του ελληνικού εργατικού και επαναστατικού κινήματος.

Στις 7 Μαρτίου 1980 πραγματοποιείται στα Προπύλαια του Πανεπιστημίου δημόσια συγκέντρωση από την Επιτροπή Αγώνα για την Αλλαγή του Οικογενειακού Δικαίου και στις 6 Οκτωβρίου πραγματοποιείται η πρώτη φεμινιστική πορεία στην Ελλάδα. Το 1983 πραγματοποιείται μια προοδευτική μεταρρύθμιση του Οικογενειακού Δικαίου, που περιλαμβάνει κατάργηση της προίκας και αυτονομία της περιουσίας των συζύγων, διατήρηση του πατρικού επωνύμου των γυναικών μετά τον γάμο, δυνατότητα επιλογής του επωνύμου των παιδιών, από κοινού επιμέλεια παιδιών, εξομοίωση δικαιωμάτων των εντός και εκτός γάμου γεννημένων παιδιών, συναινετικό διαζύγιο. Σήμερα, αυτά ξηλώνονται από τις μνημονιακές κυβερνήσεις, με αντιμεταρρυθμίσεις όπως η υποχρεωτική συνεπιμέλεια, που γυρνά τα γυναικεία δικαιώματα 50 χρόνια πίσω.

Η οικονομική κρίση, η πανδημία, οι εστίες πολέμου σε όλο τον κόσμο χτυπάνε πιο πολύ απ' όλους τις γυναίκες, το πιο σκληρά εκμεταλλεύσιμο κομμάτι της εργατικής τάξης. Σύμφωνα με την πιο πρόσφατη έκθεση του Ευρωπαϊκού Ινστιτούτου για την Ισότητα των Φύλων (EIGE), θα χρειαστούν τρεις γενιές προκειμένου οι γυναίκες της Ευρώπης να αποκτήσουν τα ίδια δικαιώματα με τους άνδρες στη ζωή, την εργασιακή εξέλιξη, τους μισθούς. Στον δείκτη ανισότητας στην ΕΕ (Οκτώβριος 2020), η Ελλάδα τερμάτισε τελευταία. Η έρευνα στηρίχθηκε σε στοιχεία του 2019, επομένως δεν προσμετρά την παραπέρα οπισθοχώρηση που έφερε η πανδημία. Για παράδειγμα, τα ποσοστά των γυναικών που αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τη δουλειά τους για να φροντίσουν τα παιδιά εξαιτίας των κλειστών σχολείων, ταυτόχρονα είχαν μεγαλύτερες πιθανότητες να μείνουν άνεργες, αφού απασχολούνται σε μεγαλύτερο ποσοστό στους κλάδους που χτυπήθηκαν πιο πολύ (εστίαση, εμπόριο κ.ά.). Σύμφωνα με την Γενική Γραμματεία Ισότητας των Φύλων, ο ετήσιος (καταγραμμένος) αριθμός γυναικών θυμάτων ενδοοικογενειακής βίας στην Ελλάδα το 2020 ανήλθε στις 4.264, από 3.196 το 2017.

Παλεύουμε για την απελευθέρωση των γυναικών, για να γίνουν πραγματικά ισότιμες στην κοινωνία: αυτό σημαίνει πως υπάρχει ανάγκη να παλέψουμε ενάντια στο σύστημα που γεννά τη γυναικεία καταπίεση, τον καπιταλισμό – αλλά και ότι πρέπει να ξεκινήσουμε από την ισότιμη συμμετοχή των γυναικών στις οργανώσεις και τους αγώνες του εργατικού κινήματος. Μόνο σε μια κοινωνία χωρίς ταξική ανισότητα, θα σβήσει και η καταπίεση των γυναικών. Η ριζική αλλαγή της θέσης της γυναίκας είναι εφικτή μόνο όταν όλες οι συνθήκες κοινωνικής, οικογενειακής και οικιακής ύπαρξης μεταβληθούν – και όχι σε μια βάση γενικευμένης φτώχειας, όπως την εξαπλώνει σήμερα ο νεοφιλελεύθερος καπιταλισμός.

Αυτό δεν σημαίνει ότι υποβαθμίζουμε τα άμεσα αιτήματα και την πάλη ενάντια στην κατάργηση των κατακτήσεων των γυναικών κινήματος ή για τη διερεύνησή τους (άδειες, μισθοί, δομές πρόνοιας και προστασίας κ.ά.). Πολλές φορές στην ιστορία, η άνοδος των γυναικείων αγώνων προηγήθηκε από οποιοδήποτε ευρύτερη μεταβολή στη μαχητικότητα της οργανωμένης εργατικής τάξης, πριν το γυναικείο κίνημα «συννευρεθεί» πιο στενά με το εργατικό κίνημα. Η ανάπτυξη ενός γυναικείου κινήματος μπορεί να γίνει ένας σημαντικός παράγοντας στην πολιτική και ιδεολογική μάχη για την αποδυνάμωση της κυριαρχίας της αστικής τάξης.

Αυτό σημαίνει να αποκρούσουμε τον υποκριτικό «δικαιωματισμό» και τις δηλητηριώδεις «ταυτοτικές-έμφυλες» πολιτικές της αστικής τάξης, που εγκλωβίζουν και αποπροσανατολίζουν, διατρονούν τους εργαζόμενους, την κοινωνία, τις ίδιες τις γυναίκες. Και να συμβαδίσουμε με το εργατικό κίνημα και τις διεκδικήσεις του μέσα σε σωματεία, χώρους δουλειάς, σχολές, σχολεία, γειτονιές.

■ Τζένη Πρ.

Αγώνας σε κάθε γειτονιά Δεν θα ζήσουμε σαν δούλοι!

Με τις τιμές σε βασικά αγαθά και υπηρεσίες να αυξάνονται κυριολεκτικά κάθε μέρα, όλη η κοινωνία έχει βρεθεί σε πολύ δυσμενή οικονομική κατάσταση. Οι μισθοί είναι καθηλωμένοι σε ιστορικά χαμηλά, ενδεικτικά είναι τα νούμερα που δείχνουν πως 1 στους 3 εργαζόμενους αμείβεται με 372 ευρώ καθαρά! Το 31,5% των παιδιών απειλούνται με φτώχεια, ποσοστό από τα υψηλότερα στην ΕΕ. Ακόμη μια θλιβερή πρωτιά έρχεται από τη διάλυση του ΕΣΥ: είμαστε η πρώτη «δυτική» χώρα σε θανάτους Covid-19 ανά εκατομμύριο κατοίκων. Το ξεπούλημα της ΔΕΗ φέρνει νέες τρομακτικές αυξήσεις στην τιμή του ηλεκτρικού ρεύματος (+19%), συμπαρασύροντας όλα τα βασικά αγαθά. Η ακρίβεια εξαίλνει το πενιχρό εισόδημά μας, ενώ οι κυβερνητικοί παπαγάλοι ισχυρίζονται πως όλα θα τα λύσει η «αγορά»! Επίσης βλέπουμε αυξήσεις τιμών: πετρέλαιο θέρμανσης 45,9%, καύσιμα 22,3%, φυσικό αέριο σχεδόν 150%! Βασικά είδη διατροφής έχουν γίνει είδη πολυτελείας: κρέας 17%, ψάρια 8%, τυριά 3,5%, ελαιόλαδο 19%, λαχανικά 21%, ηλιέλαιο 30%, τυριά 15%, ζυμαρικά 13% κ.ά. Την ίδια στιγμή, αυτή η άθλια και επικίνδυνη κυβέρνηση «αύξησε» τον κατώτατο μισθό κατά 2%, δηλαδή ούτε ένα κουλούρι την ημέρα!

Η ξέφρενη πορεία των ανατιμήσεων δεν θα σταματήσει σύντομα και σίγουρα όχι όσο η εμπόλεμη κατάσταση στην Ουκρανία μαινεταί. Οι ιμπεριαλιστές παίζουν τα παιχνίδια τους πάνω στις πλάτες των λαών. Π' αυτούς τους λόγους η ΟΚΔΕ μαζί με Πρωτοβουλίες Κατοίκων διεξάγει μια καμπάνια ενημέρωσης στις γειτονιές, σε Δάφνη, Κορυδαλλό, Ζωγράφου, Νέα Φιλαδέλφεια αλλά και σε Θεσσαλονίκη και Πάννεννα.

Πρώτη κορύφωση αποτέλεσε η διεξαγωγή πορειών σε Δάφνη, Κορυδαλλό Αμπελόκηπους Θεσσαλονίκης και Χαριλάου. Ήταν το αποκορύφωμα μιας συνεχούς και επίμονης δουλειάς των προηγούμενων εβδομάδων, με κεντρικό σύνθημα «Αγώνας σε κάθε γειτονιά». Έγιναν πολλές εξορμήσεις σε κεντρικές πλατείες, σχολεία, νοσοκομεία, κολλήθηκαν αφίσες και κρεμάστηκαν πανό. Τις τελευταίες μέρες, προστέθηκε στην καμπάνια μας η ανάδειξη του αγώνα ενάντια στον πόλεμο.

Η ανταπόκριση του κόσμου ήταν θετική. Τα συνθήματα για αύξηση μισθών - συντάξεων, λεφτά για υγεία - παιδεία - κοινωνικές ανάγκες, αλλά και ενάντια στην ακρίβεια, την υποβάθμιση του βιοτικού μας επιπέδου, τις ιδιωτικοποιήσεις, τους εξοπλισμούς και σαφώς ενάντια στον πόλεμο, βρίσκουν σύμφωνη την πλειοψηφία της κοινωνίας, που βιώνει καθημερινά τις συνέπειες της εκτόξευσης των τιμών στα είδη βασικής κατανάλωσης, τα ενοίκια, τους λογαριασμούς. Ειδικά, τώρα, με τον πόλεμο στην Ουκρανία, οι τιμές σε πετρέλαιο, φυσικό αέριο, σιτηρά και πολλά άλλα βασικά είδη για την επιβίωση των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων αναμένεται να σκαρφάλλουν σε απαγορευτικά και δυσθεώρητα ύψη, κάνοντας αδύνατο για τα εργατικά και φτωχά νοικοκυριά να ανταπεξέλθουν οικονομικά.

Η μόνη λύση απέναντι στην ακρίβεια, την φτώχεια και τον πόλεμο είναι η οργάνωσή μας σε κάθε χώρο δουλειάς, σε σχολεία, σχολές και γειτονιές. Να ανατρέψουμε την ανίκανη και φιλοπόλεμη κυβέρνηση Μητσοτάκη, που νομοθετεί υπέρ του 1% των πλουσίων και κυβερνά με τα ΜΑΤ. Με κινητοποιήσεις και ενότητα στις δράσεις μας, με συνελεύσεις και επιτροπές παντού, να τους σταματήσουμε!

■ Γιώργος Τσ.

Οι λαοί θύματα της ιμπεριαλιστικής σύγκρουσης

Για να παρακολουθήσουμε σωστά τις εξελίξεις στην Ουκρανία, πρέπει καταρχάς να θωρακιστούμε απέναντι στην σταυροφορία προπαγάνδας και ιδεολογικής τρομοκρατίας των αστικών κυβερνήσεων και δυνάμεων, των ΜΜΕ του δυτικού ιμπεριαλιστικού στρατοπέδου ΗΠΑ-ΕΕ-NATO.

Ιμπεριαλιστική εισβολή της Ρωσίας

Ας δούμε καταρχάς τη ρωσική εισβολή, πέρα από τις άθλιες, αντικομμουνιστικές και αντιπολυσεβίτικες αναφορές του Πούτιν και την οργή μας για το δράμα ενός ακόμα λαού που υφίσταται την φρίκη του πολέμου.

Η Ρωσία, ανασυγκροτημένη μετά την οδυνηρή 10ετία 1990-2000 που ακολούθησε την κατάρρευση της ΕΣΣΔ, από το 2008 (πόλεμος στη Γεωργία, ανεξαρτητοποίηση Αμπχαζίας - Ν. Οσετίας) και αργότερα αντιδρώντας στο φασιστικό πραξικόπημα του Μαϊντάν στην Ουκρανία (προσάρτηση Κριμαίας, υποστήριξη ρωσόφωνων στα ανατολικά κ.ά.), είχε κάνει σαφές ότι δεν δέχεται παραπέρα ασφυκτική περικύκλωσή της από ΗΠΑ-NATO.

Υπολογίζοντας τη βαθιά κρίση των δυτικών ιμπεριαλιστών, που επιδεινώθηκε μετά το 2020 (οικονομική κρίση, ήττα σε Αφγανιστάν, εσωτερικές διαρέσεις σε ΗΠΑ και ΕΕ), απαίτησε δεσμεύσεις μη ένταξης της Ουκρανίας στο NATO και δημιουργίας μιας «ζώνης ασφαλείας» στα δυτικά της. Ώστε να μετατρέψει σε χειροπιαστά αποτελέσματα τη μετατόπιση των συσχετισμών υπέρ της ή να μεταφέρει την πίεση στους δυτικούς ιμπεριαλιστές (ιδιαίτερα στους ευρωπαίους και στη Γερμανία), στοχεύοντας στην παραπέρα διαίρεσή τους. Ταυτόχρονα, ήταν έτοιμη -όπως αποδείχθηκε- να επέμβει.

Στόχος της είναι να μην επιτρέψει με τίποτα την περικύκλωσή της, την επέκταση του NATO στο έδαφος της Ουκρανίας. Να επιβάλλει έμπρακτα την «περίμετρο ασφαλείας», που αρνήθηκαν να της παραχωρήσουν οι δυτικοί ιμπεριαλιστές. Αυτό ενδεχόμενα σημαίνει διαμελισμό της Ουκρανίας (μάλλον η πιο πιθανή εξέλιξη, χωρίς τίποτα να αποκλείεται κατηγορηματικά).

Με κάθε επιφύλαξη, θα λέγαμε ότι η Ρωσία εύλογα θα ήθελε να αποφύγει έναν ολοκληρωτικό πόλεμο (πέρα από την δυτική προπαγάνδα για «βαρβαρότητα», ξεχνώντας τα εγκλήματα του «ελεύθερου κόσμου»). Αντίθετα, καθοδηγώντας τον αχυράνθρωπο Ζελένσκι και το φασιστικό σκυλολόι γύρω του, χρησιμοποιώντας ως ασπίδα τον λαό «του», οι ΗΠΑ, με πρόφαση τη «βαρβαρότητα του Πούτιν», ετοιμάζουν τα χειρότερα για όλο τον κόσμο.

Εμπρηστής νούμερο 1: Αμερικάνικος Ιμπεριαλισμός

Ο πόλεμος (αντίθετα και με αρκετή σύγχυση σε μεγάλο μέρος της αριστεράς) δεν «ξεκίνησε» με το δι-άγγελμα Πούτιν τα ξημερώματα της

Πέμπτης 24/2.

Αν και δεν έχει νόημα ποιος είναι «ο πρώτος επιτιθέμενος», η πρωτοβουλία των κινήσεων στην Ουκρανία ανήκε εδώ και χρόνια στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, που έσπρωξε πίσω του τους ευρωπαίους «εταίρους» του. Το 2004, με την «πορτοκαλί επανάσταση» επέβαλλε πραξικοπηματικά την αλλαγή ηγεσίας στη χώρα. Το 2014, ενορχηστρώνοντας το φασιστικό πραξικόπημα του Μαϊντάν (ο σημερινός αμερικάνος πρόεδρος στην Ελλάδα, Πάιατ, ήταν απ' τους πρωταγωνιστές), προσπάθησε να την ελέγξει πλήρως. Στο Κίεβο εγκαταστάθηκε ένα μισο-φασιστικό καθεστώς, όπου αλωνίζουν ακροδεξιές και ναζιστικές οργανώσεις, ενταγμένες στον ουκρανικό στρατό και υποστηριζόμενες απ' τη CIA. Αγνοήθηκαν οι σοβαρές φωνές στο εσωτερικό των ΗΠΑ ότι είναι λάθος η παραπέρα επέκταση του NATO, γιατί η Ρωσία θα αντιδράσει. Όπως και έκανε, προσαρτώντας την Κριμαία και ελέγχοντας τις ανατολικές περιοχές (αυτό χρειάστηκε ο Πούτιν να καταστείλει τα πιο ταξικά-ριζοσπαστικά στοιχεία της αντι-Μαϊντάν εξέγερσης). Στη συνέχεια, οι ΗΠΑ υποδαύλιζαν διαρκώς την ένταση, ακυρώνοντας κάθε προσπάθεια συμβιβασμού (Συμφωνίες Μινσκ), διεξάγοντας διαρκώς έναν εμφύλιο πόλεμο στις ανατολικές περιοχές, με χιλιάδες θύματα.

Τώρα, αποφάσισαν να εξωθήσουν σε κλιμάκωση για δύο επιπλέον λόγους:

α) Η χειροτέρευση της οικονομικής κρίσης απ' το 2020 οδηγεί σε παραπέρα υποβάθμιση των δυτικών ιμπεριαλιστών, ενώ η Κίνα ενισχύεται.

β) Ένας χρόνος διακυβέρνησης Μπάιντεν έδειξε την αποτυχία οποιασδήποτε εναλλακτικής πολιτικής, επιβάρυνε με επιπλέον ήττες (Αφγανιστάν κ.ά.). Μόνος δρόμος έμεινε η φυγή εμπρός, προς πολεμικές «λύσεις».

Γ' αυτό, ειδικά αφότου ανέλαβαν τα «γεράκια» των Δημοκρατικών, οι ΗΠΑ ετοιμάζονταν ταχύτατα: ενίσχυση βάσεων και NATO στην περιοχή, ασκήσεις ναυτικής περικύκλωσης της Ρωσίας, προσπάθειες πραξικοπηματικών ανατροπών σε χώρες της επιρροής της (Λευκορωσία κ.ά.). Φαίνεται είχαν αποφασίσει να θυσιάσουν την Ουκρανία ή μέρος της (άλλωστε ήταν μια «μαύρη τρύπα»), προκειμένου με τον εκβιασμό της ρωσικής απειλής να πετύχουν:

1. Πλήρη ευθυγράμμιση ή μάλλον υποταγή των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών.
2. Αναζωγόνηση του NATO.
3. Αλλαγή του ενεργειακού χάρτη υπέρ τους.

Άλλωστε, η πλύση εγκεφάλου

από τα δυτικά ΜΜΕ για «ηρωική αντίσταση με ηγέτη τον Ζελένσκι», «λεγεώνες ξένων και εθελοντών» (μισθοφόροι ακροδεξιοί και καθάρματα ανά τον κόσμο) ή «απελευθερωτικό αντάρτικο» στην Ουκρανία, δείχνει ότι όποια κι αν είναι η άμεση έκβαση, ο πόλεμος των ΗΠΑ στην Ουκρανία θα συνεχιστεί. Μετά την πιθανή διχοτόμησή της, το δυτικό κομμάτι μάλλον θα ενταχθεί γρήγορα σε ΕΕ-NATO.

Με άλλα λόγια, βλέποντας τον χρόνο πλέον να κυλάει σε βάρος του, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός άνοιξε επιθετικά το παιχνίδι της καθυπόταξης της Ρωσίας, με το βλέμμα και στην επόμενη σύγκρουσή του με την Κίνα.

«Σκοτεινή ήπειρος» η ΕΕ

Οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές συντάχθηκαν γρήγορα πίσω από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Τα σχέδια αυτά, το νέο δόγμα «προετοιμάζουμε τον πόλεμο», ήταν έτοιμα από καιρό. Η ΕΕ, αυτή η «οικογένεια φιλελεύθερων δημοκρατιών», προετοιμάζει τις πιο άγριες αντεργατικές επιθέσεις, το πιο μαύρο καθεστώς έκτακτης ανάγκης με σκληρότατο χτύπημα στις δημοκρατικές ελευθερίες, τον πιο ξέφρενο φιλονατοϊσμό και милитарισμό. Πέρα από τον ιδεολογικό και πολιτικό εκφασισμό με τα πογκρόμ αντιρωσικής υστερίας, επιτομή είναι η απόφαση της κυβέρνησης Σολτς (φαίνεται ότι δεν την γνώριζαν παρά ελάχιστοι) για επανεξοπλισμό της Γερμανίας. Για ακόμα μια φορά, η ευρωπαϊκή Σοσιαλδημοκρατία (μαζί και οι «προοδευτικοί» Πράσινοι) κάνει την πιο βρώμικη δουλειά του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Για ακόμα μια φορά, ο πόλεμος δίνει μια ευκαιρία στους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές να προσπαθήσουν να συντρίψουν το εργατικό κίνημα, αναζητώντας διέξοδο στην κρίση τους.

Ωστόσο, η θέση τους είναι δεινή. Η πλήρης υποταγή στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό σημαίνει ότι αυτοί πρώτοι θα πληρώσουν την οικονομική κρίση. Η «αφύπνιση» της ΕΕ δεν σημαίνει αυτονομία, αλλά οριστική μετατροπή σε εξάρτημα του NATO. Οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, αφού για σχεδόν 20 χρόνια έμεναν διαρκώς πίσω (οικονομικά, τεχνολογικά κ.λπ.), βούλιαζαν στις διαρέσεις και την αδυναμία χάραξης στρατηγικής, βαδίζουν τώρα προς οριστική υποβάθμιση. Αυτό θα μεγαλώσει τις διαρέσεις στο εσωτερικό τους, που προς στιγμή παραμερίστηκαν. Το τίμημα, όμως, για τους εργαζόμενους και τους λαούς της Ευρώπης θα είναι ανυπολόγιστο...

Νέος Ψυχρός Πόλεμος;

Οι συγκρίσεις με τον Ψυχρό Πόλεμο είναι άστοχες: α) Δεν υπάρχουν

δύο διαφορετικά κοινωνικά καθεστώτα, η Ρωσία είναι καπιταλιστική (με όποιες ιδιομορφίες, το ίδιο και η Κίνα). β) Ο Ψυχρός Πόλεμος είχε βασιστεί στη μεταπολεμική ανάπτυξη, στην ανασυγκρότηση της Ευρώπης, με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό «παγκόσμιο χωροφύλακα». Αντίθετα, σήμερα το μακρύ κύμα κάμψης της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας ήδη διαρκεί 50 χρόνια, ενώ η ΕΕ δέχεται (και) από τις ΗΠΑ τα πυρά μιας ιστορικής υποβάθμισης. γ) Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές μπορούσαν τότε να στηριχτούν στις δομές της νεοαποικιοκρατίας. Σήμερα, όλα αυτά συγκλονίζονται με τρόπο πρωτοφανή, αν δεν έχουν ήδη ανατραπεί σε βάρος τους (θέριμα Κίνας, ανάδυση μεγάλων ή περιφερειακών δυνάμεων). δ) Στον Ψυχρό Πόλεμο ο χρόνος κύλαγε υπέρ των ευρωπαίων και αμερικάνων ιμπεριαλιστών (είχαν μεγάλη οικονομική υπεροχή), σήμερα ισχύει το αντίστροφο.

Ωστόσο, χρησιμοποιούν τον «Ψυχρό Πόλεμο 2» για μια **ιδεολογική επίθεση στο εργατικό κίνημα**. Θέλουν να θολώσουν τις κοσμοϊστορικές αλλαγές που έχουν συντελεστεί, συντηρώντας ψευδαισθήσεις υπεροχής της Δύσης. Να υποτάξουν το εργατικό κίνημα σε μια στρατοπεδική αντίληψη, επικαλούμενοι (όπως τότε την «κομμουνιστική απειλή») το «απόλυτο κακό», τον «ασιατικό δεσποτισμό» του Πούτιν, την «αναβίωση της τσαρικής αυτοκρατορίας». Σβήνοντας βέβαια τα δικά τους ιστορικά εγκλήματα (αποικιοκρατία, φασισμός, ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι, «πόλεμος κατά της τρομοκρατίας» κ.λπ.).

ΟΧΙ στα πυρηνικά

Το πυρηνικό οπλοστάσιο της

Ρωσίας είναι απειλή για όλους τους λαούς. Ειδικά όταν βρίσκεται στα χέρια μιας ηγεσίας αντιδραστικής και εθνικιστικής, που στεριώθηκε πάνω στην ταπείνωση της ρωσικής κοινωνίας μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ.

Πυρηνικά όμως έχουν πρώτες-πρώτες και οι ΗΠΑ και άλλοι δυτικοί ιμπεριαλιστές και σύμμαχοί τους. Πρόσφατα οι ΗΠΑ είχαν αρνηθεί την ανανέωση της συμφωνίας περιορισμού των πυρηνικών στην Ευρώπη (πρόταση της Ρωσίας), αφήνοντας ανοιχτή την εγκατάστασή τους στις βάσεις του NATO στην Ευρώπη (και βέβαια στην Ελλάδα). Αυτό ισχύει και για τη Γερμανία: ο θηριώδης επανεξοπλισμός της δημιουργεί την απειλή να αποκτήσει και πυρηνικά όπλα (πάντα με πρόσχημα την «άμυνα» απέναντι στη Ρωσία).

Ο πυρηνικός όλεθρος είναι το απόλυτο όριο για την ανθρωπότητα. Το σύνθημα ΟΧΙ στα Πυρηνικά μπαίνει σταθερά στην προμετωπίδα των αγώνων.

Κυρώσεις και παγκόσμια οικονομία

Σίγουρα οι κυρώσεις θα πλήξουν σκληρά τη Ρωσία (αποχώρηση δυτικών επιχειρήσεων, περιορισμός τραπεζικών συναλλαγών και εμπορίου κ.λπ.). Αυτό συνιστά έναν επιπλέον λόγο που αυτή δεν θέλει να βαλτώσει στην Ουκρανία. Το πρόβλημα δεν είναι οι ρώσοι «ολιγάρχες» (οι μεγαλοκαπιταλιστές και πολυεθνικές της Δύσης, που καμώνονται τους ενάρετους, θα αρπάξουν φυσικά ένα μέρος από τη λεία που πριν μοιράζονταν ευχαρίστως μαζί τους), αλλά τα δεινά για τον ρωσικό λαό.

Ωστόσο, οι κυρώσεις είναι δίκαιο μαχαίρι. Από το 2014, η Ρωσία

έχει προετοιμάσει άμυνες, συσσωρεύοντας διαθέσιμα, κάνοντας στροφή (με όσα αναγκαστικά όρια έχει αυτό) σε κάποια «αυτάρκεια», ενώ το χρέος της είναι μόλις στο 1/3 του ΑΕΠ (100% και παραπάνω για τους δυτικούς ιμπεριαλιστές).

Γενικά, η οικονομική κρίση έχει ήδη παροξυνθεί. Από την άνοδο των οικονομικών εθνικισμών εδώ και μια 10ετία, η παγκόσμια οικονομία οδεύει πλέον προς **κάθετη διχοτόμηση**. Αν μη τι άλλο, οι δυτικοί ιμπεριαλιστές δεν μπορούν να αισθάνονται ασφαλείς, καθώς οι οικονομίες τους παραπαίνουν. Αντίθετα, στην Ασία μετατοπίζεται το κέντρο βάρους της παγκόσμιας οικονομίας, αλλά και σχηματίζεται ένα κολοσσιαίο αντίπαλο μπλοκ, όσο η Ρωσία (αποκομμένη από κάθε άλλη διεξοδό, λόγω της επιθετικότητας του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού) γέρνει ολοένα προς το «βάθος» της Κίνας.

Η νέα κούρσα εξοπλισμών σε Ευρώπη και ΗΠΑ θα έχει και τον στόχο να αναθερμάνει τις καπιταλιστικές οικονομίες, που βουλιάζουν στον πληθωρισμό και την στασιμότητα. Με την εργατική τάξη και τους λαούς να αιμορραγούν από την ακρίβεια, την ανεργία, την φτώχεια, τις αντεργατικές και αντιδημοκρατικές επιθέσεις.

Ενάντια στον

Ιμπεριαλιστικό Πόλεμο

Η ανθρωπότητα έχει μπει σε μια σκοτεινή περίοδο, ζει ώρες μεγάλης έντασης. Οι λαοί αγωνιούν, δεν θέλουν τον άδικο πόλεμο, δεν έχουν συμφέρον να ταχθούν με καμία από τις αντιδραστικές δυνάμεις που συγκρούονται. Όμως αυτό δεν αρκεί. Περισσότερο από ποτέ, η σύγκρουση δεν αφορά μόνο την τραγωδία ή τα εθνικά δικαιώματα του ουκρανικού λαού. Ούτε ιδιαίτερα μας ωφελούν τα γενικόλογα ή πασιφιστικά κηρύγματα του τύπου «οι λαοί δεν έχουν ανάγκη από προστάτες» ή «είμαστε με τους λαούς».

Χρειαζόμαστε μια πολιτική ταξικής ανεξαρτησίας, πραγματικά αντιιμπεριαλιστική και διεθνιστική. Κάθε εργατική τάξη πρέπει να παλέψει «τον εχθρό μέσα στην ίδια τη χώρα της». Σε Ελλάδα και Ευρώπη, πρέπει να αποσπάσουμε το αντιπολεμικό αίσθημα από τα χέρια της κυβέρνησης, της ελληνικής αστικής τάξης, των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-ΕΕ-NATO – που θέλουν να το μετατρέψουν σε υποταγή μας στον δικό τους πόλεμο ενάντια σε Ρωσία-Κίνα. Έτσι θα συμβάλλουμε πραγματικά στην αποτροπή της γενίκευσης του πολέμου, σε ένα διεθνές αντιπολεμικό αντιιμπεριαλιστικό κίνημα.

Οι βάσεις για ένα Μαζικό Αντιπολεμικό Κίνημα σε Ελλάδα και Ευρώπη

Τι σημαίνει Πάλη ενάντια στον Ιμπεριαλιστικό Πόλεμο – Πώς να την οργανώσουμε

1 Ο πόλεμος στην Ουκρανία είναι η στρατιωτική κλιμάκωση του ανταγωνισμού μεταξύ των ιμπεριαλιστών Δύσης και Ανατολής. Η όξυνση της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης και η συνεχής οικονομική υποβάθμιση ΗΠΑ-ΕΕ οδήγησαν τους δυτικούς ιμπεριαλιστές σε ένταση της επίθεσής τους (βλ. οικονομικές κυρώσεις, πραξικοπήματα, στρατιωτικοποίηση της Αν. Ευρώπης κ.ά.) και της ασφυκτικής περικύκλωσης της Ρωσίας. Έτσι, η ιμπεριαλιστική εισβολή των Ρώσων **πυροδοτήθηκε από τους Δυτικούς ιμπεριαλιστές.**

2 Το ιμπεριαλιστικό / αυταρχικό καθεστώς Πούτιν επέβαλε βάρβαρη εκμετάλλευση της ρώσικης εργατικής τάξης προς όφελος μιας χούφτας ολιγαρχών / καπιταλιστών και τη δορυφοριοποίηση γειτονικών πρώην σοβιετικών δημοκρατιών. Σε καμία περίπτωση, όμως, δεν δικαιούνται οι δυτικοί ιμπεριαλιστές να προβάλλουν τους εαυτούς τους ως δημοκράτες και υπερασπιστές του Διεθνούς Δικαίου ενάντια στον Πούτιν. Αμερικανοί και ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, ειδικά μετά την 11η Σεπτεμβρίου 2001 και ακόμα περισσότερο αξιοποιώντας την Πανδημία, εφαρμόζουν στο εσωτερικό των χωρών τους μια κίβδηλη «δημοκρατία», όπου νόμος είναι το δίκιο των πλούσιων ελίτ, όπου όποιον κι αν ψηφίσουν η πολιτική που εφαρμόζεται παραμένει η ίδια, άγρια αντεργατική. Αναβιώνουν τον ρατσισμό, την ακροδεξιά, τον φασισμό. Ενισχύουν διαρκώς την αντιδημοκρατική αναδίπλωση στο εσωτερικό τους, την οικοδόμηση ενός κράτους έκτακτης ανάγκης. Η εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ-ΕΕ είναι ο μεγαλύτερος βιαστής κάθε έννοιας Διεθνούς Δικαίου. Με ψέματα και γκαϊμπελιστική προπαγάνδα βομβάρδισαν και διαμέλισαν τη Γιουγκοσλαβία, επιτέθηκαν και επέβαλαν στρατιωτική κατοχή σε Ιράκ, Αφγανιστάν, οργάνωσαν δεκάδες πραξικοπήματα, εμφύλιους πολέμους και σφαγές για να προωθήσουν τα ιμπεριαλιστικά τους συμφέροντα. **Οι Δυτικοί δεν μπορούν να εμφανίζονται ως υπερασπιστές του Διεθνούς Δικαίου. Είναι οι μεγαλύτεροι εγκληματίες, που ευθύνονται για αμέτρητους πολέμους και δεινά των λαών του πλανήτη.**

3 Η ΕΕ αποδεικνύεται πιστός ακόλουθος των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών, ακόμα και ενάντια στα άμεσα οικονομικά της συμφέροντα. Αφού πρωτοστάτησε στη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας/διαμελισμό των Βαλκανίων και έγινε πρόθυμος σύμμαχος στις εκστρατείες των ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή, τώρα τους ακολουθεί συντεταγμένα στη σύγκρουση με Ρωσία-Κίνα. Αυτοί που έχουν βάψει για αιώνες τα χέρια τους με το αίμα εκατομμυρίων θυμάτων της αποικιοκρατίας σε όλες τις ηπείρους, εμφανίζονται ως φιλόδημοι και φιλειρηνιστές. Αυτοί που έχουν μετατρέψει την ευρωπαϊκή ήπειρο σε αρένα Μνημονίων και αγριανθρωπικού καπιταλισμού, θέλουν να μας πείσουν για τον δημοκρατικό και πολιτισμένο χαρακτήρα τους. Αυτοί που δολοφονούν μαζικά πρόσφυγες, χύνουν τώρα κροκοδείλια δάκρυα για τον ουκρανικό λαό. Καμία αυταπάτη. **Οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές παίρνουν θέση μάχης στο πλευρό των ΗΠΑ, εξοπλίζονται και θα μας σύρουν σε καταστροφικές πολεμικές περιπέτειες.** Αφού ξεγύμνωσαν το ευρωπαϊκό προλεταριάτο από εργατικά και κοινωνικά δικαιώματα, αφού μετέτρεψαν σε αποικία χρέους τον ευρωπαϊκό νότο, τώρα **ετοιμάζονται με καταστολή και βία να εξαφανίσουν κάθε αντίσταση του εργατικού κινήματος, για να μας στείλουν «κρέας στα κανόνια» για τα συμφέροντα του μεγάλου κεφαλαίου.**

4 Η ελληνική αστική τάξη με σειρά κυβερνήσεων (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ) μας αλυσοδέσσε στα ευρωπαϊκά μνημόνια, ξεπούλησε όλο το δημόσιο πλούτο, αφαίμαξε όλη τη λαϊκή περιουσία, κατήργησε κοινωνικά, δημοκρατικά, συνδικαλιστικά δικαιώματα και μετέτρεψε τη χώρα σε αποικία χρέους και Αμερικανο-νατοϊκή βάση εμπλέκοντας μας σε θανάσιμους κινδύνους. Ενώ μας θερίζει η ανεργία, η ακρίβεια, η φτώχεια, η ΝΔ πετσοκόβει κοινωνικές δαπάνες, ξεπουλά ΔΕΗ (εκτοξεύοντας την τιμή του ρεύματος), ΛΑΡΚΟ, λιμάνια/υποδομές, ενώ δίνει 10 δις. (!) για εξοπλισμούς και προσλήψεις στην αστυνομία. Αξιοποιώντας και την Πανδημία, κυβερνούν με απαγορεύσεις, πρόστιμα, καταστολή. Νομοθετούν απαγόρευση των απεργιών, φακέλωμα των συνδικάτων και κάθε πολιτικής δραστηριότητας.

Αμερικάνικα κατασκοπευτικά και ελικόπτερα απογειώνονται από Σούδα και Στεφανοβίκειο, αμερικανικά στρατεύματα μεταφέρονται μέσω Αλεξανδρούπολης και ο πρόθυμος Μητσοτάκης στέλνει όπλα στον ουκρανικό στρατό, κάνοντας την Ελλάδα στόχο για τους αντιπάλους ιμπεριαλιστές.

Η ελληνική αστική τάξη, αφού χρεοκόπησε την ελληνική κοινωνία, τώρα ετοιμάζεται να μας προσφέρει θυσία στα πολεμικά σχέδια ΗΠΑ-ΕΕ, για να κερδίσει ιμπεριαλιστική πολιτική προστασία και να θησαυρίζουν οι έλληνες εφοπλιστές (μεταφέροντας υγροποιημένο αέριο) και οι μεγαλοκαπιταλιστές της ενέργειας. Η πραγματικότητα είναι πως **στην ίδια μας τη χώρα είναι ο πραγματικός εχθρός, καπιταλιστές, μνημονιακοί, ιμπεριαλιστές και τα κόμματά τους, που μας σκάβουν το λάκκο.** Όλοι αυτοί οι «Μένουμε Ευρώπη», που τώρα θέλουν να μετατραπούν και σε «Πάμε Πόλεμο», επειδή «ανήκωμεν στη Δύση». **Αυτούς πρέπει να πολεμήσουμε, να τους διώξουμε και να συγκροτήσουμε μια κυβέρνηση σωτηρίας των εργαζομένων.**

5 Για να σταματήσουμε τον πόλεμο και τα δεινά του, πρέπει να στραφούμε κύρια ενάντια στους «δικούς μας» δυτικούς ιμπεριαλιστές και τις ελληνικές κυβερνήσεις που τους ακολουθούν. Αρνούμενοι κάθε εθνική ενότητα μαζί τους, σηκώνοντας ψηλά τη σημαία του ταξικού αγώνα για τα δικαιώματά μας και το βιοτικό μας επίπεδο:

Α) Σε χώρους εργασίας, σχολεία, σχολές, γειτονιές **να οργανώσουμε αντιπολεμικές επιτροπές, με σκοπό το σταμάτημα κάθε συμμετοχής της Ελλάδας στον πόλεμο και τους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς.** Με απεργίες, διαδηλώσεις, μπλόκα σε δρόμους/λιμάνια/αεροδρόμια να σταματήσουμε την αποστολή στρατευμάτων και όπλων από την Ελληνική Κυβέρνηση, να μπλοκάρουμε την δραστηριότητα των νατοϊκών στρατευμάτων και βάσεων στην ελληνική επικράτεια. Να παλέψουμε για να γίνει πλειοψηφικό το αίτημα για έξοδο από NATO-ΕΕ, για να φύγουν όλες οι βάσεις. Για να υπερισχύσει η διεθνιστική αλληλεγγύη των λαών, με κοινή πάλη ενάντια στον πόλεμο – όχι η καθυπόταξη στους ανταγωνισμούς των ιμπεριαλιστών και αστικών τάξεων.

Β) **Να μην κάνουμε ούτε βήμα πίσω στις διεκδικήσεις εργαζομένων-νεολαίας για την ικανοποίηση των εργατικών αναγκών και συμφερόντων.** Πάλη για: αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις – κατάργηση των αντεργατικών νόμων – επανεθνικοποίηση της ΔΕΗ και των τομέων-κλειδιά της οικονομίας – λεφτά για Υγεία-Παιδεία-Κοινωνικές Ανάγκες, όχι για εξοπλισμούς και αστυνομία – διαγραφή των λαϊκών χρεών/απαγόρευση των πλειστηριασμών – πλαφόν στις τιμές, εργατικός έλεγχος για την καταπολέμηση της ακρίβειας. **Η οργάνωση της πάλης για τα**

πραγματικά μας προβλήματα, σε όλες τις χώρες, είναι η πιο ειλικρινής και αποτελεσματική απάντηση στην αγωνία των λαών για την ειρήνη. Ο πιο κατάλληλος τρόπος για να σταματήσουμε τις πολεμοχαρείς κυβερνήσεις μας.

Η πορεία προς τον γενικευμένο Πόλεμο δεν είναι μόνο αποτέλεσμα της κρίσης του καπιταλιστικού/ιμπεριαλιστικού συστήματος, αλλά και της κρίσης του εργατικού κινήματος. Η αποτυχία/προδοσία του σταλινισμού, που σφραγίστηκε με τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης, και η προδοσία της σοσιαλδημοκρατίας, που συντάχθηκε χωρίς άλλες περιστροφές με το αστικό στρατόπεδο, πλήγωσαν βαθιά το παγκόσμιο εργατικό κίνημα.

Η αστικοποίηση ειδικά μεγάλου μέρους της αριστεράς και των «προοδευτικών» στην Ευρώπη, οι πρόσφατες προδοσίες (βλ. ΣΥΡΙΖΑ, Rodemos κ.ά.) – οι πολιτικές «ίσων αποστάσεων» χωρίς να κρατιέται το μέτωπο ενάντια στον «δικό μας» καπιταλισμό/ιμπεριαλισμό – οι αυταπάτες περί «ευρωπαϊκής δημοκρατίας» που δήθεν πρέπει να υπερασπίσουμε απέναντι στον «τσάρο» Πούτιν και γενικότερα απέναντι στη «βαρβαρότητα των Ανατολικών» – η ανοχή ή υπερψήφηση των εξοπλιστικών δαπανών, των νατοϊκών βάσεων, του милитарισμού: όλα αυτά έσπειραν παραπέρα απογοήτευση και σύγχυση στους εργαζόμενους και τη νεολαία, ενθάρρυναν τις ταξικές επιθέσεις και πολεμικές προετοιμασίες αστών και ιμπεριαλιστών. Αποκορύφωμα η ελεεινή θέση ότι «ο λαός της Ουκρανίας έχει δικαίωμα να αποφασίσει 'ελεύθερα' ο ίδιος αν θα μπει στο NATO».

Είναι καιρός να συνειδητοποιήσουμε πως **ο πιο αποτελεσματικός και με τις λιγότερες δυνατότες θυσίες δρόμος για τη σωτηρία και ευημερία της ανθρωπότητας είναι η σοσιαλιστική επανάσταση.** Όποιος αληθινά αγωνιά για την ειρήνη ανάμεσα στους λαούς, δεν πρέπει να εξαντλείται σε πασιφιστικές εκκλήσεις ή σε μια δημοσιογραφική καταδίκη όλων των ιμπεριαλιστών εξίσου – αλλά να πάρει **τον δρόμο του ταξικού Πολέμου κατά του Πολέμου.** Για τη μόνη λύση, την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος της Εκμετάλλευσης και των Πολέμων, την εγκαθίδρυση μιας Ευρώπης των Εργαζομένων, του διεθνούς Σοσιαλισμού. Η επαναστατική αριστερά πρέπει να ξαναφέρει αυτό το όραμα στην επικαιρότητα, για να δώσει ρεαλιστική διεξοδό από την καπιταλιστική κρίση και τον πόλεμο.

Σε αυτή τη βάση χρειάζεται η ενοποίηση των προσπαθειών των αντικαπιταλιστικών, κομμουνιστικών δυνάμεων για τη δημιουργία ενός μαζικού, ταξικού αντιπολεμικού κινήματος. Όμως προσοχή. Αριστερές δυνάμεις στη χώρα μας και στην Ευρώπη δεν πρέπει να υιοθετούν απόψεις που απηχούν την προπαγάνδα των δυτικών ιμπεριαλιστών, ασπαζόμενοι λογικές «ίσων αποστάσεων» και «δημοκρατικής Δύσης». Ακόμα και γλιστρήματα ή ασάφειες σ' αυτό το θέμα μπορούν να είναι καταστροφικά. Η ανάδειξη του ιμπεριαλιστικού χαρακτήρα της σύγκρουσης και του πολέμου (δηλ. ότι δεν είναι «δικαίος» ή «αμυντικός» από καμία πλευρά) είναι απαραίτητη – αλλά, σε ό,τι αφορά τα κρίσιμα πολιτικά και πρακτικά καθήκοντα στο εσωτερικό της χώρας μας, αυτό δεν σημαίνει ότι ο αγώνας είναι «διμέτωπος». **Να είμαστε καθαροί. Στην Ελλάδα και σε όλη την Ευρώπη, κύριος εχθρός μας είναι ο δυτικός ιμπεριαλισμός, οι κυβερνήσεις που τον εκπροσωπούν – απέναντι σ' αυτούς πρέπει να είναι πρωτίστως στραμμένο το μέτωπο της πάλης μας.**

Μητσοτάκης, Τσίπρας, Ανδρουλάκης πήραν το όπλο τους

Οι σταυροφόροι του «Ελεύθερου Κόσμου» ενάντια στη νέα «Αυτοκρατορία του Κακού»

Σύσσωμο το επίσημο αστικό πολιτικό προσωπικό βρήκε την ευκαιρία μετά την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία να περάσει σε ένα υποκριτικό κρεσέντο καταδίκης του πολέμου, που μετατρέπεται ταχύτατα σε αντιρωσική υστερία. Γιατί, βέβαια, αν πράγματι ενδιαφέρονταν για την ειρήνη θα έπρεπε π.χ. να μην στείλουν όπλα στην Ουκρανία, να αρνηθούν την ένταξη της στο ΝΑΤΟ, να μειώσουν αντί να αυξάνουν τους εξοπλισμούς κ.ά. Είναι μόλις πριν λίγες μέρες που οι δήθεν φιλειρηνιστές της βουλής ψήφισαν εν χορώ νέα εξοπλιστικά 7 δισ. (ΚΚΕ και Μέρα25 ψήφισαν παρών στις τορπίλες υποβρυχίων), σε μια στιγμή εθνικής ενότητας. Αν ενδιαφέρονταν για τους πρόσφυγες από τους πολέμους της μηχανής ΗΠΑ - ΝΑΤΟ - Γαλλίας - Μ. Βρετανίας, θα μας μιλούσαν για τις «επιτυχίες» τους σε Ιράκ, Αφγανιστάν, Συρία, Λιβύη, Λ. Αμερική... για τα πάνω από 40-60 εκ. πρόσφυγες απ' τον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» (7,1 εκ. μόνο στη Συρία). Για τα εκατομμύρια θύματα των επεμβάσεων και πολέμων τους, για χώρες, πόλεις, χωριά που μετέτρεψαν σε ερείπια. Όμως ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΚΙΝΑΛ, Ελληνική Λύση αλλά και Μέρα25 υπερασπίζονται με νύχια και δόντια το δυτικό ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο, αυτό υπηρετούν και ενισχύουν, με διαφοροποιήσεις για το θεαθήναι εδώ κι εκεί.

Για να είσαι «ουδέτερος», πρέπει να μην κάνεις «κακές παρέες» με ιμπεριαλιστές

Ας μην αδικούμε το Μέρα25: ψελλίζει για λύση στο Ουκρανικό με διπλωματικό τρόπο, προς μια ουδετερότητα της χώρας. Μετά όμως συντονίζεται με την υπόλοιπη χορωδία: «αυτός ο πόλεμος είναι βάρβαρη επιλογή του εγκληματία πολέμου με το όνομα 'Βλαντιμίρ Πούτιν', για την οποία φέρει αμέριστα την ευθύνη και ολόκληρη την αμαρτία». Λες και ο πόλεμος ξεκίνησε χτες, από έναν και μόνο «επιτιθέμενο». Καλό θα ήταν βέβαια, μας λέει ο Βαρουφάκης, να τα είχαν βρει οι Δυτικοί με τη Ρωσία, αντί να επιμένουν (γιατί άραγε;) για να κατοικήσει η Ουκρανία. Αυτό το συνονθύλευμα (συνηθισμένο για το Μέρα25) είναι μόνο ένα φύλλο συκής μπροστά στην κούρσα των εξοπλισμών, γερμανικών ή και ελληνικών. Ο Βαρουφάκης στήριξε την παραμονή της Ελλάδας σε ΕΕ/Ευρώ, με το μνημόνιο-γέφυρα του ΣΥΡΙΖΑ το 2015 και έκανε τότε τα πάντα για να βοηθήσει τον οικονομικό στραγγαλισμό που επέβαλλε εν πολλοίς η Γερμανία. Τώρα, που ο οικονομικός γίγαντας (όπως ο ίδιος λέει) θέλει να μεγαλώσει και στρατιωτικά, δεν γίνεται να τον εμποδίσουμε με λόγια στη βουλή και podcast... Δεν γίνεται ταυτόχρονα να μην θες να είσαι «ουρά του ΝΑΤΟ και λαγός των ΗΠΑ», να θες μια αναβάθμιση της δικής σου θέσης ως ελληνικός καπιταλισμός, και ταυτόχρονα να αρνείσαι την αύξηση των στρατιωτικών δαπανών.

Όσοι «δεν βλέπουν» τα ναζιστικά τάγματα εφόδου σε Ουκρανία και Ελλάδα

Όλοι οι μνημονιακοί πολεμοκάπηλοι παριστάνουν τους ανήξερους για το μι-

σοφασιστικό καθεστώς του Κιέβου, με το πραξικόπημα του 2014, την καταπίεση αλλά και τις στρατιωτικές επιθέσεις εναντίον Ρώσων και ρωσόφωνων με χιλιάδες θύματα, τα τάγματα εφόδου στην Οδησό που πυρπόλησαν το κτίριο των συνδικάτων με δεκάδες νεκρούς. Είναι οι ίδιοι που δεν βλέπανε (ακόμη χειρότερα: κομμάτια του κράτους και πολιτικό προσωπικό καλύπταν ή συνομιλούσαν) τα τάγματα εφόδου της Χρυσής Αυγής και που σήμερα αφήνουν ελεύθερους δολοφόνους φασίστες.

Ο Μητσοτάκης «καλός στρατιώτης», ο Τσίπρας «μονομάχος»

Ο θλιβερός και πολεμοκάπηλος Μητσοτάκης για μια ακόμη φορά πρωτοπορεί. Από 27 μέλη της ΕΕ, μόνο 10 παρείχαν στρατιωτική βοήθεια στην Ουκρανία, από 30 μέλη του ΝΑΤΟ μόνο 11. Στέλνουν «βοήθεια» σημαίνει ουσιαστικά ότι εξοπλίζουν τους ναζί της Ουκρανίας (τάγμα Αζόφ κ.λπ.). Το ίδιο ασυγκράτητος ήταν για την αποστολή στρατού στο Σαχέλ συνδράμοντας τον γαλλικό ιμπεριαλισμό (μάλλον το σχέδιο ναυαγεί, λόγω της ήττας που υφίσταται εκεί ο τελευταίος).

Είναι κατάντια ο ελληνικός λαός να υφίσταται ξανά το λιβάνισμα του Μητσοτάκη από τα φασίζοντα ΜΜΕ της λίστας Πέτσα. Ενώ πριν λίγες μέρες είχε αρχίσει να παραπαίει μέσα στα συντρίμια της ακραίας ταξικής-νεοφιλελεύθερης πολιτικής του (εγκληματική διαχείριση πανδημίας, κακοκαιρίας κ.λπ., αστυνομοκρατία, γιουρούσι στο κρατικό χρήμα, αντεργατικά εκτρώματα όπως ν. Χατζηδάκη, κύμα ιδιωτικοποιήσεων όπως της ΔΕΗ που φούντωσαν παραπάνω την ακρίβεια κ.ο.κ.), τώρα τον εμφανίζουν ως στιβαρό ηγέτη, που βάζει τη χώρα στη «σωστή πλευρά της ιστορίας» (πάντα ο πιο «δεδομένος σύμμαχος» των ΗΠΑ, κατά τη δική του ρήση) και μας προστατεύει από τους εθνικούς κινδύνους.

Αλλά και το επιχείρημα-φερετζές του Τσίπρα ότι δεν ενημερώθηκαν οι πολιτικές δυνάμεις είναι πραγματικά αποστομωτικό! Της ίδιας κατηγορίας με το άλλο φαιδρό, ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν δίνει λευκή επιταγή στους εξοπλισμούς και θα εξασφάλιζε πιο φτηνούς. Η λογική αρχίζει να παίρνει διαζύγιο με την πραγματικότητα με την ύπουλη δήλωση: «Για εμάς αυτοσκοπός είναι

η ειρήνη...Οι εξοπλισμοί είναι ένα μόνο μέσο για να πετύχουμε τον στόχο μας». Δικαίως τα ΜΜΕ σημειώνουν την εθνική ομοψυχία!

Ο ΣΥΡΙΖΑ συνέβαλλε καθοριστικά να φτάσει η Ελλάδα να δαπανά 3,8% του ΑΕΠ για πολεμικούς εξοπλισμούς, πάνω κι απ' το ποσοστό των ΗΠΑ (3,52%). Όσο για την υποκρισία του για τους πρόσφυγες: χρειάζεται να θυμήσουμε ποιος εφάρμοσε τη δολοφονική συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας και τις «ανθρωπιστικές» νατοϊκές περιπολίες στο Αιγαίο;

Πόλεμος με όλα τα μέσα, σε όλα τα επίπεδα

Πίσω από τα λογύδρια υπεράσπισης του διεθνούς δικαίου, της ειρήνης, ασφάλειας, δημοκρατίας, ελευθερίας κ.λπ. κρύβονται οι πολεμικές προετοιμασίες του ΝΑΤΟ, η στρατιωτικοποίηση της ΕΕ, η μεγαλύτερη επίθεση στα εργατικά δικαιώματα και δημοκρατικές ελευθερίες. Με το δηλητήριο του милитарισμού και εθνικισμού, τα κόμματα της ελληνικής αστικής τάξης θέλουν να φτιάξουν ένα αρραγές μέτωπο για να μπουν στο πλευρό των ΗΠΑ-ΕΕ στον πόλεμο κατά της Ρωσίας (και της Κίνας), που επιταχύνεται και σκληραίνει.

Η αποστολή πολεμικού υλικού, όπου πρωτοστάτησε η κυβέρνηση της ΝΔ, δεν είναι το μοναδικό όπλο (κάτι ξέρει ο Τσίπρας, που δεν θέλει υποτιθεται μόνο εξοπλισμούς). Υπάρχουν και άλλες πλευρές, πολύ σκληρές. Οι οικονομικές κυρώσεις: αποκλεισμός από το σύστημα SWIFT, πάγωμα του Nord Stream 2, περιορισμός εμπορικών σχέσεων, «μαύρη λίστα» σε πρόσωπα και επιχειρήσεις. Αλλά και αυτές μιας ιδεολογικής τρομοκρατίας: απαγόρευση ρωσικών ΜΜΕ, ακόμα και μουσικών, φοιτητών... Σε όλα αυτά (με διακοσμητικές ενστάσεις) συντάσσονται όλα τα αστικά κόμματα. Που δεν μπορεί, κάτι θα έχουν ακούσει επίσης για τις 38 χώρες που υφίστανται μονομερείς και παράνομες κυρώσεις από τις ΗΠΑ (με συμμετοχή και της ΕΕ), με αποτέλεσμα να στερούνται ακόμα και βασικά φάρμακα. Ή για τις τατέντες των εμβολίων του κορονοϊού, που τις κρατάνε εφτασφράγιστες οι φαρμακοβιομηχανίες του «ελεύθερου κόσμου»!

Τέτοιες κυρώσεις χτυπάνε βάνουσα τους λαούς, παρά τις υποκρισίες περί «ολιγαρχών», λες και οι δυτικοί μεγαλοκαπι-

ταλιστές και πολυεθνικές συσσώρευσαν αμύθητα πλούτη με τον τίμιο ιδρώτα τους.

Επέκταση ΝΑΤΟ - Βάσεων: με υπογραφή ΝΔ - ΣΥΡΙΖΑ

Ο δρόμος για τον πόλεμο στρώθηκε με την ενίσχυση των βάσεων-ορμηθρίων των ΗΠΑ, καθώς και με τους «άξονες» με τα αντιδραστικά καθεστώτα Ισραήλ και Αιγύπτου: όλα ήταν κοινή πολιτική ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ. Ο τελευταίος είχε προωθήσει εργολαβικά και τη Συμφωνία των Πρεσπών, που εφάρμοσε κατά γράμμα η ΝΔ, ώστε η γειτονική Μακεδονία να μπει στο ΝΑΤΟ (Μάρτιος 2020).

Η στρατηγική σημασία της βάσης στην Αλεξανδρούπολη είναι μεγάλη. Καταρχάς προστατεύει εγκαταστάσεις υδροποιημένου φυσικού αερίου, που επιβάλλουν οι ΗΠΑ στους Ευρωπαίους να αγοράζουν πανάκριβα έναντι του ρωσικού: έτσι καταπολεμούν την ακρίβεια ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ! Επίσης, όπως αποδείχτηκε στις πρόσφατες ασκήσεις του ΝΑΤΟ (συμμετείχαν οι μεγαλύτερες δυνάμεις στην ιστορία του), γίνεται το κύριο λιμάνι ανεφοδιασμού του στα Βαλκάνια. Πρώτη η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ ξεκίνησε την στρατιωτικοποίηση του λιμανιού. Τέτοια παρουσία και διευκολύνσεις είχε να δει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός από τη χούντα.

Η ελληνική αστική τάξη συντάσσεται με τον νούμερο 1 ιμπεριαλιστή τρομοκράτη, τις ΗΠΑ. Το ΝΑΤΟ θα υπερασπιστεί «κάθε ίντσα» των χωρών του, σύμφωνα με τον Μπρίνγκεν και τον γ.γ. του Στόλτενμπεργκ. Επομένως, το θέατρο των στρατιωτικών επιχειρήσεων είναι ενδεχομένως και εκτός συνόρων... και η πολυπόθητη «ουδετερότητα» αυτόματα μετατρέπεται σε ουτοπία και εξαπάτηση του ελληνικού λαού.

Αλίμονο στο λαό που θα ανεχτεί τέτοιους τυχοδιώκτες όπως οι Μητσοτάκης, Τσίπρας, Ανδρουλάκης ως «ηγεσία»!

Μια κουβέντα για το ΚΚΕ: Βρίσκεται πάλι σε δυσάρεστες ασκήσεις ισορροπίας ανάμεσα στην πλήρη υποταγή στην αστική πολιτική και στη ρεφορμιστική-σταλινική πολιτική (που οδηγεί πάντα στην πρώτη, όταν τα διλήμματα οξύνονται). Η θέση «καμία εμπλοκή-συμμετοχή» είναι σωστή (αν και σε καμία περίπτωση δεν εξαντλεί τα καθήκοντα ανάπτυξης ενός αντιπολεμικού κινήματος, στα οποία δεν μπορεί να ανταπεξέλθει το ΚΚΕ). Τι γίνεται όμως όταν υπονομεύεται ή θολώνεται από άλλες επιλογές; Ποια είναι η πραγματική αξία της, όταν το ΚΚΕ διαρκώς στοιχίζεται ενάντια στην «τουρκική επιθετικότητα»; Και γιατί τόση φούρια, ενώ λίγο πριν καλούσε μόνο σε «επαγρύπνηση», να καλέσει πρώτο (μαζί με τον ΣΥΡΙΖΑ) σε συγκέντρωση καταρχήν στη ρωσική πρεσβεία; «Δεν επιλέγουμε ιμπεριαλιστή», λέει το ΚΚΕ και σωστά - αλλά την ίδια στιγμή δεν τόλμησε να καταψηφίσει τις τορπίλες των υποβρυχίων. Εκτός κι αν ο ελληνικός στρατός δεν εντάσσεται στο στρατόπεδο των δυτικών ιμπεριαλιστών και έτσι... ενισχύεται η «λαϊκή άμυνα». Με τέτοια γλιστρήματα, δεν οικοδομείται μαζικό αντιπολεμικό κίνημα.

■ Χρήστος Ζάκας

ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ

Το πρόβλημα των εκλογών και της επόμενης κυβέρνησης

■ Σοφία Καρασαρλίδου

Η ΝΔ βλέπει τη φθορά της να μεγαλώνει από την εγκληματική διαχείριση της πανδημίας, την πλήρη αποτυχία του «επιτελικού κράτους» στον χιονιά, την ακρίβεια που τσακίζει το εισόδημα των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Απέναντι σε αυτή την κατάσταση, τα σενάρια για πρόωρες εκλογές πάνε και έρχονται, καθώς και οι υπολογισμοί για τις διπλές εκλογές. Μία εκλογή με την «απλή αναλογική» του ΣΥΡΙΖΑ και αφού δεν προκύψει κυβέρνηση και μια δεύτερη, με ενισχυμένη αναλογική με τον εκλογικό νόμο που ψήφισε η ΝΔ (ή και με τρίτη φορά εκλογές για να βγούνε κυβέρνηση με το στανιό, καθώς σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις είναι δύσκολη η αυτοδυναμία που επιδιώκει η ΝΔ).

Η αυτοδυναμία είναι μάλλον άπιαστη για τη ΝΔ και η συγκυβέρνηση με το ΚΙΝΑΛ δύσκολη. Η μη εκλογή Λοβέρδου, παρά την υποστήριξη φιλοκυβερνητικών και μνημονιακών επιτελείων, κάνει προβληματικό για το ΚΙΝΑΛ τον σχεδιασμό για συγκυβέρνηση με τη ΝΔ. Ταυτόχρονα η ΝΔ πιέζει το ΚΙΝΑΛ συνεχώς να πάρει θέση στο δικομματικό παιχνίδι, είναι έτοιμη να το κατηγορήσει για την «ακυβερνησία» που πιθανά θα προκύψει. Από την άλλη το ΚΙΝΑΛ, για να διατηρήσει τη δημοσκοπική άνοδό του ισορροπεί στις ίσες αποστάσεις από ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ. Έχουμε μπει σε μια παρατεταμένη προεκλογική περίοδο, με τη ΝΔ να αναζητά τον καλύτερο χρόνο για την πραγματοποίηση των εκλογών.

Σε αυτή τη δύσκολη κατάσταση της ΝΔ προστέθηκαν δύο διαγραφές και μια αποπομπή μέσα στον Φλεβάρη. Διαγράφηκε από τη ΝΔ ο Πέτρος Δούκας, δήμαρχος Σπάρτης και πρώην μέλος της κυβέρνησης Καραμανλή και αποπέμφθηκε ο υπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης, Σπήλιος Λιβανός. Αφορμή για τη διαγραφή και την αποπομπή δόθηκε στις 2 Φεβρουαρίου σε σύσκεψη με θέμα τις αποζημιώσεις των αγροτών για τον παγετό. Ο δήμαρχος Σπάρτης με κυνικό τρόπο λέει ότι στις φονικές πυρκαγιές στην Ηλεία το 2007 η ΝΔ κατάφερε να πάρει τις εκλογές μοιράζοντας λεφτά με τσάντες σε όσους μιλούσαν ελληνικά. Ο υπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης επιβραβεύει λέγοντας ότι «κάνατε εποποιία εκείνη την περίοδο». Το πρόβλημα είναι ότι η συζήτηση αυτή μεταδιδόταν ζωντανά από το facebook. Δεν ήταν βέβαια καμιά «εποποιία», καθώς η πρακτική των άθλιων ψεμάτων, της εξαπάτησης των ψηφοφόρων και της εξαγοράς ψήφων είναι στον πυρήνα των αστικών κομμάτων και της ΝΔ, όπου το παραμικρό δι-

καίωμα μετατρέπεται σε ρουσφέτι και δέσμευση των υποτιθέμενων «ευεργετούμενων» να την ψηφίσουν. Άλλωστε ο αντικαταστάτης του υπουργού που αποπέμφθηκε, Γ. Γεωργαντάς εμφανίζεται σε βίντεο να μιλά ακριβώς στο ίδιο πνεύμα πριν τις εκλογές του 2012.

Η δεύτερη διαγραφή ήρθε καθυστερημένη στον ευρωβουλευτή της ΝΔ, Γιώργο Κύρτσο, που εδώ καιρό ασκεί κριτική στην κυβέρνηση. Την κριτική του ο ίδιος την εντοπίζει στη διαχείριση της πανδημίας, στα λάθη στην οικονομική πολιτική και στο κουκούλωμα του σκανδάλου Novartis, στη δίωξη των δημοσιογράφων και της Τουλουπάκη. Η αιτιολόγηση της διαγραφής από τη μεριά της ΝΔ ήταν ότι «δυσφημεί τη χώρα παγκοσμίως αμφισβητώντας την ανεξαρτησία της ελληνικής δικαιοσύνης και συγκρίνοντας την Ελλάδα με κράτη που παραβιάζουν το κράτος δικαίου». Ο πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ έσπευσε να υπερασπιστεί τον διαγραφέντα βουλευτή, προκαλώντας την απάντηση της ΝΔ που τους κάλεσε να τον πάρουν στον ΣΥΡΙΖΑ.

Οι δύο διαγραφές, σε αντίθεση με προηγούμενες που ο ίδιος ο Κ. Μητσοτάκης έκανε, μόνο σαν ισχυρό ηγέτη του κόμματος δεν μπορούν να τον παρουσιάσουν. Η κρίση στο εσωτερικό της ΝΔ έχει να κάνει με την αποτυχία σε όλα τα επίπεδα, πανδημία, «επιτελικό κράτος», ακρίβεια, σκάνδαλα, ανηθικότητα. Το διαφορετικό ήθος της εξουσίας, που υποτίθεται θα έφερνε ο Μητσοτάκης, αποδεικνύεται ότι δεν είναι παρά ο κυνισμός απέναντι στην κοινωνία και τους από κάτω. Οι νεκροί από την πανδημία «είναι λεκές» στην πολιτική της κυβέρνησης δήλωσε ο βουλευτής της ΝΔ, Στράτος Σιμόπουλος, «οι φτωχοί δεν χρησιμοποιούν

αυτοκίνητο και γι' αυτό δε χρειάζεται μείωση των φόρων στα καύσιμα» κατά τον αναπληρωτή υπουργό Οικονομικών, Θεόδωρο Σκυλακάκη, δε θα δημιουργήσουμε ένα «πολυτελές σύστημα υγείας» αυξάνοντας τις δαπάνες για την υγεία κατά τον υπουργό Επικρατείας, Άκη Σκέρτσο — για να σταχυολογήσουμε μερικές μόνο τοποθετήσεις υπουργών.

Στο στρατόπεδο του ΣΥΡΙΖΑ, η αδυναμία του να εκμεταλλευτεί τη φθορά της ΝΔ από τη μια μεριά, και η ενίσχυση του ΚΙΝΑΛ από την άλλη, δημιουργεί μια δύσκολη κατάσταση. Η «υπεύθυνη αντιπολίτευση» σε όλη την προηγούμενη περίοδο δεν μπορεί να ανατραπεί εύκολα από δημαγωγίες του αντιδεξιού Τύπου. Η «προοδευτική διακυβέρνηση» είναι πολύ νωπή ακόμη στη μνήμη των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων με την εφαρμογή των μνημονίων στην τετραετία της διακυβέρνησής του. Από την άλλη, ο προσεταιρισμός του ΚΙΝΑΛ σε αυτή την «προοδευτική διακυβέρνηση» δεν είναι απλή υπόθεση.

Για την αντιμετώπιση αυτής της κατάστασης και για να χτίσει το «ηγετικό προφίλ» του, ο Τσίπρας πρότεινε την εκλογή του προέδρου και της Κ.Ε. του κόμματος από τη «βάση» και όχι από το επερχόμενο συνέδριο, όπως ουσιαστικά γίνεται στη ΝΔ και στο ΚΙΝΑΛ. Αντιδράσεις στην πρόταση αυτή ήρθαν από τους Ευκλείδη Τσακαλώτο, Νίκο Φίλη, Πάνο Σκουρλέτη, που μίλησαν για πρακτικές που δεν έχουν να κάνουν με αριστερό κόμμα, για «αρχηγοκεντρικό» κόμμα και «συστημική μετάλλαξη». Η μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ σε αστικό μνημονιακό κόμμα είναι πολιτική και το να γίνει και οργανωτική είναι απόρροια της πρώτης. Και

το κερασάκι στην τούρτα αποτελεί η συνέντευξη Τσακαλώτου στην Καθημερινή «ότι έχει αστική αυτοπεποίθηση» καθώς σπούδασε στην Οξφόρδη και ότι ο Τσίπρας δεν ξέρει να επιλέγει συμβούλους.

Τα σενάρια για τις εκλογές και τη νέα κυβέρνηση συμπληρώθηκαν από δημοσίευμα του Euractiv περί πιέσεων της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για τεχνοκρατική κυβέρνηση εθνικής ενότητας, καθώς στις επερχόμενες εκλογές υπάρχει «με πολύ έντονο τρόπο το σενάριο μη κυβερνησιμότητας στο πιο κρίσιμο σημείο των μεταρρυθμίσεων του Ταμείου Ανάπτυξης». Μάλλον η Ευρωπαϊκή Επιτροπή έχει έτοιμη τη λύση σε περίπτωση μη σχηματισμού κυβέρνησης, δηλαδή να επιβάλει με τον πλέον αντιδημοκρατικό τρόπο μια κυβέρνηση τεχνοκρατών.

Όλο και περισσότερο εξαντλούνται τα περιθώρια της εκλογικής νίκης της ΝΔ του 2019 και της πρόσκαιρης τελικά σταθεροποίησης του πολιτικού σκηνικού. Η μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ και η διακυβέρνηση της τετραετίας του, που ανέδειξε στα μάτια των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων ότι τα μνημόνια δεν έχουν τέλος και ότι δεν υπάρχει εναλλακτική πολιτική απέναντι σε αυτά, έπαιξε τον σημαντικότερο ρόλο για τα παραπάνω. Η δυσαρέσκεια και η οργή των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, κάνει την πολιτική κατάσταση ασταθή. Για να έχει όμως αποτελέσματα πρέπει να μετατραπεί σε οργάνωση και αγώνες ενάντια στις άγριες νεοφιλελεύθερες επιθέσεις της κυβέρνησης, τον πόλεμο και την εμπλοκή της χώρας μας σε αυτόν. _

Όξυνση της πολιτικής κρίσης στη Λιβύη Εμφύλιος και Διχοτόμηση ξανά στον ορίζοντα

Κλιμακούμενη βαίνει η πολιτική κρίση στη Λιβύη μετά την αναμενόμενη επ' αόριστον αναβολή των βουλευτικών εκλογών της 24ης Δεκεμβρίου. Οι δύο παράλληλες εξουσίες που έχουν παγιωθεί στη χώρα από το 2014, εντείνουν τις προσπάθειές τους να ελέγξουν το πολιτικό τοπίο και να εξασφαλίσουν την εξουσία –η καθεμιά για τον εαυτό της– με την αμέριστη στήριξη των ξένων δυνάμεων που εποφθαλμιούν τα πλούσια ενεργειακά αποθέματά της και τα γεωπολιτικά πλεονεκτήματά που προσφέρει ο έλεγχός της.

Η τελευταία, σε μια μακρά σειρά από ενέργειες προσπάθειας δημιουργίας τετελεσμένων, αφορά στον αυθαίρετο και με συνοπτικές διαδικασίες διορισμό από το Κοινοβούλιο (ανατολικό στρατόπεδο) του πρώην υπουργού Εσωτερικών, Φατί Μπασάγκα ως νέου πρωθυπουργού της χώρας, απόφαση που δεν έκανε δεκτή ο μέχρι πρότινος πρωθυπουργός, Αμπντουλάχ Χαμίτ Ντμπεϊμπα. Ο τελευταίος είχε επιλεγεί πριν από ένα χρόνο να ηγηθεί της καθολικά αναγνωρισμένης Κυβέρνησης Εθνικής Συμφωνίας –η οποία αντικατέστησε την ελεγχόμενη από το δυτικό στρατόπεδο Κυβέρνηση Εθνικής Συνεργασίας– με στόχο να προετοιμάσει το έδαφος για τις εκλογές της 24ης Δεκεμβρίου και αξιώνει να παραμείνει στη θέση του μέχρι τη διενέργεια των εκλογών, όποτε αυτή οριστεί. Ο ίδιος παρουσίασε ένα χρονοδιάγραμμα που προβλέπει εκλογές τον Ιούνιο του 2022, χωρίς ωστόσο πιθανότητες επιτυχίας καθώς όλοι οι παράγοντες που οδήγησαν στην αναβολή των εκλογών το Δεκέμβρη, παραμένουν και ενισχύονται.

Δύο Στρατόπεδα - Πολλοί Παίκτες

Εδώ και πάνω από μια δεκαετία (11 χρόνια συμπληρώνονται από την ανατροπή του Καντάφι), η Λιβύη ζει βυθισμένη στον πόλεμο και τις συγκρούσεις. Τα δύο στρατόπεδα που έχουν αποκρυσταλλωθεί είναι από τη μία, εκείνο που ελέγχει το ανατολικό τμήμα της χώρας, με έδρα το Τομπρούκ και ασκεί την εξουσία του μέσω του Κοινοβουλίου και από την άλλη, εκείνο που, μέσω της Κυβέρνησης και με έδρα την Τρίπολη ελέγχει το δυτικό τμήμα της χώρας. Πίσω από το ανατολικό στρατόπεδο βρίσκεται ο στρατηγός Χαφτάρ και ο Εθνικός Λιβυκός Στρατός του, πίσω από το δυτικό, διάφορες παραστρατιωτικές οργανώσεις και συμμορίες. Από την άνοιξη του 2019 που ο Χαφτάρ, με τη βοήθεια της Ρωσίας, επιχείρησε να καταλάβει το σύνολο της χώρας και ανακόπηκε από την Τουρκία, στο κάδρο έχουν αποκάλυπτα μπει μια σειρά από χώρες που πριμοδοτούν τη μια ή την άλλη πλευρά, τινάζοντας στον αέρα οποιαδήποτε πιθανότητα συμφωνίας ή συμβιβασμού. Τον μεν Χαφτάρ ενισχύουν, εκτός από τη Ρωσία, η Αίγυπτος, τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα και η Γαλλία, τη δε Κυβέρνηση της χώρας, που εμφανίζεται φίλα προσκείμενη στους Αδελφούς Μουσουλμάνους, η Τουρκία, το Κατάρ, αλλά και οι Ιταλία, Γερμανία και, εμμέσως οι ΗΠΑ. Αυτή τη στιγμή στο έδαφος της Λιβύης δρουν 20.000 ξένοι μισθοφόροι χρηματοδοτούμενοι κυρίως από τη Ρωσία (Group Wagner) και την Τουρκία (Σύριοι μισθοφόροι). Πέρα από την πρόσφατη αποχώρηση 300 μισθοφόρων από το Τσαντ, που δεν αρκεί ούτε για να τηρηθούν τα προσήματα, καμιά άλλη δεν προβλέπεται παρά τις διεθνείς συμφωνίες. Δρουν επίσης πολυάριθμες παραστρατιωτικές οργανώσεις που ενισχύονται ποικιλοτρόπως από τις αντιμαχόμενες δυνάμεις προκειμένου να ενισχύσουν τη θέση τους, υποσκάπτοντας την

οποιαδήποτε πιθανότητα να δημιουργηθεί ενιαίος εθνικός στρατός και εξαπλώνοντας την ανομία και το χάος.

Οικονομικές Συμφωνίες και Γεωπολιτικές Βλέψεις

Για να δημιουργηθούν λοιπόν οι προϋποθέσεις ώστε να καθίσουν οι δυο πλευρές στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων όχι προσχηματικά, αλλά για να συζητήσουν και να συμφωνήσουν, θα πρέπει να εκλείψουν οι έξωθεν πιέσεις, πράγμα απίθανο. Η μεν Ρωσία κατάφερε επιτέλους να βάλει πόδι στην Αφρική και προωθεί με αξιώσεις την επέκταση της επιρροής της στη Βόρεια Αφρική και τις λεγόμενες χώρες του Σαχέλ. Η δε Τουρκία εδραιώνει τη στρατηγική θέση της με τις παλιές και τις νέες βάσεις που έχει συμφωνήσει (στην Αλ Κουμς) και αποκτά πρόσβαση στους υδρογονάνθρακες του Λιβυκού με το τουρκολιβυκό σύμφωνο. Χώρες όπως η Ιταλία αγωνιούν για τις ενεργειακές συμφωνίες που έχουν συνάψει, ή διαγκωνίζονται για τη θέση του ρυθμιστή των εξελίξεων όπως η Γαλλία και η Γερμανία. Υπάρχει, επίσης, η προσπάθεια κάποιων όπως τα ΗΑΕ να φρενάρουν την επέκταση της Τουρκίας, κ.ά.

Από την πλευρά τους, οι διεθνείς οργανισμοί και οι κατά καιρούς διασκέψεις που συγκαλούνται, παίρνουν αποφάσεις για απόσυρση των ξένων στρατευμάτων από τη χώρα – που ποτέ δεν τηρούνται, ούτε βέβαια και επιβάλλονται – και πιέζουν με εμμονή για διενέργεια εκλογών –χωρίς να εξετάζουν και πολύ περισσότερο να διασφαλίζουν– την ύπαρξη συνθηκών ομαλότητας.

Πολιτικό Αδιέξοδο

Κάτω από αυτές τις συνθήκες, είναι δεδομένο ότι καμιά συνεννόηση δεν πρόκειται να υπάρξει και κανένας οδικός χάρτης να εφαρμοστεί. Το σημερινό αδιέξοδο, όπου δεν μπορεί να υπάρξει καμιά συμφωνία ούτε καν για τη διαδικασία των εκλογών – αν θα προηγηθούν οι προεδρικές ή οι βουλευτικές, αν μπορούν να είναι υποψήφιοι στρατιωτικοί εν ενεργεία (Χαφτάρ), υπόδικοι για εγκλήματα πολέμου (όπως ο γιος του Καντάφι), όπου εκλογικά και συνταγματικά σχέδια βγαίνουν εκατέρωθεν, οι νόμοι προσαρμόζονται στα συμφέροντα του καθένα και όπου η διαφθορά κυριαρχεί, μόνο σε νέες συγκρούσεις μπορεί να οδηγήσει. Στην πραγματικότητα γίνεται ολόένα και πιο φανερό ότι διεξάγεται μια πολιτική σύγκρουση όπου και οι δυο πλευρές αναζητούν τρόπους να σαμποτάρουν οποιαδήποτε δημοκρατική διαδικασία και να διατηρήσουν επ' άπειρο την εξουσία. Θύμα για ακόμα μια φορά ο λιβυκός λαός που παρακολουθεί τη χώρα του να έχει μετατραπεί σε πεδίο αντιπαράθεσης ντόπιων και ξένων συμφερόντων, και τον κίνδυνο ενός νέου εμφυλίου να πλησιάζει μέρα με τη μέρα.

■ Μαρία Κτιστάκη

στον κόσμο...

Αϊτή

Χιλιάδες εργαζόμενοι σε εργοστάσια παραγωγής ενδυμάτων προχώρησαν σε απεργιακές κινητοποιήσεις με αίτημα την αύξηση του ημερομισθίου τους. Στα βιομηχανικά πάρκα (ειδικές οικονομικές ζώνες προνομίων του κεφαλαίου) το κατά βάση γυναικείο εργατικό δυναμικό πληρώνεται με 4,86 δολάρια για 9ωρη εργασία, μισθός που δεν καλύπτει ούτε την μετακίνηση στην δουλειά και την σίτιση τους. Με πρωτοβουλία του συνδικάτου Batay Ουντιγιε, η απεργία ξεκίνησε στις 9/2 με αποχώρηση από τα εργοστάσια και διαδήλωση στους δρόμους της πρωτεύουσας Πορτ-ο-Πρενς και αίτημα τον τριπλασιασμό του ημερομισθίου κοντά στα 15\$, ποσό που και πάλι οριακά θα κάλυπτε τις βασικές ανάγκες με τον πληθωρισμό να έχει γονατίσει τους ήδη φτωχούς εργαζόμενους. Η αστυνομία χτύπησε απρόκλητα την διαδήλωση, προκαλώντας 15 τραυματισμούς, με τους εργαζόμενους να μην πτοούνται και να επιστρέφουν σε διαδήλωση την επόμενη μέρα. Μετά τις κινητοποιήσεις η κυβέρνηση προχώρησε σε αύξηση του μισθού κατά μόλις 1,8 δολάρια εξαργιώνοντας τους εργαζόμενους και αναγκάζοντας τα συνδικάτα να κηρύξουν νέα 3ήμερη απεργία. Στις 24/2 πρώτη μέρα της απεργίας η αστυνομία χτύπησε πάλι τους απεργούς και δεν δίστασε να πυροβολήσει δολοφονώντας έναν δημοσιογράφο και τραυματίζοντας άλλους δύο. Ο πολυπαθος λαός της Αϊτής παλεύει εδώ και χρόνια να απαλλαγεί από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και την ακραία εκμετάλλευση πολυεθνικών όπως οι ZARA και H&M που τους επιβάλλουν καθεστώς δουλείας.

Τουρκία

Σε απεργιακές κινητοποιήσεις βρίσκονται εργαζόμενοι διανομείς στην διαδικτυακή πλατφόρμα παραγωγών Yemek Sepeti με βασικό αίτημα την αύξηση του μισθού τους. Η εταιρία είναι θυγατρική της γερμανικής πολυεθνικής Delivery Hero (στην οποία ανήκει και η εταιρεία διανομής e-food στην Ελλάδα) και απασχολεί 6.200 εργαζόμενους. Με τον ετήσιο πληθωρισμό να φτάνει το 50% τον Ιανουάριο, την τουρκική λίρα να κατακρημνίζεται, το κόστος ενέργειας και τις τιμές των προϊόντων να εκτοξεύονται, οι εργαζόμενοι βλέπουν τα εισοδήματά τους να εξαυλώνονται ενώ η εταιρία ανακοινώνει κέρδη. Παράλληλα τα κρούσματα της πανδημίας συνεχίζουν να είναι πάρα πολλά (111.000 στις 4/2) υπογραμμίζοντας την σημασία των διανομέων στην εύρυθμη λειτουργία της κοινωνίας. Αντίθετα, σύμφωνα με το σωματείο Nakliyat-Is, 190 εργαζόμενοι έχουν χάσει την ζωή τους εν ώρα εργασίας στο πρώτο 13μηνο της πανδημίας. Όπως δήλωσε ο διανομέας Mustafa Korkmaz «Η Yemek Sepeti μας δίνει τον κατώτατο μισθό και μας λέει, για παράδειγμα, ότι για να βγάλουμε 6.000 ή 7.000 λίρες τον μήνα, πρέπει να διανέμουμε 1.000 παραγγελίες. Για να καταφέρουμε να κάνουμε κάτι τέτοιο, πρέπει να αγνοήσουμε τον κώδικα κυκλοφορίας, να οδηγούμε με 100 χλμ/ώρα σε πολυσύχναστες λεωφόρους ανάμεσα σε αυτοκίνητα. Αυτό θα σήμαινε να θέτουμε καθημερινά τη ζωή μας σε κίνδυνο». Η τουρκική κυβέρνηση ανακοίνωσε την αύξηση του κατώτατου μισθού κατά 50% που όμως πάλι δεν μπορεί να καλύψει τις βασικές ανάγκες. Το σωματείο ζητάει αύξηση του μισθού στις 5.500 λίρες τον μήνα (400\$) χωρίς τα επιδόματα από 4.250 λίρες (310\$) που είναι σήμερα. Στις 5/2 διοργανώθηκαν μοτοπορείες σε διάφορες πόλεις της Τουρκίας και στην Κωνσταντινούπολη κατέληξαν στα γραφεία της εταιρίας. Επιπλέον σύμφωνα με το σωματείο το κάλεσμα για μοϊκοτάζ της εφαρμογής οδήγησε σε πτώση των παραγγελιών κατά 70%. Ο αγώνας στην Yemek Sepeti και στην e-food αναδεικνύει τα κοινά προβλήματα των εργαζομένων, την ανάγκη για ταξική ενότητα απέναντι στην ψεύτικη εθνική ενότητα με την οποία δηλητηριάζουν τους εργαζόμενους οι αστικές τάξεις.

Δυτική Αφρική

Βυθισμένη στο χάος από τους γάλλους ιμπεριαλιστές

■ Παουλίν Μπουμπουλίμα

Η Αφρική, ευλογημένη γη από τον άφθονο φυσικό πλούτο της (ουράνιο, χρυσό, σπάνιες γαίες), ήταν σε όλη τη σύγχρονη ιστορία της ένας καταραμένος τόπος για τους κατοίκους της, που η ιμπεριαλιστική λεηλασία και η καπιταλιστική αναρχία τους καταδίκασε σε ξερίζωμα από τον τόπο τους και δουλεία (σε 12,5 εκατ. υπολογίζεται ο αριθμός των αφρικανών σκλάβων που μεταφέρθηκαν στην Αμερική μεταξύ 1500 και 1866), ακραία πείνα και φτώχεια, εξόντωση από ιάσιμες ασθένειες, καταστροφικούς πολέμους και στυγνές δικτατορίες, περιβαλλοντική καταστροφή συμπεριλαμβανομένης της έλλειψης πόσιμου νερού. Ενώ το 1950 στην Αφρική κατοικούσε μονάχα το 10% του παγκόσμιου πληθυσμού, σήμερα βρίσκεται σε εξέλιξη η μεγαλύτερη δημογραφική έκρηξη στην ιστορία της ανθρωπότητας. Από τα 2 δις παιδιών που αναμένεται να γεννηθούν το διάστημα 2019-2050, τα 1,3 δις θα είναι στην Αφρική. Ταυτόχρονα με την δημογραφική έκρηξη η Αφρική γνωρίζει μια τεράστια αστικοποίηση (έως το 2030 δύο αφρικανικές πόλεις (Λάγος, Κάιρο) βρίσκονται στις 10 μεγαλύτερες του κόσμου, ενώ δεν συμπεριλαμβάνεται καμία ευρωπαϊκή) και ανάπτυξη υποδομών (δρόμοι, σιδηρόδρομοι, λιμάνια, γέφυρες, φράγματα), κυρίως με την βοήθεια κινεζικών επενδύσεων - ως κομμάτι του δρόμου του μεταξίου - ενώ αποτελεί ταυτόχρονα το πεδίο σύγκρουσης των σύγχρονων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων της εποχής μας (Κίνα, ΗΠΑ, Ρωσία, ΕΕ).

Από το 1895 έως το 1958 ο γαλλικός ιμπεριαλισμός έλεγχε δια πυρός και σιδήρου την αποκαλούμενη **Γαλλική Δυτική Αφρική**, μια ομοσπονδιακή αποικιοκρατική δομή που συγκέντρωνε οκτώ αποικίες. Την Μαυριτανία, τη Σενεγάλη, το Γαλλικό Σουδάν (τώρα Μάλι), τη Γουινέα, την Ακτή Ελεφαντοστού, τον Νίγηρα, την Άνω Βόλτα (τώρα Μπουρκίνα Φάσο), το Τόγκο και τη Νταχομέ (τώρα Μπενίν). Πρόκειται για έκταση 4,6 εκατ. τετραγωνικών χιλιομέτρων με μέγεθος επτά φορές εκείνο της Γαλλίας. Οι γάλλοι αποικιοκράτες μεταχειρίστηκαν σαν κτήνη τους αφρικανικούς λαούς εφαρμόζοντας τους πιο απάνθρωπους νόμους και διακρίσεις. Είναι ενδεικτικό της “δυτικής κουλτούρας” πως κανένα παιδί αφρικανών δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιεί ποδήλατο ή να μαζεύει φρούτα από δέντρα, «προνόμια» που ανήκαν μόνο στα παιδιά των εποίκων, ενώ η παραβίαση αυτών των κανόνων οδηγούσε τους γονείς τους στη φυλακή ή ακόμη και στην γκιλοτίνα.

Η Γαλλία ανακοίνωσε πρόσφατα την απόσυρση των δυνάμεών της από το Μάλι ύστερα από απειλές των συνταγματαρχών που έχουν την εξουσία. Τα γαλλικά στρατεύματα εγκαταστάθηκαν μόνιμα στο Μάλι με

δύναμη 6.000 αντρών το 2014, με την συνεργασία των πρώην αποικιών της σε Μπουρκίνα Φάσο, Τσαντ, Μαυριτανία και Νίγηρα στη λεγόμενη επιχείρηση Barkhane για να πολεμήσει δήθεν τους ισλαμιστές στην περιοχή του **Σαχέλ**. Στην πραγματικότητα πρόκειται για προστασία των ορυχείων ουρανού - σε αφθονία στο βόρειο Μάλι και Νίγηρα - που τροφοδοτούν τα γαλλικά **πυρηνικά εργοστάσια** που παράγουν το 78% της ηλεκτρικής ενέργειας στη Γαλλία. Όπως εύστοχα έχει γραφτεί “ο Νίγηρας και το Μάλι με το ουράνιο τους φωτίζουν τη Γαλλία για να παραμένουν οι κάτοικοί τους στο σκοτάδι”. Την περίοδο 1960-1996 πραγματοποιήθηκαν πάνω από 100 γαλλικές πυρηνικές δοκιμές στην έρημο της Αλγερίας. Λίγα μόλις χρόνια μετά τις «Συμφωνίες του Εβιάν» τον Μάρτιο του 1962, που επισφράγισαν το τέλος του πολέμου στην Αλγερία και την ανεξαρτησία της από τη Γαλλία, η γαλλική κυβέρνηση υλοποίησε υπό άκρα μυστικότητα 57 δοκιμές στην αλγερινή έρημο. Στις 13 Φεβρουαρίου 1960, μία βόμβα πλουτωνίου πυροδότησε μία γιγαντιαία έκρηξη στην πόλη Reggane της Αλγερίας η οποία ευθύνεται, έως και σήμερα, για πλήθος ασθενειών λόγω της ακτινοβολίας, ενώ οι επιπτώσεις της δοκιμής έπληξαν όλη τη Δυτική Αφρική και σχετίζονται με πολλές μορφές καρκίνου.

Για το χάος που επικρατεί στο Σαχέλ και την ενίσχυση των ακραίων ισλαμιστικών ομάδων υπεύθυνη είναι η ίδια η Γαλλία και οι ιμπεριαλιστές σύμμαχοί της, βρετανοί και αμερικάνοι. Μετά το 2011, όταν διέλυσαν τη Λιβύη και εξόντωσαν τον συνταγματάρχη Καντάφι, ο βερβεरिकός λαός των Τουαρέγκ (4 εκατ.) που κατανέμεται σε Αλγερία, Λιβύη, Νίγηρα, Μάλι, Μαυριτανία και Μπουρκίνα Φάσο εξεγέρθηκε και το 2012 κήρυξε την ανεξαρτησία του Κράτους του Αζαουάντ, στο βόρειο Μάλι. Οι στρατιωτικές ήττες και η διάλυση του μαλιανού στρατού οδήγησαν τους Γάλλους στην ενορχήστρωση στρατιωτικού πραξικοπήματος το 2012 ανατρέποντας τον πρόεδρο Αμαντού Τουρέ και τοποθετώντας φιλική στα σχέδιά τους κυβέρνηση.

Μετά από 10 χρόνια συγκρούσεων οι δυνάμεις των Τουαρέγκ όχι μόνο δεν ηττή-

θηκαν αλλά έχουν χωριστεί σε δύο μεγάλες ομάδες, στενά συνδεδεμένες με την Αλ Κάϊντα και το Ισλαμικό Κράτος και έχουν επεκταθεί από το βόρειο και κεντρικό Μάλι, τον Νίγηρα και την Μπουρκίνα Φάσο έως την Γκάνα και την Ακτή Ελεφαντοστού. Η κατάσταση αυτή έχει δημιουργήσει χιλιάδες νεκρούς, 3,5 εκατ. εκτοπισμένων και πάνω από 13 εκατ. που χρειάζονται ανθρωπιστική βοήθεια. Το χάος που προκάλεσαν οι γάλλοι ιμπεριαλιστές στην περιοχή έφερε νέα πραξικοπήματα στο Μάλι τον Αύγουστο του 2020 και τον Μάιο του 2021. Και στις δύο περιπτώσεις πραγματοποιήθηκαν από νεαρούς συνταγματάρχες, οι οποίοι διαφωνούσαν με τις γαλλικές στρατηγικές για την καταπολέμηση των ισλαμιστών, οι οποίες περιορίζονταν στην προστασία των εταιρειών τους και στον εξαναγκασμό των κυβερνήσεων να αγοράζουν αποκλειστικά γαλλικά όπλα. Στο Μάλι το νέο στρατιωτικό καθεστώς στο οποίο ηγείται ο συνταγματάρχης Assimi Goïta έχει κάνει συμφωνίες με την ρωσική εταιρεία μισθοφόρων Βάγκνερ ενώ παράλληλα ανακίνησε τη συγκρότηση της **Εθνικής Επιτροπής για τη Σωτηρία του Λαού** και υποσχέθηκε να οργανώσει εκλογές.

Μετά την αποχώρηση από το Μάλι, η Γαλλία ανακοίνωσε ότι μεταφέρει τα στρατεύματά της στον γειτονικό Νίγηρα, κοντά στα σύνορα με την Μπουρκίνα Φάσο, ως κέντρο για τις ευρωπαϊκές επιχειρήσεις στο Σαχέλ. Γαλλικές δυνάμεις θα παραμείνουν σταθμευμένες και στην Μπουρκίνα Φάσο, όπου ομοίως στρατιωτικό πραξικόπημα κατέλαβε την εξουσία τον Γενάρη του 2022 ως αντίδραση στο χάος που επικρατεί στην χώρα από την επέλαση των τζιχαντιστών. Περισσότεροι από 2 εκατ. έχουν εκτοπιστεί προς την Ακτή Ελεφαντοστού και τη Γκάνα και πάνω από 2.000 έχουν δολοφονηθεί. Την ευθύνη για το πραξικόπημα ανέλαβε το «Πατριωτικό Κίνημα για την Ασφάλεια και την Αποκατάσταση», ενώ υπήρξαν διαδηλώσεις υποστήριξης των πραξικοπηματιών εκφράζοντας την έντονη λαϊκή δυσαρέσκεια και την βαθιά οργή εναντίον της Γαλλίας, αλλά και της Δύσης γενικότερα.

Ως συνέπεια του πραξικοπήματος είναι

και η αναβολή της δίκης για την δολοφονία του “Τσε Ικεβάρα της Αφρικής”, του επαναστάτη μαρξιστή Τομά Σανκαρά (1949-1987), ο οποίος δολοφονήθηκε το 1987 σε μια ενορχηστρωμένη από την Γαλλία ανατροπή του επαναστατικού καθεστώτος (1983-1987) του οποίου ήταν επικεφαλής. Το 2021 άρχισε δίκη για την δολοφονία του με κύριο κατηγορούμενο τον Μπλεζ Κομπαορέ, στενό φίλο και πρώην σύντροφο του Σανκαρά ο οποίος μετά την δολοφονία του παρέμεινε στην εξουσία έως το 2014 όπου ανατράπηκε από μια λαϊκή εξέγερση. Το 2016, οι αρχές της Μπουρκίνα Φάσο πίεσαν την γαλλική κυβέρνηση να αποχαρακτηριστούν στρατιωτικά έγγραφα και αρχεία σχετικές με την δολοφονία του Τομά Σανκαρά, κάτι που πραγματοποιήθηκε σε διάστημα 5 ετών.

Προερχόμενος από τον στρατό ο Σανκαρά ηγήθηκε ενός επαναστατικού και αντιαποικιακού κινήματος. Άλλαξε το όνομα της χώρας από το γαλλικό “Άνω Βόλτα” σε Μπουρκίνα Φάσο, η “Χώρα των Τιμών Ανθρώπων”. Για πρώτη φορά φτιάχτηκαν σχολεία και νοσοκομεία, καταπολεμήθηκαν οι θάνατοι από ιάσιμες ασθένειες (εμβόλια μηνιγγίτιδας, πολιομυελίτιδας κ.α), καταπολεμήθηκε ο αναλφαβητισμός (87% το 1983, 27% το 1987), αναδιανεμήθηκε η γη στους ακτήμονες ενάντια στους γαιοκτήμονες με θεαματική αύξηση της αγροτικής παραγωγής και μείωση της πείνας. Ο Σανκαρά ηγήθηκε του κινήματος των αδέσμευτων χωρών καταγγέλλοντας την υποδούλωση των αφρικανικών χωρών στο ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα. Μιλώντας στην Γενική Συνέλευση των Αφρικανικών Χωρών στις 29 Ιουλίου του 1987 είπε όσα δεν τολμά να πει καμία κυβέρνηση σήμερα: “Δεν μπορούμε να ξεπληρώσουμε το χρέος μας, Αυτό είναι αδύνατον, δεν είναι θέμα ηθικής τάξης, ούτε αθέτηση υποσχέσεων. Εάν δεν πληρώσουμε, οι πιστωτές μας δεν θα πεθάνουν, αυτό είναι βέβαιο. Εάν όμως πληρώσουμε, ο λαός μας θα εξοντωθεί. Οι πιστωτές έπαιξαν όπως κάνουν στα καζίνο. Κέρδισαν πολλά, πολλές φορές. Ας χάσουν και μια φορά. Η ζωή θα συνεχιστεί”.

Παρότι έμεινε στην εξουσία μονάχα πέντε χρόνια, η μορφή του Σανκαρά, στιγμάτισε την ιστορία και τον λαό της Μπουρκίνα Φάσο στην οποία είναι γνωστός ως “ο πρόεδρος των φτωχών”, ενώ πολλές κοινωνικές και πολιτικές οργανώσεις φέρουν το όνομά του. Φωτεινός φάρος για τους λαούς της Αφρικής η μορφή του Σανκαρά, παραμένει ζωντανή και στοιχειώνει τον ύπνο των ιμπεριαλιστών και εκμεταλλευτών αυτού του κόσμου, θυμίζοντάς τους τα λόγια του Τούπακ Κατάρι πριν εκτελεστεί από τους ισπανούς κατακτητές το 1781: “Εγώ θα πεθάνω, αλλά θα επιστρέψω και θα είμαι εκατομμύρια”.

■ Παουλίν Μπουμπουλίμα

Κιλελέρ, 1910: Μια μεγαλειώδης εξέγερση

«Φρονώ ότι το δίκαιον είναι στο συμφέρον των πολλών και όχι των ολίγων, επομένως μεταχειρίζομαι τας δυνάμεις μου υπέρ της εξαφανίσεως του τσιφλικιού και της πλήρους ανεξαρτησίας του καλλιεργητού» - Μαρίνος Αντύπας

Τι οδήγησε στην εξέγερση;

Μετά την προσάρτηση της Θεσσαλίας στην Ελλάδα το 1881, αναδεικνύεται ένα τεράστιο κοινωνικό πρόβλημα. Η θέση των κολίγων ήταν χειρότερη τώρα με την εφαρμογή του ελληνικού αστικού δικαίου από αυτήν του προηγούμενου καθεστώτος της οθωμανικής αυτοκρατορίας. Επί Τουρκοκρατίας, οι τσιφλικάδες είχαν μόνο το δικαίωμα εισπράξεως των προσόδων στις μεγάλες εκτάσεις που κατείχαν, ενώ οι κολίγοι είχαν δικαιώματα στους κοινόχρηστους χώρους του τσιφλικιού.

Με τη νέα κατάσταση, οι Έλληνες πλέον τσιφλικάδες, είχαν δικαιώματα απόλυτης κυριότητας σε όλη την ιδιοκτησία τους, ενώ οι κολίγοι αντιμετώπιζονταν ως σκλάβοι. Ήταν υποχρεωμένοι να δίνουν το μισό της παραγωγής τους για το ενοίκιο της γης, να πληρώνουν για εκτροφή ζώων, να δουλεύουν υπό τον φόβο της έξωσης μέχρι και να αφήνουν τους τσιφλικάδες να εξουσιάζουν το σώμα των γυναικών τους εφαρμόζοντας το μεσαιωνικό «δικαίωμα της πρώτης νύχτας».

Η φτώχεια, οι αρρώστιες και οι απάνθρωπες συνθήκες εργασίας μάστιζαν την αγροτιά μαζί με τις διεθνείς συνθήκες που επιβάρυναν το πρόβλημα. Ο καπιταλισμός βρισκόταν σε κρίση πολλαπλασιάζοντας τα κερδοσκοπικά φαινόμενα. Η ελληνική γη έρχεται στο κέντρο του ενδιαφέροντος του ελληνικού χρηματιστικού κεφαλαίου, τους αποκαλούμενους αργότερα «εθνικούς ευεργέτες». Ανάμεσά τους πασίγνωστα ονόματα όπως: Αβέρωφ, Ζωγράφος, Συγγρός, Χαροκόπος, οι οποίοι αγόρασαν εκτάσεις που κάλυπταν

περίπου 350 χωριά της Θεσσαλικής γης. Εντέλει, οι τσιφλικάδες βρίσκονται πλήρως προστατευμένοι από την εφαρμογή του νέου αστικού κώδικα, ενώ οι κολίγοι εμφανίζονται οι ηττημένοι της ενσωμάτωσης.

Υπό αυτές τις συνθήκες, πολλοί νοσταλγοί την περίοδο της Τουρκοκρατίας, διεκδικούσαν μαχητικά την επαναφορά των πραγμάτων στο προηγούμενο καθεστώς, ενώ έθεταν και θέμα απαλλοτριώσεων. Ο Χαρίλαος Τρικούπης που κυριαρχούσε στην πολιτική σκηνή, ήταν αντίθετος στη διανομή της γης στους κολίγους, καθώς δεν ήθελε να χάσει τους ξένους επενδυτές και την εισροή νέων κεφαλαίων στην Ελλάδα.

Όπως είναι λογικό, η εξαθλίωση των αγροτών οδηγεί ταχύτατα στην οργάνωσή τους. Στις αρχές του 20ού αιώνα συστήνονται οι πρώτοι αγροτικοί σύλλογοι σε Λάρισα, Καρδίτσα και Τρίκαλα και ξεκινούν κινητοποιήσεις, συλλαλητήρια και ψηφίσματα προς πάσα κατεύθυνση. Το 1906 μετά τις βουλευτικές εκλογές, και ενώ μέχρι τότε οι συνθήκες εργασίας των κολίγων ήταν ένα καθεστώς που διαμορφώθηκε σχετικά αυθαίρετα, νομιμοποιείται η παραπάνω κατάσταση. Τώρα πια οι αγρότες δεν έχουν τίποτα να χάσουν.

Η δύναμη του κινήματος ενισχύθηκε από τη δολοφονία του νομικού Μαρίνου Αντύπα από όργανο των τσιφλικάδων το 1907. Ο Μαρίνος Αντύπας, που δεν ήταν ούτε Θεσσαλός ούτε αγρότης, ήταν ο πρώτος που εξέφρασε ανοιχτά το αίτημα για αναδιανομή της γης μετά την επανάσταση.

Επηρεασμένος από τους αγώνες για την οκτάωρη εργασία (Σικάγο 1886) ρίχνεται

στην μάχη για να διαδώσει τις ιδέες του και στην Ελλάδα. Αναλαμβάνει επιστάτης στα κτήματα του θείου του και πολύ γρήγορα έρχεται αντιμέτωπος με την πραγματικότητα της ελληνικής αγροτιάς. Αγωνίζεται για την αλλαγή του καθεστώτος των κολίγων και γίνεται γρήγορα γνωστός για τον ρόλο του. Στις 8 Μαρτίου 1907 δολοφονείται. Η δολοφονία ξεσηκώνει θύελλα αντιδράσεων και οι αγρότες ξεχύνονται στους δρόμους αγανακτισμένοι.

Τα γεγονότα του Κιλελέρ

Τα γεγονότα ξεκινούν στις 6 Μαρτίου 1910 με οργή άνευ προηγουμένου. Οργανώνεται στην Λάρισα αγροτικό συλλαλητήριο. Στον σιδηροδρομικό σταθμό του Κιλελέρ 600 αγρότες περιμένουν το τρένο για να κατέβουν στο συλλαλητήριο φωνάζοντας συνθήματα υπέρ των απαλλοτριώσεων. Ο Διευθυντής των ελληνικών σιδηροδρόμων που επιβαίνει στο τρένο, μαζί με στρατιώτες που πηγαίνουν και εκείνοι στη Λάρισα, δίνει εντολή να μην επιβιβαστούν. Ο στρατός ανοίγει πυρ προς το πλήθος. Δύο αγρότες πέφτουν νεκροί και πολλοί τραυματίζονται.

Τα επεισόδια συνεχίζονται στο χωριό Τουλάρ όπου άλλοι 2 αγρότες δολοφονούνται. Οι υπόλοιποι, κατευθύνονται προς την πόλη με τα πόδια. Στην είσοδο της πόλης βρίσκονται αντιμέτωποι με το ιππικό, το οποίο τους επιτίθεται με συγκλονιστική βιαιότητα και για την αστική τάξη της εποχής και τους προστάτες της οι απεργοί και οι διαδηλωτές ήταν χειρότεροι από εγκληματίες. Το συλλαλητήριο της Λάρισας εξελίσσεται σε

αιματηρή εξέγερση και αποτελεί το αποκορύφωμα του κινήματος του 1910.

Με την λήξη των επεισοδίων, διαβίβαστηκε το ψήφισμα της συγκέντρωσης, με το οποίο οι αγρότες ζητούσαν άμεση υποβολή και ψήφιση του νομοσχεδίου για την απαλλοτρίωση και την αύξηση των κονδυλίων του Γεωργικού Ταμείου.

Δύο μέρες μετά τα γεγονότα, κηρύσσεται στρατιωτικός νόμος στη Θεσσαλία. Οι χωροφύλακες επιδίδονται σε πογκρόμ κατά των κολίγων. Οι πρωτεργάτες του κινήματος συλλαμβάνονται και παραπέμπονται σε δική στη Λαμία. Η εξέγερση κέρδισε τη συμπάθεια του ελληνικού λαού, εντείνοντας τις πιέσεις για επίλυση του ζητήματος και φουντώνοντας το αγροτικό κίνημα σε ολόκληρη τη χώρα.

Ο αγώνας των αγροτών είχε στην ουσία κερδίσει. Μετά τα πρώτα νομοθετικά μέτρα που αναγκάστηκε να λάβει ο Ελευθέριος Βενιζέλος υπέρ των κολίγων το 1911 ακολούθησαν και άλλες κινητοποιήσεις, οι οποίες σε συνδυασμό με τις πιέσεις των αστών και τις διεκδικήσεις των Μικρασιατών προσφύγων οδήγησαν στην αγροτική μεταρρύθμιση του 1917-1922, με τις πρώτες απαλλοτριώσεις από την κυβέρνηση Πλαστήρα. Το Κιλελέρ παρότι έχει αλλάξει όνομα (σήμερα ονομάζεται Κυψέλη) παραμένει το σύμβολο των μαχόμενων αγροτών και σύμβολο του αγώνα της αγροτιάς.

■ Αναστασία Δ.

«Πόλεμος κατά του Πολέμου»: 10 Μάρτη 1900 γεννήθηκε ο Παντελής Πουλιόπουλος

Στις 10 Μάρτη 1900 γεννήθηκε στον Θηβαϊκό κάμπο η κορυφαία ηγετική φυσιογνωμία του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος στην χώρα μας και μία από τις σημαντικότερες στο παγκόσμιο κίνημα: ο Παντελής Πουλιόπουλος. Στα 18 του πέρασε στη Νομική στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας, η φωτιά του πολέμου και ο αγέρας της Οκτωβριανής επανάστασης άναψαν στην καρδιά του την επαναστατική φλόγα. Εκεί ήρθε σε επαφή με τον Τζουλάτι και την ομάδα «Κομμουνισμός» και συνδέθηκε με τις μπολσεβίκικες ιδέες της αριστερής πτέρυγας του ΣΕΚΕ. Αποφάσισε συνειδητά να διακόψει τις σπουδές του ώστε να στρατευτεί στο μέτωπο για να οργανώσει τους εργαζόμενους, την νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα που ιμπεριαλιστές και αστικές κυβερνήσεις έστελναν κρέας για τα κανόνια τους.

Στο μικρασιατικό μέτωπο θα δραστηριοποιηθούν μέλη του ΣΕΚΕ με επικεφαλής τον Παντελή Πουλιόπουλο, τον Γιώργο Νικολή κ.ά., που θα δημιουργήσουν αντιπολεμικούς πυρήνες. Ο Πουλιόπουλος, που εκπαιδεύτηκε ως τηλεγραφητής και έγινε λοχίας, βρέθηκε στο κέντρο της διαμετακόμισης παράνομου αντιπολεμικού υλικού, και έφτιαξε συνδέσμους - πυρήνες, οργανώνοντας φαντάρους στην Γ' Διεθνή. Το Κεντρικό Συμβούλιο των Κομμουνιστών Φαντάρων του Μετώπου θα κυκλοφορήσει προκηρύξεις, συνήθως γραμμένες από τον Πουλιόπουλο, που καλούσαν Έλληνες και Τούρκους φαντάρους να μετατρέψουν τον πόλεμο σε ταξικό εμφύλιο. Με την δράση τους και την κυκλοφορία της εφημερίδας «Κόκκινος Φρουρός» η ομάδα των Ελλήνων κομμουνιστών μαζί και ο Τούρκος Αλή, εξεγείρανε τους φαντάρους.

Τον χειμώνα του 1920-1921 ξεκινά η μεγάλη επίθεση καταστολής εναντίον της ανταρσίας των κομμουνιστών. Έγιναν συλλήψεις, όμως σε τέσσερις μήνες αφέθηκαν ελεύθεροι. Ο Πουλιόπουλος θα οργανώσει στη Σμύρνη ξανά τους φαντάρους, τον Ιούνιο του 1922, θα συλληφθεί και θα παραπεμφθεί σε στρατοδικείο με την κατηγορία της εσχάτης προδοσίας επί ποινή θανάτου. Με την κατάρρευση του μετώπου θα δραπετευθεί από τις στρατιωτικές φυλακές Σμύρνης, θα γλιτώσει το απόσπασμα και θα επιστρέψει στην Ελλάδα.

Από το 1923 ως το 1925 έπαιξε ηγετικό ρόλο στο κίνημα των βετεράνων και το 1924 εκλέχτηκε πρόεδρος της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Παλαιών Πολεμιστών και Θυμάτων Στρατών, η οποία εξέδιδε την εφημερίδα «Παλιός Πολεμιστής» με κυκλοφορία που έφτανε τα 20.000 φύλλα. Στις 5-9 Μαΐου 1924, αφού έχει οργανωθεί όλη η Ελλάδα με μαζικές κινητοποιήσεις, θα γίνει το συνέδριο της Πανελληνίας Ομοσπονδίας. Οι αποφάσεις του συνεδρίου γράφτηκαν από τον Πουλιόπουλο και κυκλοφόρησαν στο «Πόλεμος κατά του Πολέμου». Στο έργο του αυτό προφήτευσε τους νέους πολέμους, «ο νέος πόλεμος θα ξεπεράσει σε φρικαλεότητες όλους τους πολέμους που έχει δει η ανθρωπότητα μέχρι σήμερα, κι αυτόν του Παγκοσμίου πολέμου». Αυτός ο πόλεμος ήταν ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος (1939-1945) και ήταν στον οποίο δολοφονήθηκε το 1943.

Την ίδια περίοδο το 1924 εκλέγεται Γ.Γ. του ΚΚΕ. Υιοθέτησε από τους πρώτους μέσα στο ΚΚΕ τις απόψεις του επαναστατικού μαρξισμού-τροτσκιισμού και για αυτό τον λόγο διαγράφηκε από το ΚΚΕ το 1927 ύστερα από θυελλώδη μάχη. Το Νοέμβριο του 1927 έπαιξε

πρωταγωνιστικό ρόλο στη συγκρότηση της Αριστερής Αντιπολίτευσης με την ονομασία Σπάρτακος, σχεδόν ταυτόχρονα με τη Διεθνή Αριστερή Αντιπολίτευση, που δημιούργησε ο Τρότσκι. Το 1934 ιδρύει την ΟΚΔΕ. Εκείνη την περίοδο, επικράτησης του σταλινισμού στο κομμουνιστικό κίνημα, ο Πουλιόπουλος αντιπάλευε την άποψη που διαμορφωνόταν στο ΚΚΕ και παγιώθηκε στην 6η Ολομέλεια της Κ.Ε. το 1934, που θεωρούσε πως η επανάσταση στην Ελλάδα «δεν θα ήταν σοσιαλιστική αλλά αστικοδημοκρατική». Ο Πουλιόπουλος με το μνημειώδες έργο, «Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα», υποστήριξε το σοσιαλιστικό χαρακτήρα της επανάστασης και προέβλεψε ότι το ΚΚΕ εγκατέλειψε την επανάσταση. Τον Αύγουστο του 1938 ύστερα από δύο χρόνια παρανομίας, συνελήφθη από την δικτατορία Μεταξά και φυλακίστηκε στην Ακροναυπλία, όπου συνέχισε την πολιτική του δράση και το συγγραφικό του έργο.

Όταν κατέρρευσε το μέτωπο, σε γενική συνέλευση 600 κρατούμενων ο Πουλιόπουλος εκ μέρους των τροτσκιστών πρότεινε να δραπετεύσουν ομαδικά. Η σταλινική ηγεσία τον χαρακτήρισε προβοκάτορα και υποστήριξε ότι απέσπασε τον λόγο του διοικητή του στρατοπέδου για άμεση απελευθέρωση. Τοποθέτησε δικούς της φρουρούς για να μην πραγματοποιηθεί απόδραση και απελευθερώθηκαν τελικά μόνο οι ίδιοι (Ιωαννίδης, Θεός, Μπαρτζώκας), αφήνοντας στο έλεος τον φασιστών και τα ίδια τους τα μέλη.

Το 1942, κατά τη διάρκεια της Γερμανικής Κατοχής, μεταφέρθηκε άρρωστος στο Δημοτικό Νοσοκομείο της Αθήνας, στη συνέχεια στις φυλακές Αβέρωφ και τέλος στο

στρατόπεδο συγκέντρωσης της Λάρισας. Η δικτατορία Μεταξά δεν απελευθέρωσε τους πολιτικούς κρατούμενους με την κατάληψη της Ελλάδας από τους Γερμανούς, αλλά τους παρέδωσε στους κατακτητές. Στις 6 Ιουνίου του 1943 ο Πουλιόπουλος, μαζί με άλλους 105 φυλακισμένους εκτελέστηκε από τις ιταλικές κατοχικές δυνάμεις στο χωριό Νεζερό (σημερινός Άγιος Στέφανος), σε αντίποινα για την ανατίναξη σήραγγας από τον ΕΛΑΣ. Απευθύνθηκε στα ιταλικά στους στρατιώτες του εκτελεστικού αποσπάσματος καλώντας τους να μην τους εκτελέσουν στο όνομα της διεθνιστικής αλληλεγγύης. Πράγματι, οι στρατιώτες αρνήθηκαν να τους εκτελέσουν και την εκτέλεση έκαναν οι αξιωματικοί.

Ο Παντελής Πουλιόπουλος δολοφονήθηκε από τους μακελάρηδες του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και από τους σταλινικούς προδότες. Ζει στην καρδιά και στο πνεύμα όλων μας, που 122 χρόνια μετά από την γέννησή του και υπό την απειλή ενός νέου γενικευμένου πολέμου, παλεύουμε για να κερδίσουν οι ιδέες για τις οποίες αγωνίστηκε, ακόμα και αν χρειαστεί να θυσιάσουμε και την ζωή μας.

Σήμερα, η εξέγερση των εργατικών και των φτωχών λαϊκών μαζών στη Χιλή είναι μια ιστορική ευκαιρία για να απαλλαγούν από το νεοφιλελεύθερο καθεστώς που επιβλήθηκε με το πραξικόπημα του 1973 και που η «ρηχή» μεταπολίτευση δεν μπόρεσε να ξηλώσει. Τα διδάγματα της τραγωδίας του 1973 καθοριστικής σημασίας για να αποφύγουν τις ολέθριες συνέπειες των αυταπατών για «αριστερή» διαχείριση του καπιταλισμού και του πραγματικού ρόλου των ένοπλων συμμοριών του αστικού κράτους.

■ Κιτσώνης Βαγγέλης

Επέτειος της Κομμούνας Στα χνάρια των Προλετάρων του Παρισιού

Η εκμετάλλευση και οι ανισότητες είναι αποτέλεσμα της ταξικής κοινωνίας, γεννούν στους εκμεταλλεζόμενους την ανάγκη της εξέγερσης, δημιουργούν συνθήκες ανατροπής της αστικής εξουσίας, που οξύνονται σε περιόδους κρίσης και πολέμων. Ο πόλεμος γεννά την ανάγκη μιας άλλης κοινωνίας, την επανάσταση.

Μετά την αστική Γαλλική Επανάσταση του 1789 και την εγκαθίδρυση ενός αστικού κράτους, η αυξανόμενη βαρύτητα του προλεταριάτου στα αστικά κέντρα, η άγρια εκμετάλλευση, η διαμόρφωση μιας αγωνιστικής πρωτοπορίας γέννησαν ταξικούς αγώνες. Τον Ιούνιο του 1848, η γαλλική μπουρζουαζία έπνιξε στο αίμα την εργατική εξέγερση του Παρισιού. Τον Δεκέμβριο του 1851, ο Λουδοβίκος Βοναπάρτης πραξικοπηματικά υφάρπαξε την πολιτική εξουσία, εγκαθιδρύοντας τη Δεύτερη Αυτοκρατορία. Η κυριαρχία του ευνόησε την κερδοσκοπία, τη βιομηχανική δραστηριότητα, τον πλουτισμό της αστικής τάξης, τη διαφθορά. Η ήττα της Γαλλίας στον πόλεμο με Ρωσία, Πρωσία, Αυστρία (1814) είχε περιορίσει τα σύνορά της. Για την Αυτοκρατορία η επεκτατική πολιτική ήταν μονόδρομος, ο σοβινισμός το μέσο και βασικός στόχος η επέκταση προς τη Γερμανία, η ανάκτηση της αριστερής όχθης του Ρήνου. Ο αυστρωπροσσιακός πόλεμος (1866) και το διακύβευμα ολοκλήρωσης της ενοποίησης της Γερμανίας οδήγησε για τη Γαλλία κίνδυνο απώλειας της ευρωπαϊκής κυριαρχίας της. Ο Λουδοβίκος απαίτησε επιστροφή των συνόρων σε αυτά του 1814, που ο γερμανός καγκελάριος Μπίσμαρκ αρνήθηκε. Ήταν η αφορμή του γαλλοπρωσικού πολέμου του 1870. Η πρώτη καθοριστική ήττα των Γάλλων ήρθε την 1η Σεπτεμβρίου 1870 στη μάχη του Σεντάν, όπου

αιχμαλωτίστηκαν ο Λουδοβίκος και 100.000 γάλλοι στρατιώτες. Η Αυτοκρατορία κατέρρευσε. Συγκροτήθηκε κυβέρνηση «εθνικής ενότητας» για να συνεχίσει τον πόλεμο.

Ενόψει της επερχόμενης πολιορκίας του Παρισιού από τους Πρώσους, η κυβέρνηση αναγκάστηκε να εξοπλίσει την Εθνοφρουρά, που αποτελούνταν από εργατικά και λαϊκά στρώματα. Η πολιορκία ξεκίνησε στις 18/9/1870 και διήρκεσε ως τις 28/1/1871. Τότε η κυβέρνηση υπέγραψε εικοσαήμερη ανακωχή, με εξευτελιστικούς όρους, για διενέργεια εκλογών. Επικεφαλής της νέας κυβέρνησης αναδείχθηκε ο Θιέρσο, ο οποίος συνειδητά προβόκαρε μια πρώιμη εργατική εξέγερση, με αποπνικτικά οικονομικά μέτρα και συνεχείς αντιπαράθεσεις με την Εθνοφρουρά. Ο στόχος του ήταν, παρά την ήττα από τους Πρώσους, να αφοπλίσει τους εργάτες όσο ακόμη είχε στρατό στη διάθεσή του. Η προσπάθεια υφάρπαξης του βαρέος οπλισμού της Εθνοφρουράς στις 18 Μάρτη ήταν η σπίθα που έθρεψε την φλόγα. Οι εργάτες και ο λαός του Παρισιού ξεσηκώθηκαν ενάντια στην απόφαση των Βερσαλλιών να παραδώσουν το Παρίσι στους Πρώσους. Πήραν μαζί τους μεγάλο κομμάτι των στρατιωτών που στάλθηκαν να τους καταστείλουν. Η κυβέρνηση αναγκάστηκε να εγκαταλείψει την πόλη, απαγάγοντας όμως τον Μπλανκί (ηγετική φιγούρα του εργατικού κινήματος).

Στις 26 Μαρτίου διεξήχθησαν εκλογές που ανέδειξαν τα ηγετικά στελέχη της Κομμούνας. Η Κομμούνα, παρά την βραχύχρονη ύπαρξή της, πρόλαβε να εφαρμόσει σημαντικό αριθμό σοσιαλιστικών μέτρων: Επαναλειτοργία με εργατικό έλεγχο κλειστών βιοτεχνιών. Απόσχιση κράτους-εκκλησίας. Δωρεάν ελεύθερη πρόσβαση στην εκπαίδευση. Εκλογή και ανά-

κληση των δημόσιων και δικαστικών υπαλλήλων. Εξίσωση μισθών. Διαγραφή χρεών από ενοίκια, κλείσιμο ενεχυροδανειστηρίων. Επιστιπτικό δελτίο. Ήταν βασικά μέτρα για μια κοινωνία σχεδιασμένη πάνω στις κοινωνικές ανάγκες.

Η κυβέρνηση των Βερσαλλιών υπό τον Θιέρσο σχεδίαζε μεθοδικά το χτύπημα των επαναστατημένων μαζών. Μπροστά στον κοινό ταξικό τους εχθρό –την εργατική τάξη– οι διαφορές ντόπιας και ξένης μπουρζουαζίας κάμφθηκαν. Ο Μπίσμαρκ συμβούλεψε τον Θιέρσο να αφοπλίσει την Εθνοφρουρά και οι Πρώσοι απελευθέρωσαν τους 100.000 αιχμάλωτους, για να ενισχύσουν τον στρατό των Βερσαλλιών. Μετά από έναν μήνα πολιορκίας, αυτός κατάφερε να εισβάλλει στο Παρίσι. Μετά από έξι μέρες, στις 28 Μαΐου, η Εθνοφρουρά έπεσε ηρωικά. Η μανία της γαλλικής μπουρζουαζίας ήταν άνευ προηγούμενου: 30.000 προλετάριοι εκτελέστηκαν, 50.000 συνελήφθησαν, ενώ ακολούθησαν διώξεις και εξορίες. Η συντριπτική πλειοψηφία των συλληφθέντων ήταν μεροκαματιάρηδες: οικοδόμοι και εργάτες.

Η Κομμούνα ήταν η πρώτη λαμπρή προσπάθεια του προλεταριάτου να σπάσει τα δεσμά του και να φτιάξει μια άλλη κοινωνία. Η μικρή διάρκειά της και η περικύκλωση της πόλης δεν έδωσαν την ευκαιρία στους εργάτες να δημιουργήσουν τις απαραίτητες κοινωνικές συμμαχίες με τους αγρότες στην υπαίθρου. Η έλλειψη προηγούμενων εμπειριών και ηγεσίας συγκροτημένης σε πανεθνικό επίπεδο σε ένα επαναστατικό κόμμα, καθώς και τα μικροαστικά κατάλοιπα (επιρροές οπαδών του Προυντόν κ.ά.) υπονόμισαν την επανάσταση, οδήγησαν σε καιρία λάθη, όπως π.χ. η μη εθνικοποίηση από την Κομμούνα της Τρά-

πέζας της Γαλλίας.

Όμως τα διδάγματα ήταν αθάνατα για τους μετέπειτα επαναστάτες: α) Στο ξεδίπλωμα της πάλης του, το προλεταριάτο έρχεται αντιμέτωπο με το καθήκον να καταλάβει την πολιτική εξουσία. β) Το εργατικό κράτος θα είναι ένα «κράτος τύπου Κομμούνας», χωρίς γραφειοκρατία, με εκλογή-ανάκληση των αξιωματούχων και αμοιβή τους με τον μέσο εργατικό μισθό. Όπως είπαν ο Μαρξ και ο Ένγκελς, όποιος θέλει να δει τι είναι η δικτατορία του προλεταριάτου, πρέπει να κοιτάξει την Κομμούνα. γ) Η λύσσα της αστικής τάξης ενάντια στο προλεταριάτο δεν γνωρίζει εθνικά σύνορα. δ) Ο διεθνισμός είναι ουσιαστικό μέρος του προγράμματος του προλεταριάτου, γι' αυτό «η σημαία της Κομμούνας είναι η σημαία της παγκόσμιας δημοκρατίας».

«Το πραγματικό της μυστικό ήταν ότι ήταν ουσιαστικά μια κυβέρνηση της εργατικής τάξης, το αποτέλεσμα της πάλης της παραγωγικής τάξης ενάντια στην τάξη των σφετεριστών, η ανοιχτή τελικά πολιτική μορφή με την οποία μπορούσε να συντελεστεί η οικονομική απελευθέρωση της εργασίας... Ο πολιτισμός και η δικαιοσύνη του αστικού καθεστώτος ξεπροβάλλουν στο αληθινό δυσόινο φως του κάθε φορά που στο καθεστώς αυτό οι σκλάβοι και οι είλωτες ξεσηκώνονται ενάντια στους αφεντάδες τους. Τότε αυτός ο πολιτισμός και αυτή η δικαιοσύνη φανερώνονται σαν απροκάλυπτη αγριότητα και άνομη εκδίκηση» (αποσπάσματα του Μαρξ για την Κομμούνα).

■ Δανάη Γ.

Στις 2 Μαρτίου 1919 ιδρύεται στη Μόσχα η 3η Διεθνής (Κομμουνιστική), εν συντομία Κομιντέρν, από τους μπολσεβίκους με κύριο σκοπό την ύπαρξη ενός διεθνούς κέντρου, του κόμματος της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης.

Τα τέλη του 19ου αιώνα είχαν σηματοδεχτεί από την άνοδο του ιμπεριαλισμού, που στη συνέχεια μπήκε στην περίοδο της ιστορικής κρίσης του καπιταλισμού και ξέσπασε στον ιμπεριαλιστικό Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Ο Α΄ ΠΠ άφησε φρικτές συνεπείες σε όλη την Ευρώπη, εκατομμύρια νεκρούς, φτώχεια και εξαθλίωση. Στην αρχή του πολέμου, τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα προδίδουν το προλεταριάτο και συμφωνούν στον πόλεμο, καλώντας τους εργαζόμενους να στηρίξουν τη «δική τους» αστική τάξη. Ήταν η χρεωκοπία της 2ης Διεθνούς.

Οι επαναστάτες μαρξιστές κράτησαν αναμμένη την φλόγα του προλεταριακού διεθνισμού. Στις αντιπολεμικές συνδιασκέψεις του Τσίμερβαλντ (1915) και του Κιένταλ (1916) πάρθηκαν καθοριστικές αποφάσεις κατά του ιμπεριαλιστικού πολέμου, ενώ διακηρύχθηκε η αναγκαιότητα του σοσιαλισμού ως το μέσο για την αντιμετώπιση του ιμπεριαλισμού και το σταμάτημα του πολέμου.

Ο πόλεμος θα ξεγεννήσει ένα από τα σημαντικότερα γεγονότα στην ανθρώπινη ιστορία, την Οκτωβριανή Επανάσταση του 1917 στη Ρωσία, πρώτη νικηφόρα σοσιαλιστική επανάσταση. Η νίκη των Σοβιέτ υπό την ηγεσία των μπολσεβίκων έδωσε τεράστια ώθηση και έμπνευση σε όλη την Ευρώπη και μέσα από την φρίκη του πολέμου ξεπρόβαλλε το μεγάλο επαναστατικό κύμα του 1918-23 (Γερμανία, Ουγγαρία, Ιταλία κ.ά.).

Η επέτειος της ίδρυσης της 3ης Διεθνούς

Αυτές ήταν οι αιτίες που έκαναν πλέον αναγκαία μια νέα Διεθνή. Οι μπολσεβίκους, με επικεφαλής τους Λένιν και Τρότσκι, μετά από μεγάλες προσπάθειες, συγκάλεσαν το πρώτο συνέδριο στις 2-6 Μάρτη 1919, με αντιπροσώπους από 35 κομμουνιστικά κόμματα και σοσιαλιστικές ομάδες διαφόρων χωρών. Θα επισημοποιηθεί η διεθνής διάσπαση των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων και η δημιουργία πλέον των κομμουνιστικών κομμάτων. Η Προγραμματική Διακήρυξη πρόβαλε τη δικτατορία του προλεταριάτου, αντιπαράθεθηκε στην αστική δημοκρατία (ως μορφή της δικτατορίας του κεφαλαίου), διατύπωσε το σπουδαίο Μανιφέστο προς το διεθνές προλεταριάτο και ξεκαθάρισε τον κομμουνιστικό χαρακτήρα της 3ης Διεθνούς.

Το 1920 ακολούθησε το 2ο Συνέδριο (Πετρούπολη και Μόσχα, 6-25 Ιούλη), όπου ψηφίστηκαν οι Θέσεις και το Καταστατικό. Οι Θέσεις έθεταν τα ζητήματα της άμεσης προετοιμασίας για την προλεταριακή δικτατορία και του σχηματισμού σε κάθε χώρα ενός ενιαίου ΚΚ. Το μπολσεβίκικο κόμμα εισηγήθηκε το κείμενο με τους 21 δεσμευτικούς όρους. Μέσα σ' αυτούς ήταν η εκκαθάριση από τα σοσιαλδημοκρατικά στοιχεία, η αποδοχή του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού στο εσωτερικό κάθε κόμματος και της ΚΔ, η διαγραφή όσων διαφωνούσαν με τις θέσεις της ΚΔ, η καταδίκη του πασιφισμού και του σοσιαλισμισμού.

Στο 3ο Συνέδριο (Μόσχα, 22 Ιούνη – 12

Ιούλη 1921), καθώς η πλειοψηφία των συνδικαλισμένων και πολιτικοποιημένων εργατών στην Ευρώπη παρέμενε εγκλωβισμένη στα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα, ο Λένιν και ο Τρότσκι έριξαν το σύνθημα «Προς τις μάζες» και παρουσίασαν την τακτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, που θα βοηθούσε στην ενοποίηση της εργατικής τάξης, στην υπερφαλάγγιση των ρεφορμιστών στην πράξη, επιτρέποντας την προσέγγιση του στρατηγικού στόχου της κατάληψης της εξουσίας. Αργότερα, στο 4ο Συνέδριο (Νοέμβριος 1922), ήρθε ως επιστέγασμα αυτής της επεξεργασίας η συζήτηση για τη φόρμουλα της Εργατικής Κυβέρνησης.

Μετά το 4ο Συνέδριο, η συζήτηση δεν θα προχωρήσει καθόλου. Οι θέσεις των τεσσάρων πρώτων Συνεδρίων, και κυρίως του 3ου και του 4ου για την επαναστατική στρατηγική και τακτική, δεν θα ολοκληρωθούν. Ειδικά μετά τον θάνατο του Λένιν, η κυριαρχία της σταλινικής γραφειοκρατίας εξαπλώθηκε από το μπολσεβίκικο κόμμα και εκτός της ΕΣΣΔ, σταλινοποιώντας τα ΚΚ και μετατρέποντας την Κομιντέρν σε όργανο και εργαλείο της Μόσχας, δηλαδή των συμφερόντων της γραφειοκρατίας. Η Κομιντέρν υιοθέτησε διαδοχικά εγκληματικές αντιμαρξιστικές και αντεπαναστατικές θέσεις: σοσιαλισμός σε μία μόνο χώρα, «τρίτη περίοδος», θεωρία των σταδίων (πρώτα αστικοδημοκρατική επανάσταση και στο απώτατο μέλλον, εφόσον έχουν «ωριμάσει οι συνθήκες», σοσιαλι-

στική), λαϊκά μέτωπα (υποταγή στη «δημοκρατική και προοδευτική» αστική τάξη, στο όνομα του αντιφασισμού).

Ο σταλινισμός, με σκοπό τη διατήρηση των γραφειοκρατικών προνομίων, έβαλε φρένο στην επαναστατική στρατηγική, πρόδωσε δεκάδες επαναστάσεις και εξεγέρσεις, οργάνωσε συμμαχίες με την αστική τάξη και τους ιμπεριαλιστές, με ανυπολόγιστες ευθύνες για τις ήττες του προλεταριάτου στο Μεσοπόλεμο, που άνοιξαν τον δρόμο στο σφαγείο του Β' ΠΠ. Το 1943, η σταλινική γραφειοκρατία, πήρε την απόφαση να διαλύσει την 3η Διεθνή, μια εξέλιξη που ο Τρότσκι είχε προβλέψει από το 7ο Συνέδριο (1935), όταν υιοθετήθηκαν τα λαϊκά μέτωπα. Ήταν το δώρο του Στάλιν προς ιμπεριαλιστές συμμάχους του (Βρετανία, ΗΠΑ), με το πρόσχημα ότι «πλέον έχει εκπληρώσει τον ρόλο της». Τη σημαία του προλεταριακού διεθνισμού είχε σηκώσει πλέον η 4η Διεθνής, ιδρυμένη το 1938 μέσα σε αφάνταστες δυσκολίες, σε συνέχεια της ηρωικής πάλης της Διεθνούς Αριστερής Αντιπολίτευσης με ηγέτη τον Τρότσκι.

Σήμερα, η αναγέννηση μιας Επαναστατικής Διεθνούς παραμένει εξίσου απαραίτητη απέναντι στην τεράστια κρίση του συστήματος, στην απειλή του πολέμου, της αντεργατικής λαίλαπας, της περιβαλλοντικής καταστροφής, της αντιδημοκρατικής αναδίπλωσης. Να παλέψουμε για μια νέα Διεθνή των εργαζομένων (μια αναγεννημένη 4η Διεθνής). Δηλαδή ένα διεθνές κέντρο των αγώνων και των επαναστατών, για την ανατροπή του σάπιου καπιταλιστικού συστήματος, για τον διεθνή σοσιαλισμό, πριν να είναι πολύ αργά για τον πλανήτη και την ανθρωπότητα.

■ Αχιλλέας Μ.

Αφιέρωμα στο Γυναικείο Ζήτημα (δ' μέρος)

Το γυναικείο κίνημα σήμερα Προβλήματα και προοπτικές

■ Ρία Καντζέλη

Για να εκτιμήσουμε τόσο τη δυναμική όσο και τα προβλήματα που προκύπτουν στο γυναικείο κίνημα, πρέπει να αποσαφηνιστεί η συνολική κατάσταση του παγκόσμιου εργατικού προλεταριάτου. Από τη μία, η έκρηξη των αντιφάσεων του καπιταλιστικού συστήματος (τεράστια κοινωνική και οικονομική ανισότητα, οικολογική κρίση, κ.ά.), η παταγώδης αποτυχία του νεοφιλελευθερισμού και των αντικυκλικών πολιτικών, και κυρίως το μίσος των μαζών απέναντι στον νεοφιλελευθερισμό, πυροδότησαν μια σειρά σημαντικών εξεγέρσεων σε διάφορες χώρες.

Παρά τους ελπιδοφόρους αγώνες, η επέλαση του νεοφιλελευθερισμού που – παρά την αποτυχία του – συνεχίζει να επιτίθεται με μανία, τόσο σε ιδεολογικό, όσο και σε φυσικό επίπεδο, η δυσφήμιση του σοσιαλισμού από την κατάρρευση των χωρών του «υπαρκτού σοσιαλισμού» και η προδοσία/εξαφάνιση της σοσιαλδημοκρατίας και του σταλινισμού, η υποβάθμιση/εκφυλισμός της Ενιαίας Γραμματείας εξακολουθούν να βαραίνουν πάνω στην ανασυγκρότηση και κυρίως στην ανασύνθεση του εργατικού κινήματος σε παγκόσμιο επίπεδο. Ύστερα δε, από τις εξελίξεις στην Ουκρανία, η απειλή ενός γενικευμένου πολέμου είναι πολύ κοντά, εγκυμονώντας συνταρακτικές εξελίξεις.

Το πολιτικό κενό που αφήνουν πίσω τους οι παραπάνω δυσκολίες και η έλλειψη μιας επαναστατικής Διεθνούς που θα έθετε καίριες βάσεις για το γυναικείο ζήτημα και όχι μόνο, αφήνει το γυναικείο κίνημα να πλέει σε «θολά νερά» σε θεωρητικό και πρακτικό επίπεδο. Ενώ η δυναμική είναι αναμφισβήτητη, η πρακτική της έκφανση πολλές φορές γίνεται έρμαιο της κυρίαρχης ιδεολογίας που προάγει έναν «αταξικό», μονοθεματικό, άρα και ακίνδυνο για το σύστημα χαρακτήρα. Η νεοφιλελεύθερη προπαγάνδα, προωθώντας μια ατομικιστική λογική προσπαθεί να αποξενώσει το αποτέλεσμα ενός φαινομένου από την πραγματική αιτία και κατ' επέκταση από τις σωστές μεθόδους πάλης. Για παράδειγμα, κινήματα τύπου Μεtoo ενώ ξεκινάνε με ριζο-

σπαστικές προθέσεις και δίκαια αιτήματα ενάντια στην βία, την σεξουαλική παρενόχληση και τον βιασμό, συχνά αποκόπτονται από την ρίζα του προβλήματος που είναι ο εκμεταλλευτικός χαρακτήρας του συστήματος που προωθεί με κάθε μέσο τη βία και την ταξική καταπίεση.

Αυτό αφήνει το πεδίο ελεύθερο σε ένα σωρό βιαστές, ξεδιάντροπους εκπροσώπους της αστικής ελίτ να χωράνε σε τέτοιου είδους κινήσεις και να τις εμποδίζουν να μετατραπούν σε ένα κίνημα με ταξικό χαρακτήρα, ικανό να αμφισβητήσει την εξουσία τους. Αφού αποκρύπτεται ο αληθινός εχθρός, οι μέθοδοι πάλης είναι επίσης υπό αμφισβήτηση. Πολλές φορές τέτοια φαινόμενα, αντί να ξεσπασουν με τη μορφή αγώνα εξεγερσιακού χαρακτήρα –έτσι όπως θα έπρεπε για να φέρουν σημαντικές δονήσεις– εγκλωβίζονται σε ξεσπάσματα μέσω των ελεγχόμενων social media και στην καλύτερη φέρνουν μικροαλλαγές εντός της αστικής νομιμότητας.

Τα αστικά αιτήματα σχετικά με την γυναικεία χειραφέτηση που ευαγγελίζονται, δεν πρόκειται να φέρουν βαθιά και ουσιαστική ανακούφιση στις εργαζόμενες (περισσότερες γυναίκες σε υψηλόβαθμες θέσεις, νομικό πλαίσιο για δολοφονίες γυναικών και ενδοοικογενειακή βία κ.λπ). Με όση υποκριτική ευαισθησία και να ντυθεί η αστική τάξη σε σχέση με όλα τα κοινωνικά ζητήματα (κακοποίηση γυναικών, οικολογική καταστροφή κ.ά.), το νεοφιλελεύθερο δόγμα του «απαγορεύεται το απαγορεύεται για το κεφάλαιο» παραμένει. Γι' αυτό και προωθεί με μανία την «πολιτική των ταυτοτήτων» μέσα σε κινηματικές διεργασίες, τις κρατά προσκολλημένες δηλαδή στο άμεσο και στο μερικό, μονοθεματικές, χωρίς μακροπρόθεσμο και συνολικό ορίζοντα. Π.χ. «αποδέχεται» την αλληλεγγύη στους πρόσφυγες αρκεί αυτή να ξεκόβεται από τους πολέμους και τον ιμπεριαλισμό, «καταγγέλλει» την γυναικεία κακοποίηση αρκεί να μην συνδέεται με την γενικευμένη εμπορευματοποίηση και εκμετάλλευση του ανθρώπινου σώματος από το κεφάλαιο, «αναγνωρίζει» την ανάγκη για αγώνα ενάντια στην οικολογική κρίση αρκεί να μην εμποδίζει

την κερδοφορία του κεφαλαίου.

Η κρίση του συνδικαλιστικού εργατικού κινήματος είναι άμεσα συνυφασμένη με την σύγχυση του γυναικείου κινήματος

Τέτοιες αυθαιρεσίες καταντάνε πέρα από ακίνδυνες για το σύστημα, άκρως επικίνδυνες για το εργατικό κίνημα. Μπροστά σε κολοσσιαία προβλήματα που απαιτούν ριζική και συνολική λύση, το κίνημα αποπροσανατολίζεται, διασπάται σε επιμέρους κομμάτια, γίνεται έρμαιο της νεοφιλελεύθερης προπαγάνδας. Δεν είναι λίγα τα παραδείγματα οργανώσεων της εργατικής τάξης που, επηρεασμένες από τις μεταμοντέρνες αφηγήσεις «περί τέλους της ιστορίας» ολόενα και απομακρύνονται από την μαρξιστική ιδεολογία και κυρίως τον μαρξιστικό τρόπο σκέψης και μεθοδολογίας που αναλύει τα φαινόμενα στην ολότητά τους. Τέτοιες αποσχίσεις φέρνουν εκφυλιστικές μεταλλάξεις στο εσωτερικό του συνδικαλιστικού κινήματος, πολλοί εργάτες και εργάτριες ενώ μπαίνουν με τις καλύτερες προθέσεις σε ένα κίνημα και μια συνδικαλιστική οργάνωση, στην καλύτερη απογοητεύονται καθώς χάνεται/θολώνεται ή δεν υπάρχει πλέον μακροπρόθεσμος στόχος (μάξιμουμ πρόγραμμα). Στην χειρότερη, καταντάνε από αντι-συστημικοί μαχητές σε συστημικοί δικαιολογητές του καπιταλιστικού συστήματος και τρόπου παραγωγής.

Όσον αφορά στο γυναικείο κίνημα, η σύγχυση είναι μεγάλη. Οι περισσότερες σύγχρονες αναλύσεις (της τελευταίας εικοσαετίας), κυρίως αυτές που δεν προέρχονται από το τροτσικιστικό ρεύμα, όχι μόνο έχουν απωλέσει βασικές μαρξιστικές αρχές, αλλά στο όνομα των ατομικών δικαιωμάτων φτάνουν σε σημείο να εχθρεύονται την μαρξιστική προσέγγιση για το γυναικείο ζήτημα. Πολλοί που κρατάνε ακόμα αναφορές στην κομμουνιστική ιδεολογία, δεν έχουν βγει αλώβητοι, προσπαθώντας να βρουν νέες διεξόδους χωρίς την «ρετσίνα» του σταλινισμού. Στον αυτόνομο/αναρχικό χώρο (και όχι μόνο), τις περισσότερες φορές το σύνθημα για πάλη ενάντια στο καπιταλιστικό σύστημα έχει αντικατασταθεί από το τσιτάτο «Κάτω η Πατριαρχία» που, όχι απλά δεν αγγίζει το ζήτημα στην ολότητά του, αλλά ούτε καν αντικατοπτρίζει τη σημερινή δομή εξουσίας και ιεραρχίας μέσα στο κράτος και την οικογένεια. Η νέα δε νεοφιλελεύθερη αφήγηση ότι για να «τσακίσουμε» την «έμφυλη βία», τον σεξισμό και τον ρατσισμό, το μόνο που έχουμε να κάνουμε είναι να αρνηθούμε την ύπαρξη των φύλων, αντιβαίνει κάθε λογική (ή ίσως και όχι αν συλλογιστούμε ότι έχει προηγηθεί η φεμινιστική θεωρία ότι το φύλο είναι απλά μια «κοινωνική κατασκευή»... μια ιδέα!). Κοντολογίς, η έλλειψη μιας Διεθνούς και μαζικών επαναστατικών κομμάτων που θα βάλουν ένα συγκεκριμένο πρακτικό και θεωρη-

τικό προσανατολισμό ενάντια σε ταυτοτικά ιδεολογήματα και νεοφιλελεύθερες ιδεολογικές επεμβάσεις, είναι οδυνηρά έκδηλη.

Παρά τον αποπροσανατολισμό και τη διαίρεση που εσκεμμένα σπέρνει η αστική τάξη, το γυναικείο ζήτημα έχει από τη φύση του αντι-συστημικό χαρακτήρα

Οι επαναστάτες μαρξιστές βρισκόμαστε ενάντια σε κάθε ταξική ανισότητα και αδικία. Αγωνιζόμαστε για τη χειραφέτηση των γυναικών και θα υπερασπιστούμε κάθε δικαίωμα και κάθε διεκδίκηση που μπορεί να ανακουφίσει την κατάσταση τους. Η γυναικεία καταπίεση δεν υπήρχε πάντα και ούτε θα υπάρχει για πάντα. Η μόνη ρεαλιστική διέξοδος βρίσκεται στην ταξική οργάνωση και στον αγώνα μας. Η ισότιμη και αυξημένη συμμετοχή των γυναικών στις οργανώσεις και τους αγώνες του εργατικού και λαϊκού κινήματος θα δώσει ένα ισχυρό χτύπημα στους διάφορους φυτευτούς τεχνητούς διαχωρισμούς που σπέρνουν οι κανίβαλοι της αστικής ελίτ!

Μαζικό αντιπολεμικό κίνημα τώρα!

Το γυναικείο κίνημα έδινε πάντα προτεραιότητα στην πάλη ενάντια στον πόλεμο. Οι γυναίκες εργάτριες να στρώσουν για άλλη μια φορά τον δρόμο του ταξικού πολέμου ενάντια στον ιμπεριαλιστικό εφιάλη που απειλεί τις ζωές μας. Με μαχητικές απεργίες, διαδηλώσεις, επιτροπές και συνελεύσεις να βάλουμε ένα φρένο στις ιμπεριαλιστικές συγκρούσεις. Στην Ελλάδα, ο αγώνας ενάντια στην φιλοπόλεμη πολιτική της ΝΔ, που τάσσεται πλήρως με τον πιο αντιδραστικό ιμπεριαλιστικό άξονα ΗΠΑ-NATO-ΕΕ, είναι ζήτημα επιβίωσης για την εργατική τάξη της χώρας. Ειδικά τώρα, που τα τύμπανα ενός γενικευμένου πολέμου ηχούν ολόενα και πιο δυνατά, ολόκληρη η εργατική τάξη πρέπει να πάρει μια σαφή θέση ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο, όχι με πασιφιστικές προσευχές ή «ίσες αποστάσεις», αλλά πρώτα και κύρια με ανυποχώρητη πάλη ενάντια στον εσωτερικό εχθρό, την ίδια την αστική τάξη της χώρας και τους ιμπεριαλιστές που προσκυνά.

Η πάλη για τα δικαιώματα των γυναικών είναι και πρέπει να είναι διαλεκτικά συνδεδεμένη με όλες τις υπόλοιπες διεκδικήσεις ενάντια στον πόλεμο, την ακρίβεια, την εγκληματική διαχείριση της πανδημίας, τους αντεργατικούς νόμους και το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης. Μόνο έτσι θα χαράξουμε όλες και όλοι μαζί το δρόμο για μια κοινωνία πραγματικής ισότητας και πολιτισμού. Μια σοσιαλιστική κοινωνία που θα θέσει ρεαλιστικές βάσεις για την εξάλειψη κάθε μορφής εκμετάλλευσης και βίας...

